Ispita unui
viconte
DIANA
QUINCY

DIANA QUINCY
ISPITA UNUI VICONTE
SERIA ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE 2

***The Viscount Mode Me Do It* by Diana Quincy**

Copyright © 2021 by Dora Mekouar
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
QUINCY, DIANA
Ispita unui viconte / Diana Quincy
trad. din limba engleză: Liliana Dănescu. -
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8564-3
I. Dănescu, Liliana (trad.)
821.111
Diana Ouincy
Ispita unui viconte
Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA

Bucureşti

Pentru Citi[1] *Fatima, o figură matriarhală aprigă şi o femeie de afaceri pricepută, care a fost o vizionară a vremurilor în care a trăit*

1 Bunică (în limba arabă în original)

Capitolul 1

Londra
1816

Thomas Ellis, viconte de Griffin, era un bărbat chinuit. Suferinţa îi marca toate acţiunile şi îi influenţa majoritatea deciziilor zilnice, inclusiv faptul că în această după-amiază se afla la vechea cafenea de lângă Red Lion Square. Însă localul mucegăit şi băutura acră nu-i ofereau soluţii pentru necazurile lui.

Până când *ea* a intrat pe uşă.

A observat-o imediat. Era genul de femeie care atrăgea atenţia. Avea o postură mândră. Ochii, precum miezul nopţii, încondeiaţi cu negru, străluceau de o inteligenţă ascuţită. Lăsase în urma ei o aură de mister, asemenea cozii unei comete.

— A venit impostoarea! s-a auzit glasul unui tânăr aflat la o masă din apropiere, care tremura de emoţie.

— Ea este, a confirmat unul dintre tovarăşii lui, un băiat cu părul roşcat şi creţ. E tămăduitoarea de oase.

Al treilea bărbat de la masă, un dandy cu părul nisipiu, ciufulit artistic, a tras în grabă o faşă de protecţie albă peste încheietura mâinii şi şi-a întins braţul pe masă.

— Aici, doamnă, a strigat unul dintre bărbaţi, înainte de a le şopti prietenilor săi: Cât bănet crezi că vrea ca să-l trateze?

— E o tămăduitoare de oase, ca vraciul de taică-său, a răspuns tinerelul cu faşa de protecţie. Va încerca să mă stoarcă de cât mai mulţi bani. Sunt lacomi, străinii aceştia.

Pe măsură ce ea se apropia, pulsul lui Griff a bătut mai tare. Pielea arămie, perfectă, şi trăsăturile puternic conturate erau punctate de o gură mare, roz, care putea să facă un bărbat să uite de toate problemele. Chiar şi atunci când acel bărbat era Griff, în ciuda a *ceea* ce se întâmplase cu părinţii săi şi a durerii agonizante din braţ – o amintire din război.

Femeia a evaluat atmosfera încărcată de anticipare cu o privite ageră, aruncată printre genele dese. Li s-a adresat tinerilor pe un ton calm, aproape plictisit:

— Băiatul care m-a chemat mi-a spus că cineva are un os dislocat. Cine e persoana?

Vocea ei profundă şi aspră i-a provocat lui Griff un val de căldură.

— Eu sunt, Mansfield. Ochii pacientului reflectau mai degrabă exaltare, decât durerea la care te-ai fi putut aştepta de la un bărbat rănit. Nu-mi pot mişca încheietura.

— Înţeleg. Şi-a scos mantia lungă cenuşie scoţând la iveală o rochie violet, decolteul ei modest fiind pus în evidenţă de şalul de dantelă de un alb imaculat, înfipt în marginile corsetului. Un colier lung de aur aproape că îi ajungea peste talia cambrată. Cum s-a întâmplat, domnule Mansfield?

— Am căzut.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Lăsându-şi haina deoparte, femeia s-a aşezat în faţa tânărului şi i-a scos uşor faşa de la încheietura mâinii. Din locul unde era, Griff nu vedea dacă avea şi alte răni. Femeia ţinea antebraţul tânărului cu o mână în timp ce testa mobilitatea şi îi mişca încheietura mâinii cu cealaltă.

— Aici te doare? a întrebat ea, cu atenţia concentrată asupra articulaţiei în cauză.

— Ca naiba! A zâmbit peste capul ei spre cei doi însoţitori ai săi, dar apoi a părut să-şi amintească de rolul lui şi a făcut o grimasă. Cred că mi-am luxat încheietura.

Ea i-a mişcat încheietura mâinii în direcţia opusă.

— Dar asta? Te doare acum?

— Asta este şi mai rău.

Mansfield a ridicat din sprâncene spre tovarăşii săi, care îi priveau captivaţi, abia abţinându-se să nu zâmbească.

Ea şi-a retras mâinile.

— Te rog, mişcă-ţi încheietura cât poţi de mult, ca să-ţi pot evalua mobilitatea.

— Mă tem că nu pot. Ochii lui sclipeau. Este agonie

curată.

Ea a pus mai multe întrebări, apoi i-a spus:

— Am înţeles care este problema.

Unul dintre complicii lui Mansfield s-a auzit destul de aproape.

— Zău?

— Poţi să mă vindeci? a întrebat pacientul. Ce părere ai?

— Cred că îmi irosesc timpul cu tine.

— Serios? a zâmbit el. Cum aşa?

Ceva de rău augur strălucea în ochii ei întunecaţi ca miezul nopţii. Lui Griff aproape că îi era milă de tinerelul fără minte. Băiatul era prea lipsit de experienţă pentru a-şi da seama că fusese prins cu minciuna.

— Nu *a fost* nimic în neregulă cu tine, a spus ea.

Confuzia i-a umbrit chipul lui Mansfield.

— *A fost*?

— A fost. Prinzându-l ferm de antebraţ, ea i-a întors încheietura pe spate, cu o smucitură bruscă şi puternică. Dar acum este.

Tinerelul a ţipat şi şi-a smuls încheietura din mâinile ei.

— Ce naiba ai făcut?

— Ţi-am dislocat încheietura.

Ea s-a ridicat şi a întins mâna după mantie, aruncând-o în jurul umerilor ei cu aerul unui general încununat de victorie.

— De ce ai făcut asta? a întrebat prietenul îngrozit al lui Mansfield. Nu avea nimic înainte să apari tu.

— Am amânat vizita la un pacient care avea nevoie de mine ca să mă ocup de domnul Mansfield, a spus ea. Nu îmi place deloc să-mi pierd timpul.

— Doamne, Dumnezeule! a gemut Mansfield, legănându-şi încheietura mâinii, cu faţa purpurie chinuită de durere. Este o vrăjitoare.

— Aşteaptă! a implorat-o roşcovanul, ridicând speriat vocea ca să poată fi auzit peste scâncetele prietenului său. Nu-l poţi abandona pe Mansfield în starea asta. Uită-te la

el! Are dureri groaznice.

Ea a aruncat o privire superficială spre bărbatul roşu la faţă, care se aplecase peste încheietura lui dureroasă.

— Dacă domnul Mansfield doreşte să-i vindec încheietura mâinii, poate veni să mă caute în după-amiaza asta.

Fără nici un alt cuvânt sau vreo privire înapoi, ea a plecat cu paşi mari, care nu se potriveau cu o lady. Pandantivul strălucitor, într-o nuanţă deschisă de safir, se legăna pe lanţul din jurul gâtului, strălucind şi captând lumina ca o stea căzătoare.

Privirea lui Griff a surprins colierul şi o durere ascuţită i-a înjunghiat pieptul. Aproape că era să alunece de pe bancheta cafenelei. Nu observase pandantivul de la început, dar, revăzând acea piatră ovală, s-a trezit aruncat înapoi în anii adolescenţei, în cea mai teribila noapte din viaţa lui.

Cunoştea acea bijuterie.

Foarte bine.

Tămăduitoarea de oase purta colierul furat de la gâtul mamei sale, în seara în care fusese ucisă.

*

Elliot Townsend, duce de Huntington, s-a încruntat.

— Eşti sigur ca mama ta purta colierul, a făcut el o pauză, în seara cu pricina?

— Foarte sigur.

Griff era încă afectat. Venise direct de la cafenea la casa somptuoasă a lui Hunt, din piaţa Sf. James din Mayfair. Ducele era prietenul cel mai bun al lui Griff, mai bine zis, era singurul lui prieten adevărat. Toţi ceilalţi erau doar cunoştinţe. Hunt fusese singurul care îl apărase cu înverşunare la Harrow, după crime. Chiar şi acum, Griff prefera să-şi petreacă timpul mai mult singur. Venea rar la Londra, pentru că îi venea foarte greu să se amestece cu cei din înalta societate, din moment ce jumătate dintre ei credeau că şi-a ucis părinţii.

— Colierul a fost furat în acea noapte. Mama îl purta practic în fiecare zi. Griff a încercat să-şi oprească tremuratul mâinilor, ca să ia un pahar de la Hunt. Dar nu asta este partea cea mai ciudată.

Hunt s-a aşezat pe un scaun tapiţat, vizavi de prietenul său.

— Ce poate fi mai ciudat decât apariţia colierului mamei tale la paisprezece ani de la moartea ei?

— Asta.

Griff a scos din buzunar un inel cu sigiliu de aur şi i l-a pus în palmă pentru ca Hunt să-l poată examina. Metalul rece imprimase un cerc de foc pe pielea lui.

— Ce-i asta?

— Inelul mamei mele. Se uita la cercul de metal cu multe gravuri, întrebându-se cine îl scosese de pe degetul unei femei moarte. Îl purta în noaptea aceea. Şi acesta a fost furat.

Hunt a ridicat din sprâncene, mirat.

— De unde îi ai?

— Inelul a fost expediat la conacul Ashby acum câteva săptămâni. Desigur, nu eram acolo. Griff nu se mai întorsese la locul crimelor din ziua în

care cadavrele părinţilor fuseseră înmormântate în cavoul familiei, A sosit prin poştă ambalat într-un pachet care mi-era adresat mie. Doar inelul. Nici un bilet, nimic.

Hunt s-a aplecat pentru a examina cercul de metal preţios.

— De unde a fost trimis?

— De la un oficiu poştal de lângă Red Lion Square. De aceea sunt la Londra. Am fost la poştă sperând să aflu cine l-a trimis. Dar acolo nu-şi aminteşte nimeni nimic.

— Chiar că este o coincidenţă.

— Exact aşa m-am gândit şi eu. Încercând să-şi calmeze nervii, Griff a luat o înghiţitură mare de whisky. Lichidul i-a produs o arsură binefăcătoare pe gât şi pe piept. După paisprezece ani, cineva din apropierea pieţei îmi trimite inelul mamei. Şi apoi azi, în acelaşi cartier, văd o femeie purtând colierul ei.

— Presupun că intenţionezi să o găseşti pe această femeie.

— Am început deja s-o caut.

S-a mişcat, încercând să-şi pună braţul rănit într-o poziţie mai confortabilă. Hunt a sesizat mişcarea.

— Cum îţi mai e umărul?

— Este în regulă, a minţit Griff. Femeia care are colierul mamei mele este o tămăduitoare de oase. Proprietarul cafenelei mi-a dat adresa ei.

— O tămăduitoare de oase? Asta nu sună prea promiţător. Cel mai probabil e o escroacă.

— Posibil.

— Ce ai de gând să faci? S-o întrebi direct?

— Nu prea cred că am şanse să primesc un răspuns sincer dacă întreb o străină de ce poartă bijuterii furate.

— Dacă e să mă iau după expresia feţei tale, aş bănui că ai deja un plan.

— Poţi să fi sigur de asta. Griff înghiţi şi ultima gură de whisky. E timpul să profit de această blestemată rană de război.

*

— Ai umezit degetul? a întrebat-o Hanna Zaydan pe vecina ei.

— O, da. L-am înfăşurat într-o pungă cu tărâţe, aşa cum mi-ai spus. Claudia Lockhart era văduvă şi proprietara unui magazin alimentar din apropiere. Eşti sigură că îl poţi vindeca?

— Da, a spus Hanna. Ţesuturile din jurul articulaţiei ar trebui să fie înmuiate până acum.

Doamna Lockhart a privit-o pe Hanna cum îndepărtează uşor bandajul din jurul degetului mijlociu.

— Nu ştiam că tratezi bolnavi.

— Mai mult prieteni şi cunoştinţe.

Hanna refuzase să renunţe complet la pacienţi după moartea tatălui ei, chiar dacă familia ei nu fusese de acord

cu acest lucru. Continuase să-i trateze în vechea cameră de consultaţii a lui *baba,* în spatele casei strâmte, de lângă Red Lion Square.

Nu fusese uşor, având în vedere că împărţea casa cu o serie de rude aflate în continuă mişcare, de la fraţi şi veri, la mătuşi şi unchi, în funcţie de cine se afla la Londra la un moment dat. Chiar acum, dincolo de uşa închisă, o puteau auzi pe *Citi*, bunica Hannei, care zdrăngănea prin salon.

— Doctorul spune că articulaţia este umflată şi că ar trebui să o tamponez cu iod.

Cuvintele văduvei au fost punctate de o tuse lungă şi grea. Ţinând în palmă mâna rănită a doamnei Lockhart, Hanna a evaluat rana.

— Se înşală.

— Cum poţi fi atât de sigură?

Hanna a tras de deget cu o mişcare bruscă. Un trosnet ascuţit, asemănător cu pocnitul degetelor, a sfâşiat aerul.

Doamna Lockhart a ţipat şi şi-a smuls mâna.

— Ce naiba…

— Asta ar trebui să rezolve problema.

— Ce anume?

— Ţi s-a deplasat articulaţia. Am pus-o la loc.

— Serios?

Îndreptându-se de spate, doamna Lockhart a testat cu prudenţă degetul afectat. Spre surprinderea ei, acesta se mişca uşor.

— Mai simţi vreo durere? a întrebat Hanna.

— Niciuna. Femeia mai în vârstă a deschis şi a închis în mod repetat mâna plină de vene. Deşi maniera ta lasă de dorit, domnişoară.

— Dacă te-aş fi avertizat, te-ai fi încordat. Hanna a aruncat punga cu tărâţe. Nu vei mai avea nevoie de asta.

Doamna Lockhart s-a uitat mirată la mâna ei, care se mişca uşor.

— Habar nu aveam că mă poţi vindeca.

Sinceritatea bătrânei nu a jignit-o pe Hanna. Aflase de când era copilă că oamenii apelau la tămăduitorul de oase

ca la o soluţie extremă, după ce tratamentul medical tradiţional dădea greş.

— Te-ai hotărât să devii tămăduitoare de oase, la fel ca tatăl tău? a întrebat-o doamna Lockhart.

— Sunt novice.

Mama şi bunica ei ar fi fost scandalizate să o audă vorbind aşa. Dar Hanna nu-şi putea nega adevărata chemate, la fel cum nu şi-ar fi putut schimba culoarea ochilor.

— Tatăl meu a încercat să mă înveţe tot ce ştia. Am lucrat alături de el în fiecare zi, încă de când eram o copilă.

— Credeam că eşti doar asistenta lui.

— Până la urmă, am devenit ucenica lui. Tata spunea că am un talent natural de vindecătoare.

— Sunt de acord cu tatăl tău.

Cuvintele amabile ale doamnei Lockhart s-au încheiat cu o altă tuse prelungită.

— Într-o zi, voi deschide un dispensar unde pacienţii să poată veni pentru a fi trataţi.

Un loc în afara casei ei, departe de familie.

Sprâncenele doamnei Lockhart s-au arcuit de uimire.

— Intenţionezi să devii femeie de afaceri?

— Îmi doresc să pot trata pacienţii fără să mai am de-a face cu restricţiile impuse de familia mea.

Hanna şi-a îndreptat umerii, pregătindu-se să fie criticată de femeia în vârstă.

Însă doamna Lockhart a surprins-o.

— Întotdeauna este mai bine ca o femeie să poată avea grijă de ea însăşi. Sunt o văduvă fără copii. Dacă răposatul meu soţ nu mi-ar fi lăsat băcănia, aş fi fost săracă şi aş fi depins de generozitatea rudelor şi a străinilor.

— Mama şi *Citi* nu sunt de acord cu munca mea. Ele ar vrea să mă căsătoresc.

— Nu le poţi învinovăţi. Căsătoria asigură viitorul unei fete. Doamna Lockhart a bătut-o pe mână. Dar, dacă vei deschide vreodată acel dispensar al tău, voi fi primul tău pacient.

— Este doar un vis.

Hanna a ajutat-o pe femeia în vârstă să coboare de pe masa de consultaţii. Ea şi prietenul ei Evan Bridges, medicul din cartier, vorbeau adesea despre deschiderea unui dispensar, dar le lipseau fondurile.

Şi-a însoţit pacienta până la uşa de la intrare.

— Ai grija cu tusea asta.

După ce şi-au luat la revedere, Hanna s-a întors la biroul lui *baba,* dar a fost întreruptă de o bătaie în uşă. S-a întors să-i răspundă.

— Ai uitat ceva? a întrebat Hanna în timp ce deschidea uşa de la intrare.

Dar nu era doamna Lockhart.

S-a trezit, în schimb, în faţa unui bărbat bine făcut, de statură potrivită, îmbrăcat într-un palton bleumarin bine croit. Acesta privea în jos, iar marginea pălăriei sale negre, din blană de castor, îi ascundea faţa. Şi-a ridicat încet bărbia, dezvăluind o faţă elegantă, subliniată de un nas fin şi buze subţiri, arcuite.

Privirile lor s-au întâlnit, iar Hanna a rămas cu privirea aţintită în ochii albaştri şi reci ca oţelul, care îi aminteau de o dimineaţă rece de iarnă. Nu avea o înfăţişare prea atrăgătoare, dar ceva în pieptul ei a tresărit.

— Dumneavoastră sunteţi tămăduitoarea de oase?

Cuvintele erau rostite sacadat.

— Da.

În mod inexplicabil, Hanna s-a înroşit

— Eu sunt Griffin. Am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Capitolul 2

Noul pacient al Hannei avea dureri groaznice.

Nu l-a putut refuza. Chiar dacă de obicei trata doar pacienţii pe care îi cunoştea sau care veneau cu o recomandare din partea cuiva de încredere. Invitarea străinilor în propria casă însemna asumarea unor riscuri,

cea mai descurajantă fiind privirea de uliu a bunicii ei.

— Vă rog să vă aşezaţi, a spus Hanna când au ajuns la biroul lui *baba.* Sunt doamna Zaydan.

Faptul că se prezenta cu titlul de doamnă impunea respect. Oamenii aveau tendinţa de a face presupuneri greşite despre o femeie care consulta pacienţi de sex masculin. Familia ei nu ar accepta nici o bârfă de genul acesta. La primul semn de scandal, mama şi *Citi* i-ar fi interzis să mai consulte vreun pacient.

Aşezându-se la biroul lui *baba,* ea a întins mâna după creionul ei din lemn.

— Numele dumneavoastră, vă rog. Mi se pare că aţi spus *Griffin?* Domnul Griffin?

El a făcut o pauză.

— Ăă… domnul Thomas. Numele meu este Griffin Thomas.

Vorbea pe un ton rece, elevat. Cu siguranţă era vreun bogătaş.

Ea i-a trecut numele în vechiul registru al lui *baba.* Era o sarcină obişnuită, chiar reconfortantă. Îi era fidelă obiceiului tatălui său de a nota datele medicale ale pacientului.

— De cât timp au început durerile?

— Ce vă face să credeţi că mă doare ceva? a pus el întrebarea de parcă i-ar fi adus o injurie.

— Sunt tămăduitoare. Este evident că aveţi dureri. Existau indicii pe care el nu le-ar fi putut ascunde: liniile fine la coada ochilor alungiţi şi petele întunecate de sub ei. Buzele ciupite şi şanţurile care îi mărgineau gura vorbeau despre existenţa unor tensiuni şi lipsa de somn. Foarte mulţi pacienţi îşi ascund durerea, a continuat ea. Nu pot ajuta un pacient care nu îmi spune deschis ce-l doare.

El s-a întunecat la faţă. Un muşchi i se zbătea spasmodic deasupra obrazului drept. Avea o barbă de o zi, care se întindea peste maxilarul foarte bine conturat, de parcă ar fi fost dăltuit cu un cuţit de mare precizie.

— Nu văd de ce i-aş deranja pe alţii cu problemele mele.

— De cât timp vă doare braţul?

— De doi ani. De când am căzut de pe cal. Sau, mai degrabă, din momentul în care animalul a fost împuşcat chiar în timp ce-l călăream.

— Sunteţi soldat? şi-a ridicat ea privirea din registrul lui *baba.*

— Am fost, dar pentru puţin timp. Am fost rănit în timpul primei mele misiuni pe câmpul de luptă; cu greu pot spune că ştiu ceva despre viaţa de soldat.

— Umărul rănit sugerează altceva.

El a ignorat remarca ei.

— M-am întors acasă după accident. Nu mai sunt apt de luptă cu braţul meu. Nu mai pot să călăresc aşa cum făceam înainte.

— Cred că vă este greu.

— Am supravieţuit.

Tonul lui rece descuraja orice urmă de compasiune. Cu toate acestea, Hanna a detectat o nuanţă de tristeţe în privirea lui ezitantă.

— Mulţi bărbaţi… precum şi alte persoane… care ar fi trebuit să fie în viaţă, nu mai sunt printre noi, a continuat el. Puteţi să mă ajutaţi?

Era evident din felul în care pusese întrebarea, cu o condescendenţă arogantă pe care abia se obosise să o ascundă, că noul ei pacient se îndoia de abilităţile Hannei.

— Mă voi strădui.

Domnul Thomas nu era primul pacient sceptic al Hannei şi nu avea să fie nici ultimul.

— Vă rog să vă scoateţi fracul, vesta şi cămaşa.

Surpriza s-a întipărit pe faţa ascuţită.

— Poftim?

Hanna s-a ridicat.

— Va trebui să vă examinez pentru a-mi da seama de cât de gravă este leziunea.

S-a îndreptat spre vasul de porţelan cu apă proaspătă şi s-a spălat pe mâini. L-a văzut cu coada ochiului cum s-a ridicat şi şi-a scos lavaliera. Şi-a uscat mâinile în timp ce domnul Thomas a rămas gol de la brâu în sus.

Hanna stătea în faţa pacientului. În ciuda deficienţei de ordin fizic, acesta avea o siluetă atletică. Corpul zvelt era perfect conturat, de parcă cineva l-ar fi cioplit cu dalta, punând în evidenţă nişte umeri puternici, un abdomen bine lucrat şi nişte şolduri aerodinamice. Singura lui imperfecţiune era braţul stâng, uşor atrofiat şi poziţia ciudată a cotului, care făcea ca membrul să pară deformat.

Privirea ei s-a îndreptat spre firele de păr care acopereau stomacul ferm al domnului Thomas înainte de a dispărea sub talia pantalonilor săi. Era uşor să discerni conturul feselor musculoase şi umflătura din capătul coapselor lui puternice, dezbrăcat cum era de jumătate din haine.

— Ar trebui să stau jos sau să rămân în picioare? a întrebat el distant.

Hanna a simţit cum se îmbujorează. Oare se holbase la el?

— Da, desigur.

— Să stau jos sau în picioare?

— Rămâneţi în picioare deocamdată. Şi apoi vă voi ruga să vă aşezaţi pe masa de consultaţii, a recurs ea la cea mai autoritară voce a ei, disimulând interesul total inadecvat pentru corpul pe jumătate gol al domnului Thomas.

S-a mustrat în tăcere. De ce era o *habla*? Doar o idioată s-ar purta aşa cum făcea ea acum. Doar mai văzuse bărbaţi dezbrăcaţi până atunci. Pierduse socoteala câţi pacienţi bărbaţi, parţial dezbrăcaţi, tratase în timp ce lucrase alături de *baba.*

Desigur, nici unul dintre ei nu fusese binecuvântat cu fizicul extraordinar al domnului Thomas. Cu toate acestea, atitudinea lui trufaşă nu lăsa loc de familiarităţi. În plus, ea era o vindecătoare, iar el era pacientul ei. Hanna era obişnuită să-şi reprime dorinţele. Asemenea impulsuri nu-şi aveau locul în viaţa unei tămăduitoare de oase, care nu ar putea niciodată să se căsătorească.

— Acum, îşi rosti ea obişnuitul avertisment prealabil, vă voi atinge, ca parte a examinării mele.

— Arătaţi-mi de ce sunteţi în stare.

Ea a mânuit cu blândeţe încheietura mâinii afectate, testând mobilitatea, sondând-o cu o atingere cât mai uşoară. Pielea lui era caldă la atingere, părul care-i acoperea braţul era suplu şi uşor aspru sub degetele ei. Mirosul lui, de săpun de ras şi de bărbat proaspăt îmbăiat, umplea aerul. Biroul i s-a părut dintr-odată prea strâmt.

— Ei bine, a întrebat el în final, care este evaluarea dumitale?

— Încheietura este grav afectată.

— Da, ştiu asta.

Din nou acel scepticism abia voalat, pe care l-a ignorat.

— S-a format un calus în cotul dumitale.

— Ce înseamnă asta?

Mâinile ei au alunecat pe braţul lui.

— Cotul a sărit din încheietură. Acest tip de accidentare apare frecvent atunci când aterizezi pe o mână întinsă, ceea ce bănuiesc că s-a întâmplat când aţi căzut din şa. Vă rog să vă întindeţi pe masa de consultaţie.

După ce el a făcut ce i-a cerut, Hanna s-a apropiat mai mult pentru a-i inspecta umărul. În poziţia aceasta, culcat pe masă, erau cam la aceeaşi înălţime. Capetele lor se aflau foarte aproape, lăsând impresia că ar fi fost nişte confidenţi care împărtăşesc un secret. Mirosea mult mai plăcut decât cei mai mulţi dintre pacienţii ei de sex masculin, care erau în general stivuitori, muncitori şi alte categorii de bărbaţi, care nu obişnuiau să facă baie.

— Umărul a fost împins înainte, a spus ea. Când articulaţia cotului este deplasată, poate provoca leziuni şi altor părţi ale braţului.

— Nu sună prea bine.

Nici nu era. Braţul domnului Thomas era într-o stare deplorabilă.

— Pot să fiu mai explicită?

— Chiar vă rog, şi-a ridicat el bărbia astfel încât o privea peste nasul lui proeminent.

— Articulaţiile importante ale braţului sunt deplasate.

Hanna nici nu putea să-şi imagineze cum suportase domnul Thomas durerea atât de mult timp. Fiecare dintre rănile lui era dureroasă, iar durerea însumată de la toate trei trebuie să fi fost aproape insuportabilă. Această poziţie nefirească este sursa disconfortului dumneavoastră atât de intens.

— Puteţi să mă vindecaţi?

Ea şi-a îndreptat spatele.

— Nu aş mai fi o tămăduitoare de oase dacă nu aş fi capabilă s-o fac.

*

În timp ce vindecătoarea şi-a trecut mâinile moi de-a lungul pielii lui deja sensibile la atingere, lui Griff i-a trecut prin minte că ea ar fi putut fi de fapt o prostituată. Una a naibii de bună, având în vedere felul în care corpul lui reacţiona la atingerea ei.

Aproape că îl făcuse să uite de scopul pentru care se afla acolo. Cu siguranţă nu credea că ea îl putea vindeca. Prestaţia ei de la cafenea demonstrase că ştia destule despre articulaţii pentru a le disloca după bunul ei plac. Dar, când venea vorba de propria sa rană, Griff se îndoia că va reuşi acolo unde dăduseră greş cei mai buni medici din Londra.

Tămăduitoarea de oase locuia într-o casă modestă, dar confortabilă, la ieşirea din Red Lion Square, un parc lung şi îngust, care era faimos mai ales datorită turnurilor de pază din piatră, aflate la fiecare colţ. Piaţa fusese odată un teren plin de gunoaie, un magnet pentru hoţi şi alţi criminali; odată renovată însă, era pe cale să devină un punct de atracţie. Casa tămăduitoarei făcea parte dintr-un şir de alte case şi era situată pe o alee din afara pieţei, înconjurată de vecini respectabili precum medici, negustori, avocaţi şi ceasornicari.

Însă nici o femeie respectabilă, dintre cele pe care le cunoştea Griff, nu ar fi rămas niciodată singură cu un străin dezbrăcat la bustul gol într-o cameră cu uşile închise. Femeile de un anumit rang nu atingeau un bărbat în felul în

care degetele abile ale vindecătoarei îi explorau pielea. Nu şi-l putea imagina pe soţul ei, oricine ar fi fost, aşteptând impasibil în timp ce soţia lui foarte atrăgătoare mângâia bărbaţi străini.

— Cum aţi auzit de mine? a întrebat ea în timp ce degetele ei calde cutreierau pe pieptul lui.

— De la proprietarul cafenelei de la capătul străzii.

— Vă doare? l-a apăsat ea pe un punct din cot.

— Da, a scrâşnit el din dinţi.

Degetele ei s-au mişcat.

— Şi aici?

Se strădui să nu tresară.

— Asta doare şi mai rău.

Griff a studiat pe furiş chipul tămăduitoarei. Avea o piele netedă, măslinie, obraji proeminenţi şi o gură senzuală. Îşi aranjase părul într-un coc strâns la ceafă, care punea în evidenţă linia părului în formă de V, format în centrul frunţii. Sub şorţul alb, purta o rochie simplă, vişinie, cu mâneci lungi. Un şal mare îi umplea decolteul pătrat, conferindu-i un aer de decenţă. Nu purta bijuterii.

Probabil că încerca să-şi minimalizeze puterea de seducţie. Nu reuşise, însă. Griff îşi dorea să se culce cu ea chiar în secunda următoare. Datorită atingerii ei, corpul lui era excitat, nerăbdător şi gata de asalt.

Pentru a-şi înfrâna excitarea fizică din ce în ce mai intensă, Griff şi-a îndepărtat privirea de la ea pentru a examina camera de consultaţii: un birou, un scaun confortabil, ascuns de una dintre cele două ferestre cu pervaz şi două scaune cu spătar fix, vizavi de birou. Singurul lucru care decora peretele era mai degrabă schiţa macabră a unui schelet. Nu era nici urmă de colierul mamei sale.

— Puteţi să ridicaţi braţul? a întrebat ea.

— Doar puţin.

— Puteţi să îmi arătaţi? Aş dori să observ ce mişcări puteţi face, indiferent cât de limitate ar fi.

Griff a făcut ce i se ceruse. Şi-a ridicat braţul câţiva centimetri şi a îngheţat când durerea a devenit prea greu

de suportat. Ea s-a întors pentru a-şi trece degetele în spatele umărului lui. În ciuda durerii, a fost nevoit să reziste impulsului de a se cutremura de plăcerea dată de mâinile ei, care se mişcau peste pielea lui.

Poate că-şi păcălise familia, făcând-o să creadă că era un fel de doctoriţă. Griff trebuia să admită că era o găselniţă inteligentă. Dacă era prostituată, doamna Zaydan îşi putea deservi clienţii sub acoperirea unei profesii respectabile. Tămăduitorii de oase puteau fi consideraţi nişte şarlatani, dar societatea îi privea cu mai mult respect decât pe prostituate.

— Puteţi să lăsaţi braţul jos.

Stătea extrem de aproape de el, la doar câţiva centimetri distanţă. Mirosul ei feminin, cu iz de lămâie, îi plutea pe sub nas. Căldura îi curgea prin vene. Griff a simţit o apăsare în pantaloni şi s-a blestemat în gând. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

Poate că nu exista nici un soţ. Poate că asta făcea parte din tactica ei, prefăcându-se că examinează un bărbat în timp ce îl excita intenţionat. Comportamentul ei direct, aproape sever, ar putea foarte bine să facă parte din actul ei profesional. Cu siguranţă avusese efectul scontat. Griff era pregătit ca ea să ceară o mică avere pentru a-i vindeca braţul. Era tentat să-i plătească preţul cerut pentru a se putea bucura de acele mâini dibace care să-l ajute să scape de tensiunea din pantaloni.

Din păcate, mâinile ei s-au îndepărtat.

— Puteţi să vă îmbrăcaţi acum.

S-a întors la birou să noteze ceva în registrul ei. În timp ce-şi punea cămaşa pe el, Griff o urmărea cu coada ochiului. Nu ştia ce să creadă despre ea. Cu siguranţă se comporta de parcă ar fi ştiut despre ce era vorba. Dacă acesta era doar un spectacol, doamna Zaydan ar fi trebuit să-şi manifeste talentul la Covent Garden. Odată îmbrăcat, Griff s-a aşezat vizavi de biroul ei.

— Puteţi face ceva în privinţa rănii mele?

— Da, spuse ea, fără să-şi ridice privirea din notiţe.

— Cum puteţi avea certitudinea că veţi reuşi?

— Sunt tămăduitoare de oase. L-a privit cu ochi serioşi, încondeiaţi cu kohl. Vindec oasele rupte şi luxaţiile, şi sunt destul de pricepută la asta.

Emana atât de multă încredere, încât Griff aproape că a crezut-o pe cuvânt. Chiar dacă ştia că era o escroacă. Toţi erau la fel.

— În ultimii doi ani am fost pe la cei mai renumiţi medici şi chirurgi. Nici unul dintre ei nu a reuşit să-mi vindece braţul.

— Ei nu aşază oase. Este nevoie de o anumită abilitate şi de ani de pregătire pentru a trata leziuni precum a dumneavoastră.

Ea nu era câtuşi de puţin bătrână. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, deşi atitudinea ei rece şi sobră o făcea să pară mai în vârstă.

— Şi ce mă sfătuiţi să fac?

— Un tratament care va dura de la două săptămâni la o lună.

— Şi ce va implica asta?

— Foarte multe exerciţii de tragere, răsucire şi întindere. Şi, desigur, un ulei puternic.

Desigur. Ajunsese unde intenţionase de la bun început.

— Presupun că dumneavoastră vindeţi acest ulei.

— Nu, în nici un caz. Puteţi cumpăra ulei din oase de vită de la farmacist, dar unguentul îl veţi găsi la jumătate de preţ dacă o să-l luaţi de la o măcelărie de pe strada Tottenham Court.

— Ulei din oase? a strâmbat el din buze.

— Este extras din tibia şi picioarele bovinelor, a explicat ea cu răbdare.

— Ştiu ce este. Şi trebuie să-l beau?

Ea a râs, de parcă el ar fi fost personajul ridicol în toată povestea asta.

— Bineînţeles că nu. Este un unguent care trebuie frecat pe umăr zilnic pentru a înmuia ţesuturile în pregătirea tratamentului meu, dimineaţa şi seara. Trebuie

să frecaţi energic, cât de tare puteţi suporta.

— Cât este tariful pentru acest… tratament?

Se aştepta să-i ceară un preţ exorbitant, patru sau poate cinci lire.

— Tariful meu este de două guinee.

— Pe şedinţă?

— Cu totul. S-a ridicat în picioare. Întâlnirea noastră s-a încheiat. Mai am un pacient care aşteaptă.

Griff a clipit. Ea nu ceruse o avere. Poate că toate acestea făceau parte din şiretlic. Poate ca avea să ceară mai mulţi bani odată ce va fi vindecat.

— Acum, dacă sunteţi amabil. Cuvintele ei erau tăioase. Tămăduitoarea de oase nu era o femeie răbdătoare. Este timpul pentru următoarea mea consultaţie.

Griff s-a ridicat în picioare fără tragere de inimă. Voia să petreacă mai mult timp cu această femeie, singura lui pistă după toţi aceşti ani în care încercase să afle cine îi ucisese părinţii.

— Când să revin?

— Peste o săptămână. Până atunci, vă rog să aplicaţi zilnic uleiul din oase de vită.

— Şi ce se va întâmpla la următoarea vizită?

— Voi începe procedura de vindecare.

Vorbise cu atâta convingere, încât Griff aproape că o crezuse.

Aproape.

Hanna l-a condus pe domnul Thomas afară din biroul ei. Din păcate, nu avea cum să o evite pe *Citi*. Uşa de la intrare era lângă salon, unde bătrâna stătea mereu cocoţată în scaunul ei de piele uzat, lângă sobă. Pipa legată de narghileaua ei atârna de partea laterală a gurii.

Pacientul s-a oprit din drumul lui spre ieşire.

— O zi bună, doamnă, i-a spus el politicos lui *Citi.*

Înconjurată de o ceaţă argintie de fum, bunica ei şi-a ridicat un colţ al buzei superioare ca răspuns. Chipul lui *Citi* era mereu schimonosit într-o încruntătură permanentă, chiar şi atunci când nu avea nimic să-ţi reproşeze.

— *Yikhrib baitak,* a mormăit ea în arabă. Fie ca Dumnezeu să vă distrugă casa!

Domnul Thomas a făcut o uşoară plecăciune în faţa lui *Citi*.

— Ce-a spus? a întrebat el, cu buzele arcuite într-un zâmbet pe jumătate îngheţat.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze casa, a spus Hanna, evitând să se uite la bunica ei.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, i-a răspuns domnul Thomas lui *Citi.* Şi eu vă urez acelaşi lucru.

Bătrâna i-a aruncat o privire aspră, în timp ce pufăia din ţeava de apă. O reţea de riduri fine îi mărginea buzele subţiri.

— *Maleun*. Nu am încredere în el, a răspuns ea, vorbind încă în arabă. Se joacă cu tine.

Hanna l-a condus pe domnul Thomas afară şi apoi s-a alăturat din nou bunicii ei încruntate.

— Eşti o fată necăsătorită, s-a dezlănţuit *Citi* în momentul în care Hanna s-a întors. Şi erai singură într-o cameră cu un bărbat străin? Unde este Lucy?

Mama şi *Citi* insistau ca servitoarea lor să fie prezentă ori de câte ori Hanna trata un pacient de sex masculin.

— Era plecată la magazin.

— *Abe, Citi, abe.*

— Cum poate fi ruşinos să ajuţi oamenii? Tot ce am făcut a fost să tratez un pacient cu un umăr grav rănit. De ce crezi că fiul tău m-a învăţat arta aşezării oaselor? *Baba* şi-a dorit ca eu să ajut oamenii.

— Fiul meu, *Allah yerkamo,* Dumnezeu să aibă milă de sufletul său, a fost prea blând cu fiicele lui. Eu m-am căsătorit la paisprezece ani. Nimeni nu mi-a cerut părerea. L-am întâlnit doar o dată pe bunicul tău, dar mi-am făcut datoria. *Citi* a clătinat din cap. Ai douăzeci şi şase de ani. Eşti atât de bătrână. *Raahut alaikey*. Ai refuzat prea multe oferte bune de la băieţi arabi drăguţi. Tot ce ţi-a mai rămas acum este să te căsătoreşti cu un văduv care are nevoie de o mamă pentru copiii lui.

— Dacă sunt prea bătrână ca să atrag un soţ şi timpul

a trecut cu adevărat pe lângă mine, atunci voi rămâne fată bătrână. Voi putea să ajut oamenii în continuare, fără ca nimeni să-mi spună ce am voie şi ce nu.

— *Wallahi,* a strigat *Citi*. Jur pe Dumnezeu, să vorbesc cu tine este imposibil. Pe vremea mea, fetele ascultau de cei bătrâni.

— Meriţi o nepoată mai ascultătoare, dar te-ai pricopsit cu mine.

Hanna s-a aplecat să sărute obrazul ofilit al bunicii ei.

— Nu ştiu cu ce am greşit în viaţă ca să merit asta.

Scuturând din cap, *Citi* s-a lăsat pe spate în scaunul ei uzat şi a întins mâna spre narghilea, ignorând-o în mod ostentativ pe Hanna.

Profitând de şansa ei de a scăpa, Hanna a fugit în biroul lui *baba* pentru a concepe un plan detaliat de tratament pentru noul ei pacient.

Capitolul 3

— Ce ţi-a venit să morgi la un vindecător de oase? a întrebat doctorul Norman Pratt în seara aceea, în timp ce lua cina cu Griff. Sunt nişte impostori de cea mai joasă speţă, care profită de pe urma celor bolnavi şi disperaţi.

— Am fost curios.

Griff se hotărâse să nu fie sincer cu bărbatul care fusese un tată surogat pentru el de la moartea părinţilor săi. Norman nu ar fi fost de acord ca Griff să-l caute pe ucigaş. Îl încurajase pe Griff să nu se mai gândească la crime. *Nu poţi să-ţi continui viaţa dacă rămâi blocat în trecut.*

— Sper că nu o laşi să te trateze. Norman s-a uitat la Griff peste rama rotundă de sârmă a ochelarilor săi. Ascultă-mă când îţi spun. Te-am sfătuit vreodată greşit?

— Nu. Griff a simţit un val de recunoştinţă pentru vărul tatălui său, un bărbat care i-a fost alături chiar şi atunci când propriile sale surori îi întorseseră spatele.

Mulţumesc Domnului că tata te-a desemnat ca tutore în testamentul său.

Faţa dură a lui Norman s-a înmuiat.

— Ai fost întotdeauna un băiat bun şi puternic. Până la urmă, ai fi izbutit să-ţi găseşti drumul în viaţă.

— Nu sunt atât de sigur.

— Eu sunt, a spus Norman hotărât.

Griff a privit în paharul de vin pe jumătate gol.

— Nu e ca şi când Maria, Dorcas sau Winifred ar fi fost nerăbdătoare să mă primească la ele.

După moartea părinţilor, Griff crezuse că va locui cu una dintre cete trei surori ale sale mai mari, toate căsătorite, cu familii. Dar niciuna dintre ele, nici măcar preferata lui, Dorcas, nu îi făcuseră vreo ofertă. Nici acum Griff nu se vedea cu ele. Îşi pierduse întreaga familie într-o seară îngrozitoare, cu paisprezece ani în urmă.

— Tatăl tău, Jeffrey, nu a fost doar vărul meu, ci şi cel mai apropiat prieten al meu, a spus Norman. Aş fi în stare de orice pentru el sau pentru fiul lui.

— Îţi sunt recunoscător.

— A fost de datoria mea. Cuţitul lui Norman a răzuit farfuria de porţelan în timp ce tăia carnea de pasăre. În ceea ce o priveşte pe această tămăduitoare, eşti un om matur şi nu cred că ar mai fi cazul să-ţi spun ce să faci. Dar trebuie să te avertizez că oamenii de acest gen caută să obţină profit din slăbiciunea şi disperarea celor săraci şi ignoranţi.

Griff avea toate motivele să aibă încredere în cuvântul lui Norman. Bărbatul profesa ca medic-şef la spitalul local de caritate, îşi dedicase viaţa îngrijirii celor bolnavi şi mai puţin norocoşi. Au tăcut pentru o clipă, în timp ce Annie, tânăra fiică a menajerei lui Norman, şi-a făcut apariţia ca să le umple paharele.

— Mulţumesc, Annie, a spus Norman.

Fata avea vreo doisprezece ani şi mergea cu corpul înclinat într-o parte.

— Nu se poate face nimic pentru spatele ei? a întrebat Griff odată ce fata a ieşit.

— Are o curbură a coloanei vertebrale, o deformare care nu poate fi vindecată, a spus Norman absent, preocupat de mâncarea lui.

— Ai auzit de doamna Zaydan?

— Ceva legat doar de renumele ei, a ridicat Norman din umeri. Înţeleg că tipa a învăţat trucurile de la tatăl ei şi se pare că duce mai departe escrocheria familiei.

Griff nu îi va mai permite doamnei Zaydan să-i mai atingă umărul, dar trebuia să ştie de ce avea colierul mamei sale.

— Nu am nimic de pierdut. Am fost deja la cei mai buni medici, inclusiv la cel care stă în faţa mea în seara aceasta.

Pe chipul lui Norman se citea empatia.

— Muşchii umărului tău sunt tensionaţi în permanenţă. Este regretabil că te dor, dar, în cele din urmă, se vor vindeca de la sine.

— Au trecut doi ani. Poate că am nevoie de o magie pentru a grăbi vindecarea.

— Recuperarea ta durează mai mult decât mă aşteptam. Presupun că trebuie să luăm în considerare un posibil reumatism sau o eventuală nevralgie.

— Ştiu că prima este o boală a articulaţiilor, dar îndrăznesc să întreb ce este, mai exact, nevralgia?

— Este o durere a nervului. Cauza este adesea necunoscută.

— Nu sună foarte încurajator, a spus Griff bând şi ultima înghiţitură de vin.

Norman i-a studiat chipul.

— Oare ce îmi ascunzi?

Griff a rămas concentrat asupra potârnichilor în sos alb.

— Ce vrei să spui?

— Văd că pui la cale ceva. Te cunosc prea bine. Mai este şi altceva în toată afacerea asta cu tămăduitoarea de oase?

Griff a făcut o pauză, dornic să schimbe subiectul.

— E o femeie mai degrabă… atrăgătoare.

Norman a făcut ochii mari.

— Vrei să te culci cu ea.

— Este destul de drăguţă.

Nu era o minciună. Tămăduitoarea de oase era extrem de atrăgătoare, însă Griff era interesat mai ales de răspunsurile ei.

— Gusturile tale în materie de femei sunt mai degrabă exotice, nu-i aşa? Norman s-a lăsat pe spate în scaun, cu o expresie amuzată, care îi lumina chipul. Unde te-a consultat? În dormitorul ei?

— Într-o cameră de consultaţii.

— Aţi fost singuri?

— Da.

— Nu este chiar o femeie respectabilă, nu crezi? a hohotit Norman de râs. Încep să am imaginea completă. În orice caz, culcă-te cu ea, dacă asta îţi doreşti. Pentru asta sunt făcute femeile de acest fel.

— „Femeile de acest fel”? s-a încreţit fruntea lui Griff.

— Cele care aparţin clasei de mijloc. E levantină, din câte am înţeles. Provine dintr-o familie de comercianţi de bumbac arabi, care operează din Manchester. Norman şi-a împletit degetele şi şi-a sprijinit mâinile pe piept. Bucură-te de farmecele ei, fiule, dar n-o lăsa să-ţi trateze umărul. Numai Dumnezeu ştie câte probleme ţi-ar putea provoca.

Griff nu-şi putea imagina că s-ar putea afla într-o situaţie mai agonizantă decât era în acest moment. Avea impresia că o armată străină prelua încet controlul asupra trupului său. Cu fiecare zi care trecea, îi era din ce în ce mai greu să-şi amintească de cum era să trăieşti fără durere.

— Vreau să mă bag în pat, s-a ridicat el de la masă.

S-a gândit la câte pahare de coniac ar fi trebuit să bea pentru a-şi calma durerea care-i pulsa în umăr, pentru a reuşi să adoarmă. Nu-şi putea aminti când dormise toată noaptea ultima oară.

— Aşa devreme? Dar nici măcar nu ne-am băut paharul de Porto.

— A fost o zi lungă.

— Este din cauza umărului? Lasă-mă să-ţi dau o doză

de laudanum pentru a-ţi calma durerea, a spus Norman, a nu ştiu câta oară.

— Ultimul lucru de care am nevoie este să devin un consumator de opiu. Am văzut ce efecte devastatoare are asupra unui bărbat.

Câţiva dintre camarazii săi de război începuseră să consume opiu pentru a-şi alina durerile. Ca urmare, mulţi îşi pierduseră cunoştinţa şi deveniseră dependenţi de substanţă.

— Este mai bine să bei până adormi? l-a întrebat Norman.

— Nu este mai bine, doar mai uşor de gestionat.

*

Griff dormea în încăperea care fusese a lui încă din momentul în care Norman îi devenise tutore. Haven House, locuinţa familiei din piaţa Cavendish, fusese închisă imediat după crime şi rămăsese aşa, cu excepţia câtorva servitori care se ocupau cu întreţinerea clădirii. Griff îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului la Bell Cottage, o proprietate mai mică a familiei, aflată în Devon, unde nu mai fusese niciodată înainte de crime. Casa modestă i se potrivea în primul rând pentru că nu avea amintiri fericite sau tragice legate de familie. În rarele ocazii în care venea la Londra, Griff stătea la fostul său tutore.

Urcându-se în pat, şi-a turnat pe gât o porţie generoasă de coniac şi s-a gândit la vindecătoare. Ochii ei erau remarcabili, de culoarea cărbunelui, iar părul, în aceeaşi nuanţă, era seducător şi lucios. Mâinile ei erau pricepute şi încrezătoare, degetele lipsite de inele aveau unghiile curate şi îngrijite. Amintirea senzaţiei simţite când acele degete abile i-au alunecat pe piele a făcut ca braţul lui sănătos să se strecoare pe sub cuvertură. Închizând ochii, şi-a imaginat-o cum îl apuca şi îl mângâia cu o mişcare hotărâtă, dar blândă.

A adormit, dar s-a trezit ceva mai târziu din cauza unui lătrat. Griff a sărit într-o parte pentru a se proteja; un

sentiment de groază îi săgeta trupul precum o ghilotină. Era atacat de o haită de buldogi care lătrau. Încerca să dea în ei cu o bâtă, cu braţul stâng atârnând inutil pe lângă el. Inima i se zbătea atât de tare în piept încât îl durea. Fiarele sălbatice îl încercuia, mârâind şi salivând. Unul dintre animale se transformase brusc, luând forma unui cap de şarpe. Creatura şerpuia în faţă şi îşi înfigea colţii în braţul inert al lui Griff.

S-a trezit brusc, cu cămaşa de noapte umedă şi cu inima bătându-i nebuneşte. I-a luat o clipă să se dezmeticească şi să-şi dea seama că avusese un alt vis înspăimântător, care îl bântuise aproape toată noaptea.

Forţându-se să se relaxeze şi lăsându-se cu spatele pe perna din pene, mintea i-a fugit spre aceleaşi gânduri care îl mistuiau adesea în serile nedormite. Oare mama şi tatăl lui ar mai fi fost în viaţă dacă el nu ar fi făcut acea imprudenţă? Faptul că surorile sale erau absente din viaţa lui vorbea clar despre părerea lor referitor la acest subiect. Maria, Winifred şi Dorcas dăduseră cu siguranţă crezare acelor zvonuri. Nimic altceva nu ar fi putut explica tăcerea lor; ca toţi ceilalţi, nu crezuseră că el dormise buştean în timpul crimelor violente şi zgomotoase.

Pentru că nu dormise.

Durerea insuportabilă din braţul stâng s-a intensificat. A strâns din dinţi pentru a nu scoate nici un sunet. Era obişnuit să sufere în tăcere, retrăgându-se în dormitorul său când chinul devenea prea mare pentru a-l mai putea suporta. Rareori răspundea invitaţiilor primite. Nu numai din cauza zvonurilor despre implicarea lui în crime, ci şi pentru că prefera să-şi poarte singur crucea.

Griff a închis ochii. Pleoapele îi ardeau, o consecinţă a mult prea multor nopţi nedormite. Aceasta nu era viaţă. Pentru prima dată în doi ani, s-a gândit serios să ia măsuri extreme pentru a-şi alina suferinţa. Mai mulţi doctori sugeraseră amputarea, dar Griff nu se gândise prea mult la o decizie atât de drastică. Poate că era timpul să facă faţă realităţii. Braţul nu-i mai era de nici un folos. Nu mai era decât o sursă permanentă de chin.

A tras adânc aer în piept şi a încercat să-şi elibereze mintea de gândurile întunecate. Cu siguranţă situaţia nu i se va mai părea la fel de sumbră la lumina zilei.

*

Femeia avea să-l omoare. În prima vizită programată, tămăduitoarei de oase petrecuse o jumătate de oră frecându-i umărul cu o alifie şi masând rana cu forţa unui hamal.

A întins. A tras. A răsucit.

Aşezat fără cămaşă pe un scaun din lemn rotund, cu trei picioare, Griff îşi muşca buza pentru a nu striga. Cu toate acestea, în ciuda chinului, îşi simţea corpul destul de alert în apropierea ei. L-a învăluit mirosul ei de lămâie, combinat cu o notă aproape insesizabilă de transpiraţie de la efort.

— Sunteţi sigură că trebuie să frecaţi atât de tare?

— Foarte sigură. S-a concentrat în continuare pe sarcina ei, în timp ce îşi ghida mâinile peste muşchii lui. Mâinile ei nu erau subţiri şi delicate. Erau puternice şi hotărâte. Capabile. Ţesuturile din jurul umărului şi-au pierdut moliciunea şi supleţea naturală.

Sub un şorţ alb, impecabil, ea purta o altă rochie modestă, galbenă, cu un decolteu pătrat, cu o eşarfă albă, simplă, îndesată în el. La oricare altă femeie, ansamblul ar fi putut părea demodat, însă cu toate acestea, muşchii lui Griff au reacţionat plini de dorinţă.

Nu că ar fi putut face ceva în privinţa asta, chiar dacă ar fi vrut. De data aceasta nu erau singuri. O tânără servitoare stătea în picioare tăcută, lângă uşă.

— Înainte de a putea pune la loc articulaţia, a continuat ea, ţesutul care împiedică alinierea corectă a articulaţiei trebuie să fie relaxat.

— În acest ritm, îmi vei termina muşchiul umărului, a mormăit el mai mult pentru sine.

Cu toate acestea, Griff a rămas pe scaun. Acceptând

tot ce-i făcea. Aproape că se bucura de durere, pur şi simplu pentru că i-o provoca ea. Tămăduitoarea de oase i-a masat din nou carnea flască, înconjurându-l în timp ce lucra. Fustele ei s-au atins de braţul lui şi a simţit trecător curba şoldului ei ascuns dedesubt. Era alarmant de excitant. Lumea s-a învârtit puţin cu el. Griff nu a reuşit să distingă dacă durerea sau apropierea tămăduitoarei de oase era sursa acestei ameţeli.

Hanna şi-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— Acum, ridicaţi braţul ca şi cum aţi fi un elev în clasă, care aşteaptă să fie strigat.

— Mi s-a spus să-mi ţin braţul nemişcat în timp ce se vindecă.

— Faptul că nu vă mişcaţi braţul vă face şi mai rău, a pufnit ea. Cuvintele erau aspre. O şuviţă de păr întunecat strălucitor scăpase din agrafe, căzând ademenitor peste unul din ochii daţi cu kohl. Lipsa mobilităţii, durerea şi atrofierea sunt efectele menţinerii braţului în aceeaşi poziţie fixă.

El a încercat să facă ceea ce îi ceruse. Spre surprinderea lui, a reuşit să-şi ridice braţul mai sus decât de obicei, înainte ca durerea să devină insuportabilă.

— Până aici pot.

— Foarte bine. Mâna ei caldă s-a aşezat pe umărul lui gol, în timp ce cealaltă îi ţinea uşor cotul. Acum haideţi să mişcăm braţul în faţă, peste piept.

— Asta e imposibil. Am spus…

A strâns din dinţi în timp ce ea îi mişca braţul peste piept. A repetat ambele mişcări de câteva ori, mai întâi ridicându-şi braţul şi apoi încrucişându-l uşor peste piept în timp ce Griff încerca să nu leşine de durere.

După câteva minute, ea a vorbit din nou.

— Sunteţi pregătit.

— Pregătit pentru ce? s-a încordat el.

— Aşa doare? şi-a înfipt ea degetul mare în articulaţia umărului.

— Da. Privirea lui Griff a urmărit V-ul liniei părului ei până la unghiul obrazului şi mai departe până la gura ei

senzuală. Ea îşi muşca din colţul buzei de jos când era concentrată. Mă doare atât de tare, încât îmi vine s-o strig pe mama.

Buzele ei s-au arcuit. S-a umplut de mândrie pentru că aproape reuşise să scoată un zâmbet de la exigentul său supraveghetor. Fără nici un semnal de avertizare, ea i-a răsucit braţul de două ori şi i l-a învârtit în încheietură.

Durerea i-a explodat în umăr. Griff a scos un şir de înjurături colorate pe care nici un domn nu ar trebui să le rostească vreodată în prezenţa unei femei.

— La naiba, femeie! Încerci să mă omori?

— Bineînţeles că nu. S-a îndepărtat îmbujorată, un zâmbet de satisfacţie împodobindu-i chipul superb. Cum este umărul?

— Tu ce crezi? s-a răstit el. Furia lui Griff era în mare parte îndreptată asupra lui însuşi. Fusese prea ocupat să n-o scape din ochi pe vindecătoare, fără să mai fie interesat dacă îi va face rău braţului. Probabil că mi-ai produs un rău ireversibil.

El şi-a mişcat cu grijă umărul, fiindu-i teamă să descopere cât de mult îl afectase.

Spre surprinderea lui, braţul i s-a mişcat uşor în articulaţie. A clipit, total dezorientat. Apoi a îndrăznit să-l ridice, aşa cum făcuse ea cu puţin timp în urmă. I-a trebuit un moment pentru a înregistra absenţa aproape totală a durerii în articulaţie. Şi-a încrucişat braţul peste piept. Îi mai pulsau cotul şi încheietura mâinii, dar umărul lui, deşi inflamat, era surprinzător de relaxat.

— Ce aţi făcut? a întrebat. Cu siguranţă aşa ceva nu este posibil…

— Cu siguranţă este posibil. Tămăduitoarea de oase era lângă vasul de porţelan şi îşi spăla mâinile. Umărul era dislocat din articulaţie. L-am pus la loc.

— Nu pot să cred.

Şi-a rotit braţul deasupra capului şi în spate. Rămăsese cu un oarecare disconfort şi articulaţia era încă rigidă, dar trecuse o eternitate de când fusese capabil să-şi mişte braţul din umăr cu atâta uşurinţă.

— Articulaţia umărului va mai fi puţin rigidă în următoarele două săptămâni, mai mult sau mai puţin. Vă voi sugera câteva exerciţii uşoare, pe care să le faceţi singur.

Ea a continuat să-i dea instrucţiuni, dar Griff abia o auzea. Ce se întâmplase? Dădea din cap, incapabil să proceseze absenţa durerii agonizante de umăr, care îl chinuise timp de doi ani.

— Extraordinar. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Plata integrală la sfârşitul tratamentului reprezintă toate mulţumirile de care am nevoie.

Încă puţin neîncrezător, Griff s-a ridicat şi a întins mâna spre cămaşa lui, trăgând-o peste cap. I-a surprins privirea coborând peste bustul lui înainte să clipească. L-a cuprins un val de căldură. Ei îi plăcuse ce văzuse. Griff s-a forţat să-şi aducă aminte că tămăduitoarea de oase era căsătorită şi că el venise aici cu un scop bine definit. Trebuia să-şi ţină gândurile afară din pantaloni.

— Cum aţi reuşit să-mi vindecaţi umărul? a întrebat el, dorind să-şi distragă atenţia de la orice gând indecent.

— Meseria de tămăduitor de oase nu e predată în şcoli, a spus ea cu vioiciune, dar este la fel de veche precum cea a lui Hipocrate.

— De unde aţi învăţat… A… această practică?

— De la tatăl meu. A întins mâna după o cârpă pentru a se şterge pe mâini. Restul rudelor noastre sunt negustori de bumbac. Ambele ramuri ale familiei, Zaydan şi Atwan, sunt comercianţi de bumbac renumiţi, din Manchester. Afacerea noastră de bază este exportul de bumbac în Levant.

— Dar dumneavoastră nu vă ocupaţi cu asta.

— Nici tatăl meu, nici tatăl lui înaintea lui. Începând cu străbunicul meu, provin dintr-o lungă linie de tămăduitori de oase. Ea şi-a ridicat bărbia. Practic o meserie la fel de veche precum civilizaţia însăşi.

— Nu am ştiut.

Presupusese că tămăduirea oaselor era o mare escrocherie.

Ea s-a aşezat în spatele biroului.

— În continuare, ne vom ocupa de încheietura mâinii. Şi după aceea, de cot.

— Şi între timp? a întrebat el, încercând să găsească un motiv pentru a prelungi conversaţia.

— Frecaţi încheietura mâinii cu ulei, aşa cum aţi procedat şi la umăr. Când vă veţi întoarce săptămâna viitoare, o voi pune şi pe aceasta la loc. A întins o mână după creion, a deschis registrul şi a început să scrie câteva notiţe pe o pagină. La revedere, domnule Thomas.

A simţit cum o copleşeşte dezamăgirea. Ar fi vrut să rămână şi să vorbească cu ea. Tămăduitoarea de oase reuşise să elimine durerea teribilă care îi afectase umărul timp de doi ani, însă nu părea să fie dispusă să sărbătorească sau să mai aibă de-a face cu el.

Griff a făcut o pauză.

— Cu doar câteva zile în urmă, m-am gândit serios să-mi amputez braţul. Acum, datorită dumitale…

A simţit cum i se formează un nod în gât, care nu l-a lăsat să-şi încheie propoziţia.

Ea a ridicat privirea, chipul înmuindu-i-se când a observat starea lui emoţională.

— Domnule Thomas, eu sunt o vindecătoare. Compasiunea îi lumina ochii. Nu-mi datorezi alte mulţumiri pentru că am făcut ceea ce am fost învăţată să fac. Eu ajut oamenii. Este munca mea şi datoria mea.

El s-a simţit năucit de frumuseţea ei.

Pielea netedă se întindea peste pometii magnifici, înroşiţi de efortul depus pentru a-l face bine. Ar fi putut să se uite la ea fără încetare. Soţul ei era un norocos nenorocit.

— Nu mi-am imaginat nici o clipă…

— Că v-aş putea ajuta?

Ea a zâmbit. Era prima dată când primea un zâmbet adevărat din partea ei, care-i lumina toată faţa. Ochii ei s-au însufleţit, renunţând la masca obişnuită, care-i ascundea adevăratele emoţii.

— Nu sunteţi supărată? a întrebat-o el.

— Sunt foarte conştientă de faptul că mulţi oameni îi consideră pe tămăduitorii de oase nişte şarlatani.

— Bănuiesc că nu sunteţi prea încântată când auziţi asta.

— Medicii şi chirurgii se consideră mai presus de oamenii ca mine. Nu am nici o instruire într-un cadru oficial. Ca femeie, acel drum îmi rămâne închis. Abilităţile pe care le-am dobândit mi-au fost transmise de-a lungul generaţiilor.

— Aţi putea ajuta atât de mulţi oameni, doar să afle despre dumneavoastră.

Dacă Norman ar înţelege.

— Îi ajut chiar acum. Un muşchi i-a pulsat în obraz. Dar mărturisesc că nu este uşor atunci când comunitatea medicală tradiţională face tot posibilul pentru a-i îndepărta pe pacienţi de tămăduitorii de oase care, pretind ei, vor doar să-i înşele.

Griff a simţit cum îl cuprinde frustrarea. Dacă ar fi venit la ea imediat după accident, ar fi putut evita doi ani de dureri nenorocite.

— Voi recomanda serviciile dumneavoastră şi cunoscuţilor mei.

— Cum doriţi, a spus ea, dar el a sesizat că vorbele lui i-au făcut plăcere.

Privirea ei a întâlnit-o pe a lui. Pupilele ei s-au mărit. O scânteie a apărut între ei. Şocul l-a lovit pe Griff ca un trăsnet, invadându-i trupul, instalându-i-se în vintre. Dorinţa, puternică şi neaşteptată, a explodat în venele lui.

Un semnal de alarmă a apărut şi în privirea vindecătoarei. Era şi ea conştientă de ceea ce se întâmpla. De acest arc de energie seducătoare care se scurgea între ei. Ea a clipit rapid. Revenindu-şi în fire, s-a baricadat în spatele biroului ei. Luându-şi creionul cu o mână tremurândă, şi-a reluat notiţele.

— Atunci, ne vedem săptămâna viitoare, domnule Thomas.

Ea nu şi-a mai ridicat privirea în timp ce Griff o urmă pe servitoare, care-l scotea din camera ei de consultaţii.

Capitolul 4

— Ce să caut eu în consiliul de conducere al spitalului? l-a întrebat Griff pe Norman. În primul rând, nu ştiu nimic despre cum se conduce un spital

— Majoritatea celor din consiliu nu au habar. Nimeni nu se aşteaptă de la tine să faci mare lucru.

Norman îl urmărea pe Griff cum îşi masa încheietura mâinii cu ulei de oase.

— Ce naiba faci?

— Ce ţi se pare că fac? Îmi frec încheietura mâinii cu unguentul acesta.

— De ce?

— Îmi mai calmează puţin durerea.

Ţinând cont de faptul că Norman nu era de acord cu vindecătoarea de oase şi cu tehnicile ei, Griff se abţinuse să pomenească de doamna Zaydan.

— Laudanumul ar fi mai eficient.

— Ţi-am spus că nu vreau să iau opiu. Prefer să-mi păstrez mintea limpede.

— Cum vrei, a spus Norman cu blândeţe.

Griff ardea de nerăbdare să-i deschidă ochii fostului său tutore. Să strige sus şi tare că tămăduitoare de oase îi salvase viaţa. În mod miraculos, acum putea să doarmă câteva ore înlănţuite pe noapte. Nu-şi mai simţea umărul ca pe un corp străin. Dar Griff avea de gând să aştepte şi să vadă dacă vindecătoarea va reuşi să-i vindece tot braţul înainte de a-i spune lui Norman adevărul.

Doctorul a umplut două pahare de porto. Le-au băut după cină în salon, mai degrabă decât în sufragerie. Era un ritual pe care îl stabiliseră la scurt timp după ce Griff se mutase şi pe care îl respectau ori de câte ori acesta venea la Londra.

— După cum spuneam, un nobil în consiliul de conducere al spitalului ar putea însemna foarte mult. Ar

ajuta fără îndoială la strângerea de fonduri. I-a întins lui Griff un pahar. Suntem un spital de caritate, depindem de generozitatea donatorilor noştri.

— Ce presupune asta?

— Să participi la reuniunile consiliului de administraţie de patru sau cinci ori pe an şi să găzduieşti ocazional evenimente caritabile de strângere de fonduri. A sorbit din paharul de porto. Tatăl tău era în consiliu.

— Amândoi ştim că nu merit să-i iau locul, a tresărit Griff.

— Ţi-am spus atunci şi îţi spun şi acum, nu ai nici o vină.

Pe chipul lui Norman a apărut o expresie de consternare.

— Nu vom şti niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

— Ba da, ştim prea bine. Nu ai ţinut tu cuţitul care ţi-a ucis părinţii.

— Dacă ar fi atât de simplu.

— Dar chiar aşa şi este, fără nici un dubiu. Erai tânăr, băieţii mai fac prostii. Despre asta este vorba.

Era un refren bine cunoscut pe care Griff îl auzise frecvent de când îi mărturisise adevărul tutorelui său, la scurt timp după crimă.

— Nici măcar nu trebuia să fim acolo, mama şi cu mine. Pumnii i s-au încleştat. Tata a trebuit să facă o vizită neaşteptată la casa de la ţară. Am convins-o pe mama că ar trebui să mergem şi noi.

— A fost o întorsătură nefastă a destinului. Nu eşti de vină pentru nimic.

Griff a înghiţit o cantitate generoasă de porto pentru a-şi calma durerea care îl înăbuşea.

— Cât de implicat a fost tata în conducerea spitalului?

— Foarte implicat. Mult mai mult decât majoritatea celorlalţi membri ai consiliului. A acordat o atenţie deosebită finanţelor şi s-a preocupat foarte mult de îngrijirea pacienţilor. Să devii membru al consiliului de administraţie ar fi un mod de a onora memoria tatălui tău.

Spre deosebire de tatăl sau, Griff nu făcea parte din

nici un consiliu. El îşi ignorase în mare parte statutul şi influenţa care decurgea din acesta. Dobândise titlul ca urmare a unei tragedii de nedescris, pentru care se învinovăţea. Fiecare donaţie făcută de el fusese discretă, dar poate că era timpul să-şi folosească titlul pentru a ajuta mai mulţi oameni decât o făcuse până atunci.

— Foarte bine, şi-a supt el obrajii. Dacă crezi că pot fi de folos.

— Excelent, a ridicat Norman paharul. Să bem în cinstea intrării tale în consiliu şi în cinstea tatălui tău, Jeffrey Ellis, regretatul lord Griffin. Un om extrem de decent, lucru care a fost uneori un handicap pentru el.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău era un idealist, chiar naiv. Îi era greu sa accepte unele dintre realităţile mai întunecate ale vieţii. De exemplu, îi păsa foarte mult, poate prea mult, de soarta pacienţilor noştri.

— Este posibil să-ţi pese prea mult? Cu siguranţă cei săraci merită o îngrijire medicală adecvată.

— Semeni cu tatăl tău în această privinţă, eşti prea blând. Ca medic, eu îmi asum că pierderea unei vieţi este uneori inevitabilă. Medicii trebuie să accepte faptul că nu vor putea să-şi vindece toţi pacienţii.

Griff a făcut o pauză. Nu era momentul s-o aducă în discuţie pe tămăduitoare, dar nu s-a putut abţine.

— Dar ce părere ai despre alţi oameni pricepuţi, care nu sunt medici şi care ar putea fi capabili să vindece pacienţi?

— La cine te referi?

— Există medici. Există chirurgi. Fiecare are specialitatea lui. Este posibil ca un tămăduitor de oase să fie recunoscut drept specialist în domeniul în care lucrează?

Norman a chicotit şi a clătinat din cap.

— Despre ce este vorba? Te culci cu vindecătoarea? Ţi-a invadat mintea şi pantalonii?

— Nu, nu mă culc cu doamna Zaydan. *Oricât şi-ar fi dorit*. Nu cred că soţul ei ar fi de acord cu asta.

— Din câte am înţeles eu, nu există nici un soţ. Se dă

drept femeie căsătorită pentru a părea respectabilă.

Griff s-a înfiorat. *Nu era căsătorită.*

— Ce altceva mai ştii despre doamna Zaydan?

— Am pus câteva întrebări. Femeia este temperamentală, încăpăţânată şi periculoasă.

— Te rog, a pufnit Griff. Femeia nu este mai periculoasă decât sunt eu.

— Se pare că a dislocat încheietura mâinii unui tânăr lord după ce a fost chemată să-l vindece. Se spune că suferă de dureri îngrozitoare.

— Poate că a provocat-o.

— Nu am nimic împotriva oricui munceşte cinstit pentru a-şi asigura traiul, a spus Norman. Dar mă simt obligat să lupt împotriva acestor presupuşi vindecători, care vând promisiuni false persoanelor vulnerabile.

— Mă îndoiesc că tânărul domn nu are din ce trăi. Averea şi poziţia tatălui îi oferă fără îndoială un trai confortabil.

— Aş fi foarte atent în preajma ei dacă aş fi în locul tău.

Griff a înţeles scepticismul lui Norman, însă tămăduitoarei de oase nu îi confirmase presupunerea că ar fi fost o escroacă. Umărul lui Griff era dovada vie.

*

Hanna încerca să se concentreze în timp ce lucra la încheietura mâinii domnului Thomas. Chiar şi atunci când parfumul cald şi lemnos al săpunului lui de bărbierit o învăluia. Tot ce putea face era să nu-l inspire prea adânc în plămâni.

S-au aşezat unul în faţa celuilalt, la un colţ al biroului ei, ceea ce îi permitea accesul facil la încheietura lui. Tratamentul în acest caz necesita o apropiere, ceea ce nu fusese niciodată o problemă pentru pacienţii de sex masculin ai lui *baba.* Însă domnul Thomas nu era un pacient obişnuit. Apropierea de el îi stârnea în corp o senzaţie extrem de plăcută, iar fiorul pe care l-a simţit pe

şira spinării când şi-a pus mâinile pentru prima dată pe domnul Thomas nu avea nici o legătură cu temperatura camerei.

Dimpotrivă, simţea cum corpul ei se înfierbântă. Dacă nu ar fi pus atâta accent pe aspectul ei de femeie decentă, şi-ar fi aruncat şalul pentru a simţi aerul rece pe pielea ei dezgolită. Partea raţională a creierului Hannei înţelegea că această atracţie era pur biologică şi că făcea parte din viaţa de zi cu zi. Totuşi, asta nu o împiedica să se simtă tulburată de fiecare dată când domnul Thomas se apropia de ea.

— Câtă mobilitate voi avea la încheietura mâinii după ce terminaţi tratamentul? a întrebat-o el.

Îi putea simţi ochii aţintiţi pe faţa ei, în timp ce ea privea în jos spre încheietura lui. Ar fi fost prea intim să se uite la el, să se privească în ochi, când erau atât de aproape unul de altul.

— Mă aştept să vă recăpătaţi complet mobilitatea. Odată ce încheietura mâinii este vindecată, durerea ar trebui să scadă considerabil sau ar putea dispărea complet.

Privirea lui rece s-a îndreptat către desenul reprezentând scheletul, aflat pe perete.

— Asta este o piesă macabră de artă.

Ea şi-a ridicat privirea.

— Este o pictură făcută de Bidloo.

— E un prieten de-al dumitale?

— Nu chiar. A fost un anatomist olandez şi medic al casei regale, care a trăit în secolul trecut. Creaţia lui mi se pare fascinantă. Aceasta este o copie, desigur, nu lucrarea originală.

Apăsând, degetele ei au trasat un drum peste palma lui, pe lângă încheietura mâinii până spre interiorul antebraţului lui. Domnul Thomas era o prezenţă extrem de energică, dar această parte a corpului lui – atât de moale, palidă şi netedă la atingere – indica vulnerabilitate, contrastând puternic cu puterea fizică emanată de restul trupului.

— Sunt încă uimit de ceea ce aţi reuşit să faceţi cu umărul meu, a spus el

— Mai simţiţi durere?

Cel puţin vocea ei, puternică şi sigură, nu trăda felul în care se simţea în interior.

— În umăr? Aproape că a dispărut complet.

Încheietura lui era pregătită. Cu cât îl scotea mai repede pe acest bărbat din camera ei de consultaţii, cu atât mai repede avea să-şi redobândească gândirea raţională obişnuită şi detaşarea profesională.

— Vă rog să vă ridicaţi.

S-a ridicat imediat în picioare, fără ezitarea sau scepticismul din vizita lui anterioară. Păstrase aerul distant, încă ferm pe poziţie, ca un scut invizibil între el şi restul lumii, dar ea simţise cum încrederea lui în abilităţile ei creştea din ce în ce mai mult. Acest succes a încântat-o, chiar dacă nu ar fi trebuit să-i pese ce credea acest om arogant despre ea.

Aflată lângă el, i-a prins încheietura mâinii stângi şi şi-a înfăşurat mâna dreaptă în jurul degetului lui mare, degetele ei apăsându-i în palmă.

— Mă avertizaţi înainte să-mi faceţi ceva care să-mi provoace durere? a întrebat.

— Nu vă faceţi griji. Şi-a apăsat degetul mare într-un punct al încheieturii lui. Vă doare?

— Ca naiba, a strâns el din dinţi.

— Aceasta este articulaţia deplasată. Executând o tracţiune constantă, ea i-a rotit mâna uşor în jos. Încercaţi să vă relaxaţi.

Foarte rapid, înainte ca el să apuce să respire din nou, i-a flexat complet articulaţia până când degetele lui erau perfect întinse, cu buricele atingând podul palmei. Apoi, la fel de rapid, i-a ridicat din nou mâna, astfel încât aceasta să fie complet întinsă, menţinând în acelaşi timp degetul mare apăsat pe locul dureros.

El a mormăit din cauza durerii subite.

— Mi-aţi promis că mă avertizaţi, a şuierat el.

— Nu, nu am promis.

Gura i s-a relaxat.

— Mi-aţi dat cuvântul.

— De fapt, nu am făcut-o. Cred că am spus ceva de genul: „Nu vă faceţi griji”.

— M-aţi indus în eroare în mod deliberat.

— De când cred bărbaţii de genul dumneavoastră că spusele unei femei au vreo importanţă? şi-a înăbuşit ea un zâmbet în faţa indignării lui.

— Ale dumneavoastră cu siguranţă nu au, a mormăit el, încă în mod evident ofensat. Şi ce vreţi să spuneţi prin „genul meu”? Ce fel de gen credeţi că sunt?

— E clar că v-aţi născut într-o familie privilegiată.

El a înlemnit.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Nu prea aveţi cum să ascundeţi astfel de lucruri. Este evident din modul în care vorbiţi, ce cuvinte folosiţi, cum sunteţi îmbrăcat. Hainele dumneavoastră, deşi nu sunt extravagante, sunt bine croite şi de bună calitate. Să mai continui?

— Doar dacă asta vă va împiedica să-mi îndoiţi încheietura mâinii în poziţii nefireşti. A făcut o pauză, examinându-i chipul. Cu siguranţă aţi observat multe despre mine. Nu mi-am dat seama că sunt supus unei examinări atât de atente.

— Nu este adevărat. Ea s-a înroşit şi şi-a mutat atenţia spre braţul lui. Mişcaţi, vă rog, încheietura mâinii. Dacă aţi terminat să vă plângeţi.

— S-a rezolvat? Şi-a testat încheietura mâinii, flexând-o şi mişcând-o uşor şi încet. Este… incredibil… Durerea a dispărut.

— Din acest moment trebuie să începeţi deja să folosiţi uşor această articulaţie. Dacă nu vă mişcaţi încheietura în mod regulat, durerile vor reveni.

— Am şi uitat cum e să-mi mişc încheietura fără să simt o durere intensă, a spus el cu vocea plină de uimire.

— Nu uitaţi să o mişcaţi în continuare. Cum vă simţiţi degetele?

— În acest moment? Simt furnicături prin ele.

— Foarte bine. Asta înseamnă că s-a restabilit fluxul de sânge.

— Mă uimiţi.

Şi-a ridicat privirea ca să se uite în ochii ei.

Stăteau încă unul lângă altul. Ar fi trebuit să se îndepărteze. Terminase consultaţia. Dar ea a rămas pe loc.

— Eu am făcut exact ce ar face orice tămăduitor de oase priceput.

— Nu cunosc alţi tămăduitori de oase, i-a îndepărtat el o buclă de păr căzută pe faţă, dar pot să afirm despre dumneavoastră că sunteţi remarcabilă.

Tandreţea din ochii lui a învăluit-o pe Hanna într-o căldură plăcută. Stând atât de aproape de el, putea distinge toate adâncimile privirii lui. O luminiţă aurie a apărut din întunecimile pupilelor sale, suprapunându-se cu albastrul îngheţat.

S-a apropiat mai mult şi privirea i-a coborât pe buze. Hanna şi-a simţit pielea înfiorându-i-se. În mod normal, îşi reprima cu uşurinţă impulsurile care ţineau de atracţia fizică. Un preţ pe care îl plătea de bunăvoie pentru a-şi putea practica meseria. De ce şi-ar fi dorit un bărbat o soţie care să fie tămăduitoare de oase?

Pentru ea nu fusese niciodată o provocare să-şi înfrâneze impulsurile fizice, imboldurile feminine. Până acum. Cu acest bărbat, trupul ei se răzvrătea împotriva raţiunii, hotărât să obţină ceea ce îşi dorea. Hanna şi-a umezit buzele.

Ochii domnului Thomas străluceau. Era tentată să se lasă dusă de val, să-şi permită anumite libertăţi. Cum era să săruţi un bărbat? Acest bărbat. Ea nu-şi mai pusese niciodată astfel de întrebări în legătură cu altcineva. El s-a apropiat şi mai mult, cu privirea lui de un albastru intens adâncită în a ei.

Dar apoi i-a auzit vocea lui *baba.* Aproape la fel de clară de parcă ar fi fost acolo în cameră cu ei. *Într-o zi*, baba, *vei fi cea mai bună vindecătoare din întreaga Londră.* Hanna nu ştia cu exactitate unde se sfârşea visul şi unde începea ea. Să fie tămăduitoare de oase făcea parte din fiinţa ei, precum făceau parte braţul sau piciorul ei. Orice încălcare a eticii profesionale i-ar fi putut spulbera visul de

a-şi urma destinul pe care şi-l dorea atât de mult.

— Ne vedem săptămâna viitoare, domnule Thomas.

Evitând să-l mai privească în ochi, s-a îndepărtat, cu respiraţia întretăiată.

Capitolul 5

Când Griff a revenit săptămâna următoare, tămăduitoarea de oase purta safirul mamei lui. Colierul se legăna pe lanţul său de aur în timp ce îi trata cotul lui Griff. Acesta urmărea vrăjit pendulările bijuteriei deschise la culoare, de parcă ar fi fost sub influenţa unui hipnotizator.

Doamna Zaydan era mai distantă de această dată, după ce aproape că o sărutase la ultima lor întâlnire. El ar fi făcut-o dacă ea nu s-ar fi retras, dar era chiar mai bine că se întâmplase aşa. Trebuia să rămână concentrat pe lucrurile importante, respectiv, pe colier şi nu pe ceea ce se întâmpla în pantalonii lui.

Cu ochii pe safir, Griff abia dacă simţea durerea pe care i-o crea doamna Zaydan prin aplicarea de lovituri hotărâte şi decisive. Ea i-a masat cotul în acelaşi mod necruţător în care îi tratase umărul şi încheietura mâinii.

Sunetul osului trosnit l-a făcut pe Griff să se concentreze din nou la ceea ce-i făcea. Tămăduitoarea de oase îi ţinea braţul bolnav chiar deasupra cotului cu o mână, iar pe cealaltă o poziţionase dedesubt. Hotărât să nu scoată nici un sunet, Griff a înghiţit o parte din berea pe care ea i-o pusese în faţă. Dar zgomotul oaselor lui care trosneau s-a dovedit a fi prea puternic.

— Se simte – şi se *aude* – foarte diferit de ceea ce mi-aţi făcut la încheietură şi la umăr.

— Da. Faţa ei era roşie de efort, din cauza bătăliei încrâncenate pe care o ducea cu cotul lui. Trebuie să sparg calusul care s-a format în articulaţia dislocată.

— Calusul?

— Osul care a crescut acolo.

Ideea că îi rupea oasele din cot l-a făcut pe Griff să se reîntoarcă instantaneu la berea lui. A dat-o peste cap. Apoi s-a forţat să respire în timp ce ea îi manipula cotul.

— Gata, a spus ea după câteva minute care i s-au părut o veşnicie.

— Gata? a întrebat el.

Ea i-a îndoit braţul spre piept şi apoi s-a îndepărtat uşor.

— Am terminat.

— Serios? Să încerc să-l mişc?

După ce trăise doi ani cu un cot imobil, Griff era reticent să-l mişte.

— Nu încă. Aveţi nevoie de o eşarfa pentru a menţine cotul nemişcat timp de două săptămâni. După aceea, vă voi arăta câteva exerciţii zilnice pe care trebuie să le faceţi negreşit.

O bătaie în uşa din faţă s-a auzit până în camera în care se aflau. Tânăra servitoare aflată lângă uşă a schimbat priviri cu doamna Zaydan, care i-a făcut un semn cu bărbia. Servitoarea s-a strecurat afară să vadă cine o caută.

— Acum, aşa cum spuneam, a continuat doamna Zaydan, în aproximativ două săptămâni, puteţi scoate eşarfa. Dacă mai aveţi probleme cu braţul, ar trebui să reveniţi la mine. Dar mă îndoiesc că va fi necesar.

— Deci asta a fost? a clipit el. Aceasta este ultima noastră întâlnire?

— Vom programa o ultimă întâlnire. Cu excepţia cazului în care aveţi alte articulaţii sau oase rupte care trebuie fixate, puteţi fi sigur că ceea ce e mai rău a trecut.

În loc de uşurare, pe Griff l-a cuprins dezamăgirea. Şi-a spus că se simte aşa pentru că, deşi se întâlnise cu vindecătoarea de patru ori, încă nu aflase nimic despre cum intrase în posesia safirului mamei lui.

— Este un colier frumos şi destul de neobişnuit.

— Credeţi? i-a spus ea neatentă, în timp ce îi potrivea braţul cu o eşarfă. Îmi place destul de mult.

— Este cumva un cadou de la soţul dumneavoastră?

— Nu.

Ochii aceia întunecaţi şi serioşi i-au susţinut pentru scurt timp privirea, dar nu şi-a putut da seama la ce se gândea.

— De unde îl aveţi?

Ea s-a oprit să-l privească, puţin surprinsă. Griff s-a blestemat în gând. Nu se descurcase prea bine să-şi ascundă interesul pentru colier. Au fost distraşi de o voce masculină puternică şi agitată, care se auzea din coridor, chiar în momentul în care tămăduitoarea de oase terminase să-i lege eşarfa în jurul gâtului.

— Următoarea consultaţie? a ridicat Griff din sprâncene.

— Nu mai am o altă programare pentru astăzi.

Vocea turbulentă s-a apropiat.

— Unde este? a strigat o voce de bărbat în stare de ebrietate. Unde este diavolul acela?

— Nu puteţi intra, domnule, pleda vocea lui Lucy. Doamna Zaydan este cu cineva.

— Sunt convins că aşa este, a mârâit intrusul. Uşa s-a deschis. Un tânăr bine îmbrăcat stătea în prag ţinând un braţ îndoit peste piept. S-a înroşit când a văzut-o pe doamna Zaydan. Tu mi-ai făcut anta, căţea!

Griff a înlemnit. I-a luat o clipă să se dezmeticească. Şi apoi şi-a dat seama cine era băiatul. Era Mansfield. Tinerelul a cărui încheietură fusese dislocată la cafenea.

Griff s-a ridicat în picioare.

— Calmează-te, a spus el pe un ton distant. Şi apoi cere-ţi scuze doamnei Zaydan.

— Nu e nevoie, a spus ea.

— Ba chiar e nevoie. Am văzut ce s-a întâmplat la cafenea.

Cuvintele îl scăpaseră înainte ca Griff să-şi dea seama ce spune.

— Aţi văzut?

Surpriza i-a licărit în ochi.

Servitoarea a intrat în spatele lui Mansfield.

— Am încercat să-l opresc, domnişoară. Chiar m-am străduit.

— E-n regulă, Lucy, a spus ea pe un ton calm, înainte de a se întoarce către tinerelul cel prost crescut. Bună ziua, domnule Mansfield. Cu ce vă pot ajuta?

Furia i-a colorat acestuia faţa.

— Ce mi-ai făcut la încheietura mâinii? a spumegat el ameninţător. O să plăteşti pentru ceea ce ai făcut, vrăjitoareo! Am fost la patru doctori şi nici unul nu a putut să mă ajute.

— Ai grijă la maniere, s-a strecurat Griff între ei.

— Şi dacă nu vreau? Privirea dispreţuitoare a lui Mansfield a căzut spre eşarfa care acoperea cotul lui Griff. Ce ai de gând să faci?

Cu mâna sănătoasă Griff l-a apucat pe Mansfield de gât, forţându-l să se dea înapoi până când l-a lipit de perete.

— Îţi voi rupe gâtul acesta absolut inutil, căţeluş obraznic.

— Stai puţin… s-a sufocat Mansfield.

— Cere-ţi scuze, l-a strâns Griff şi mai tare.

— Dar, serios acum, domnule Thomas, nu este nevoie, a spus doamna Zaydan din spatele lui.

Mansfield a încercat să-i îndepărteze mâna lui Griff de pe gât.

— Ştii cine sunt? a icnit el. Tatăl meu te va distruge.

— Ştiu exact cine eşti. Tatăl idiotului era viconte, la fel ca Griff. Cere-ţi scuze acum.

— Nu am nevoie de scuze, a spus doamna Zaydan. Are dureri. Pot să-l ajut.

— Mi se pare absolut necesar să-şi ceară scuze pentru grosolănia lui, a spus Griff fără să-şi relaxeze strânsoarea.

— Îmi cer scuze, a spus în cele din urmă Mansfield, cu o voce sugrumată.

— Bine. Griff i-a dat drumul. Din acest moment trebuie să-ţi fie clar că trebuie să te comporţi civilizat în prezenţa doamnei Zaydan.

A observat-o cu coada ochiului pe servitoare, care urmărea scena cu ochii măriţi de uimire.

— Acum, i-a spus tămăduitoarea de oase lui

Mansfield, dacă vrei să te aşezi pe masa de consultaţii, îţi voi pune încheietura mâinii înapoi.

— De parcă o să te las să mă atingi, s-a răstit Mansfield. Ei bine, a adăugat el, nu te-aş lăsa să-mi atingi încheietura mâinii, dar, dacă ai vrea mă atingi în alte locuri…

— Nu mă provoca să te iau la bătaie, a simţit Griff că ia foc.

— Nu am vrut să fiu lipsit de maniere, a tresărit Mansfield.

— Ba ai vrut, a mârâit Griff. Mai fă-o încă o dată şi vei avea nevoie de tratament şi la cealaltă încheietură.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule Thomas, a intervenit tămăduitoare de oase. Cred că mai aveţi şi alte lucruri de făcut în această după-amiază. Sunt sigură că eu şi domnul Mansfield vom reuşi să ne comportam ca două persoane civilizate.

— Voi rămâne atât timp cât Mansfield este aici. Nu vă las singură.

— Prea bine, şi-a dat ea ochii peste cap. S-a întors apoi spre Mansfield. Am crezut că o să vii la mine imediat ca să-ţi pun încheietura la loc. De ce ai aşteptat atât de mult?

— Pentru că toată lumea ştie că tămăduitorii de oase sunt nişte escroci, a replicat Mansfield. Griff a scos un sunet de avertizare. Mansfield a adăugat în grabă: Doamnă.

— Dacă mă laşi să îţi tratez încheietura, a spus ea, vei părăsi această încăpere fără să mai ai vreo durere.

Privirea neîncrezătoare a lui Mansfield s-a mutat de la vindecătoare către Griff. Ochii i s-au fixat pe eşarfa lui Griff.

— Ai lăsat-o să te trateze?

— Da. Am avut încheietura mâinii dislocată, iar doamna *Zaydan* a pus-o la loc.

— Şi ţie ţi-a dislocat încheietura mâinii? i-au ieşit lui Mansfield ochii din orbite.

Griff nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Nu. Încheietura mea a fost dislocată acum doi ani.

Privirea nesigură a lui Mansfield s-a întors spre

doamna Zaydan.

— N-o să-mi faci rău?

— Punerea înapoi a unei articulaţii este *o* operaţiune dureroasă. Dar se va termina înainte să-ţi dai seama. Tonul ei era aproape blând acum, de parcă Mansfield era un băiat cu şorţuleţ care trebuia convins să-şi ia medicamentul.

— Nu-i mai irosi timpul, l-a avertizat Griff. Ori o laşi pe doamna Zaydan să te trateze, ori pleci.

— Foarte bine. Mansfield s-a îndreptat spre masa de consultaţii. Dacă promiţi că nu o să mă faci să mă simt şi mai rău de atât.

— Nu-ţi face griji, l-a liniştit, urmându-l, doamna Zaydan.

Griff s-a abţinut să nu râdă. El ştia ce se întâmpla când vindecătoarea îi spunea unui pacient să nu-şi facă griji. Mansfield s-a aşezat pe masă.

— Suflecă-ţi mâneca, a spus ea. O să te facem bine în cel mai scurt timp.

Ea i-a luat încheietura dislocată şi şi-a înfăşurat mâna dreaptă în jurul degetului său mare, degetele ei apăsându-i în palmă.

— Doare?

— Au! a gâfâit Mansfield. Da, al naibii de tare.

— Ai grijă la maniere, l-a avertizat Griff.

Apoi a privit fascinat cum ea i-a rotit mâna lui Mansfield uşor în jos. Acum, că nu mai era el pacientul care îndura durerea, putea aprecia pe deplin abilităţile doamnei Zaydan.

— Încearcă să te relaxezi, şi-n îndemnat ea pacientul.

Ochii lui Griff sau încreţit la colţuri. Mai auzise asta şi înainte. Chiar înainte de partea cea mai dureroasă. Şi, aşa cum se aşteptase, ce a îndoit şi a extins articulaţia cu viteza fulgerului. În timpul procedurii, degetul ei a rămas pe articulaţia afectată.

— Pe toţi dracii! a ţipat Mansfield.

Griff nu i-a mai atras atenţia de data aceasta. La urma urmei, ştia cât de dureros era să ţi se pună o articulaţie înapoi.

— Foarte bine, domnule Mansfield, a spus ea. Încheietura e la locul ei. Nu ar trebui să mai ai probleme cu ea.

— Ce vrei să spui?

Ţinându-şi încheietura mâinii, Mansfield a privit-o cu suspiciune.

— Acum poţi să-ţi mişti încheietura.

Privirea lui Mansfield a căzut pe braţ. Şi-a îndoit şi şi-a întins încheietura cu mişcări lente şi ezitante.

— Pentru numele lui Dumnezeu, funcţionează! S-a ridicat de pe masă, păstrând distanţa atât faţă de Griff, cât şi faţă de vindecătoare. Am plecat.

Griff i s-a aşezat în cale.

— Nu încă. Nu i-ai plătit doamnei consultaţia.

— De ce ar trebui să o plătesc pentru că a tratat o rană provocată de ea? şi-a ţuguiat Mansfield buzele.

— Pentru că aşa îţi spun eu.

— Nu. Vindecătoarea şi-a încordat maxilarul. Plata nu este necesară.

Griff a făcut o pauză.

— Poţi să-i mulţumeşti doamnei Zaydan înainte de a pleca.

— Mulţumirile mele sincere, a rostit Mansfield. I-a aruncat o privire lui Griff. Mulţumit?

— Nu prea. I-a făcut semn spre ieşire cu bărbia. Poţi pleca acum. Mansfield a ieşit pe uşă înainte ca vreunul din ei să apuce măcar să-şi dea seama. Lucy l-a urmat pe Mansfield pentru a-l conduce spre ieşire.

— Aş fi putut să mă descurc cu el, să ştiţi. Doamna Zaydan a şters masa de consultaţii. Am trecut prin situaţii şi mai dificile.

— Nu ar trebui să fiţi nevoită să treceţi prin asta.

— Aveţi secrete, domnule Thomas? s-a întors ea spre el, cu o expresie serioasă, întrebătoare.

— De ce mă întrebaţi asta?

Inima i s-a oprit o secundă.

— Aţi spus că aţi văzut ce mi-a făcut domnul Mansfield. Când?

*

În ochii domnului Thomas a apărut o urmă de prudenţă. Hanna a ştiut imediat că avea de gând să mintă. Sau, cel puţin, să fie mai puţin sincer. Fusese trimis oare unul dintre detractorii ei ca să demonstreze că era o impostoare?

— Eram la cafenea când domnul Mansfield şi gaşca lui v-au chemat, şi-a lăsat el privirea în jos. Am văzut cum i-aţi dislocat încheietura.

— Nu eram în apele mele. Mi-am pierdut cumpătul. Obrajii i s-au încălzit. Bunica mea spune că temperamentul meu vulcanic îmi va aduce numai necazuri.

— Mansfield a primit ceea ce merita.

— Un vindecător nu ar trebui să facă rău. Trebuie să învăţ să mă controlez mult mai bine. Dar, uneori simt că în mine există o pornire violentă pe care nu pot să mi-o reprim.

— Dar aţi avut un motiv bine întemeiat în acea după-amiază. Nu aveaţi de ce să vă temperaţi. Depăşiseră orice limită. Dat fiind faptul că erau nişte gentlemeni, ştiau foarte bine că atitudinea lor nu era corectă.

— Poate, cu doamnele de acelaşi rang. Bărbaţii ca ei au un comportament diferit faţă de cei din clasele inferioare. Şi în plus, desconsideră aproape în totalitate meseria mea.

— Eu nu. Vă respect foarte mult. Am văzut ce puteţi face. Sunteţi fascinantă.

— Puţini oameni ar spune despre un vindecător de oase că este *fascinant.*

Inima a început să-i bată cu putere.

— Nu mă refer la meseria dumneavoastră. Sunt fascinat de femeia din faţa mea.

— Nu ar trebui să spuneţi astfel de lucruri, şi-a ridicat ea ochii pentru a-l privi.

— Probabil că nu, a făcut el o pauză. Sunteţi căsătorită? Cuvintele au fost spuse cu o voce joasă. Intimă.

Insistentă. Există un domn Zaydan?

Ea ar fi trebuit să mintă. Dar nu a făcut-o.

— Nu.

— Sunteţi logodită?

— Nu sunt.

El nu ar fi trebuit să pună astfel de întrebări personale. Mai mult, ea nu ar fi trebuit să-i răspundă. Domnul Thomas era un pacient

— Sunt căsătorită cu munca mea.

Privirea lui s-a îndreptat spre buzele ei. S-a apropiat, suficient de mult pentru ca ea să-i simtă căldura corpului. Destul de aproape ca dintr-odată să nu mai reuşească să mai respire.

— De ce aţi mai venit la mine – cuvintele ei au fost şoptite –, după ce m-aţi văzut că l-am rănit în mod intenţionat pe domnul Mansfield?

— Am văzut ce pot face mâinile dumneavoastră. Am fost martor la temperamentul dumneavoastră vulcanic. M-aţi impresionat.

De ce era atât de fierbinte aerul din încăpere? Transpiraţia i se aduna la subsuori. Hanna îşi simţea sânii sensibili şi conectaţi subtil la locul dintre picioarele ei. Domnul Thomas nu o atingea, însă îi cucerise corpul. Îl simţea în bătăile accelerate ale inimii şi în pulsaţiile intense din sângele ei.

— L-am primit de la tatăl meu! a izbucnit ea.

— Poftim? a clipit el.

— M-aţi întrebat despre colierul meu.

Ea a ridicat pandantivul, ţinându-l atârnat între două degete, exact ca un toreador care flutură un steag roşu în faţa unui taur. Piatra albastră precum cerul scânteia. Ea spusese primul lucru care-i trecuse prin minte pentru a destrăma această vrajă ciudată dintre ei.

Funcţionase. Domnul Thomas fusese distras instantaneu.

— Tatăl dumneavoastră?

— Da.

— Este o piesa scumpă. Ochii lui erau aţintiţi asupra

bijuteriei. Nu am ştiut că tămăduitorii de oase sunt plătiţi atât de bine. Ştiţi de unde l-a cumpărat?

— De ce? Aţi vrea să-l oferiţi cadou doamnei Thomas?

Nu era treaba ei. Şi totuşi, ea voia să ştie. Foarte *mult.*

— Nu există nici o doamnă Thomas, a răspuns el pe loc, aproape din reflex.

Un sentiment de uşurare a cuprins-o.

— Atunci, de ce vă interesează?

— Pentru că există o doamnă pentru care aş dori să cumpăr o astfel de bijuterie, a spus el după o pauză lungă.

— Înţeleg, a clipit Hanna.

Ar fi putut la fel de bine să o lovească cu un bolovan. Un cadou atât de scump sugera că avea intenţii serioase faţă de această doamnă. Ceea ce a făcut-o pe Hanna să se întrebe care mai era rolul ei? Un nimeni cu care ar fi vrut să se întâlnească? A simţit cum o cuprinde ruşinea. Slavă Domnului că nu-i permisese să o sărute.

— Asta cu siguranţă explică interesul dumneavoastră.

El nu-şi putea lua ochii de la bijuterie. Părea fascinat de ea.

— Ştiţi de unde a cumpărat tatăl dumneavoastră colierul?

— Habar n-am.

Vocea ei a devenit rece.

— Trebuie să ştiţi cât de cât ceva, a insistat el.

— Vă garantez că nu ştiu.

— Tatăl dumneavoastră nu v-a spus de unde l-a luat când vi l-a dat?

— Nu pot să spun că mi l-a dat, a făcut ea un pas înapoi.

— Ce vreţi să spuneţi? s-a apropiat el şi mai mult.

— L-am găsit printre lucrurile tatălui meu după ce a murit. Nu-l mai văzusem până atunci.

— Când a murit tatăl dumitale?

— Acum aproape trei ani.

— Acum trei ani. Privea în gol, undeva dincolo de ea, cu o expresie meditativă pe chip. Aţi mai găsit şi altceva?

— Cum ar fi?

Ea a refuzat să menţioneze inelul de aur pe care îl returnase sub protecţia anonimatului proprietarului său în urmă cu câteva luni. Nu se gândise prea mult la pachet din momentul în care îl expediase unui bogătaş din Richmond. Dar acum a început să-şi pună şi ea întrebări. *De unde luase baba bijuteriile? De ce ţinuse ascunse obiectele valoroase? Şi de ce era atât de interesat domnul Thomas?*

— Nimic altceva? El stătea prea aproape. Domnul Thomas nu o speria, dar insistenţa lui îi dădea o stare de nelinişte. Ce aţi mai descoperit împreună cu colierul?

— Nimic. Ea şi-a îndreptat umerii. Mă faceţi să mă simt incomod.

— Adevărat? El a clipit. Vorbele ei l-au făcut să iasă din reveria în care căzuse. Şi-a revenit imediat. Îmi cer scuze.

Ea a aruncat o privire ele la pandantivul de safir care-i atârna până în talie, spre privirea albastră şi blândă a domnului Thomas.

— Acum am observat că această piatră preţioasă are o culoare care se potriveşte perfect cu ochii dumneavoastră.

— Şi eu am observat asta. El s-a oprit. Am moştenit ochii mamei mele.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, după o noapte nedormită, Hanna şi-a pus şalul alb cu albastru pe care *Citi* i-l brodase şi a ieşit pe uşa din faţă.

Avea nevoie de aer curat. Gândurile despre domnul Thomas, interesul ei pentru el, dar şi interesul lui pentru colier o chinuiseră toată noaptea. Ca să nu mai vorbim de faptul că descoperise că făcea curte unei doamne căreia îi oferea bijuterii scumpe. Cu toate acestea, nu şi-a putut scoate din minte mai ales ceea ce îi spusese *Citi* despre

colier.

Probabil că fusese furat.

Aseară, la cină, o întrebase pe *Citi* despre bijuterii şi aflase că *baba* nu refuza niciodată vreun pacient. Nici măcar pe criminalii care insistau uneori să plătească cu bunuri furate. Ori de câte ori fusese posibil, *baba* returnase bunurile proprietarilor lor, aşa cum intenţionase şi cu inelul de aur, care aparţinuse unui bogătaş, lordul Griffin. Hanna descoperise inelul cu sigiliu, minunat gravat, în acelaşi sertar ca şi colierul. Dar, spre deosebire de colier, acesta fusese împachetat şi adresat acestui lord Griffin. Deschisese pachetul şi văzuse banda inelului inscripţionată cu cuvintele *Lady Griffin.* Atunci împachetase inelul şi îl trimisese înapoi proprietarului său de drept, un viconte din Richmond, aşa cum intenţionase şi tatăl ei.

— Fugi de bunica? a strigat o voce bărbătească amuzată din spatele ei.

S-a întors pentru a-l saluta pe prietenul ei Evan, un bărbat deşirat, cu o faţă prietenoasă.

— De parcă ar putea cineva să scape de ea.

— Ai ieşit afară devreme.

— Am nevoie de aer.

— Pot să te însoţesc?

— Desigur.

Evan a pornit alături de Hanna.

— Am auzit că pacientul pe care ţi l-am recomandat săptămâna trecută se simte mult mai bine.

— A fost vorba de un picior rupt, un caz relativ simplu, a aprobat Hanna din cap.

Îl întâlnise pentru prima dată pe Evan în urmă cu doi ani, când el îşi luxase genunchiul. Hanna i-l pusese la loc şi deveniseră rapid prieteni. Evan era tânăr şi avea o minte ascuţită şi curioasă. În scurt timp, au pus la cale un plan pentru a-şi deschide într-o zi propriul lor dispensar – un medic şi o tămăduitoare de oase lucrând împreună pentru a oferi pacienţilor cea mai bună îngrijire medicală posibilă.

— Ai auzit că doamna Lockhart este în spital? a întrebat-o el.

— Nu. Ce a păţit?

— Boala ei de plămâni s-a agravat rapid. Doctorul Pratt, medicul-şef, o ţine acolo sub observaţie câteva nopţi.

Hanna nu era o admiratoare a doctorului Pratt, care făcuse tot posibilul să-i îndepărteze pacienţii lui *baba*, dar spera, de dragul doamnei Lockhart, că era un medic capabil.

— Trebuie să merg să o vizitez.

Oricât de mult ar fi vrut să-l evite pe doctorul Pratt, Hanna se simţea obligată să o viziteze pe femeia mai în vârstă. O spitalizare putea fi greu de suportat pentru o văduvă fără copii.

— Mi-ai dat de înţeles că ai prefera să stai cât mai departe de spitalul Margate, a remarcat Evan.

— În mod normal, da. Ea şi-a strâns şalul în jurul ei. Dar nu am de ales.

*

— Acum mişcaţi braţul, a spus tămăduitoarea de oase după ce îi masase braţul lui Griff vreme de aproape o oră.

Griff s-a străduit să-şi calmeze corpul în timp ce mâinile calde ale doamnei Zaydan îi alunecau pe pielea goală. Ori de câte ori îl atingea, temperatura sângelui îi creştea. A făcut cum îi ceruse, îndreptându-şi cotul şi apoi îndoindu-şi braţul spre piept.

La o săptămână după ultima lor întâlnire, când o întrebase despre colier, tămăduitoarea de oase se comporta ca într-o întâlnire de lucru. Maniera ei era absolut profesionistă şi oarecum distantă. Nu foarte diferită de prima lui vizită.

Griff nu o învinuia pentru acest lucru. Probabil că îi lăsase impresia că este un bădăran. La urma urmei, îi spusese fără menajamente despre intenţia lui de a cumpăra o tinichea scumpă pentru o doamnă imaginară. Ea îl prinsese cu garda jos, aşa că îi spusese prima minciună care îi trecuse prin cap. Adevărul era

că singura femeie care îi domina gândurile zilele acestea

era frumuseţea inabordabilă din faţa lui.

— Mişcaţi-vă încheietura mâinii, i-a cerut ea.

Sub privirea ei atentă, el a făcut ce i s-a cerut.

— Foarte bine.

Ea şi-a încrucişat braţele.

Întinzându-şi braţul sus peste cap, Griff a făcut mişcări circulare, imitând o moară de vânt. Era încă înţepenit. Raza lui de mişcare era restrânsă. Din fericire însă, durerea care devenise o parte din fiinţa lui, ca o a doua natură, dispăruse.

— Nu-mi vine să cred ce aţi reuşit să faceţi cu braţul meu.

— Sunt mulţumită de rezultat, a spus ea rapid. Braţul a fost destul de afectat, dar sunteţi tânăr şi sănătos. Tinereţea şi condiţia fizică v-au ajutat să vă recuperaţi.

S-a uitat la ea.

— Aţi făcut minuni.

Ea şi-a lăsat privirea în jos. Genele lungi şi groase i s-au răsfrânt peste obraji.

— N-aş spune asta. Tămăduirea oaselor nu este doar o artă, ci şi o ştiinţă. Studiem articulaţiile şi felul în care le manipulăm.

El voia să mai vorbească cu ea, să o cunoască mai bine.

— Cum aţi ajuns să învăţaţi această meserie de la tatăl dumneavoastră?

— Am fost fascinată de asta. M-a lăsat să privesc şi l-am asistat când avea nevoie de o a doua pereche de mâini.

— De ce nu au făcut-o fraţii dumneavoastră? Aveţi fraţi?

— Am trei fraţi care nu au fost deloc interesaţi de munca tatălui meu. S-au implicat în afacerea de familie legată de exporturile de bumbac.

A încercat să şi-o imagineze fetiţa fiind. I-a venit în minte imaginea ei strunindu-i autoritar pe fraţii săi.

— Dar nu şi dumneavoastră.

Ea a cedat atunci. Pasiunea pentru munca ei i-a dezlegat limba.

— Ca ucenică a tatălui meu, funcţiile corpului uman m-au captivat încă de la început. Faţa i s-a luminat când a vorbit despre munca ei. Radia. Să am puterea de a ajuta oamenii mi s-a părut cea mai valoroasă profesie din lume.

El a înghiţit cu greu, incomodat de atracţia intensă pe care o simţea faţă de ea.

— E clar că tatăl dumneavoastră v-a învăţat bine. Ceea ce aţi făcut pentru mine este un miracol.

— Miracolul este însuşi corpul uman. Modul în care suntem construiţi, oasele, tendoanele şi ţesuturile. Ochii ei întunecaţi străluceau. Faptul că inima noastră continuă să bată zi de zi.

Ea părea că revine cu picioarele pe pământ şi dădea înapoi, amintindu-i de un crab care se retrăgea în carapace. Doar că, în acest caz, carapacea tămăduitoarei de oase era chiar biroul ei. S-a întors şi s-a aşezat în spatele lui, şi-a luat creionul, precum un soldat care îşi mânuia armura, indicându-şi retragerea. Lui Griff i s-a frânt inima. S-a ridicat, trăgându-şi mânecile cămăşii. Nu mai avea alt timp la dispoziţie. Aceasta fusese ultima lor întâlnire programată. Avea nevoie de un motiv pentru a se vedea în continuare cu doamna Zaydan. În afară de opţiunea de a-şi disloca şi celălalt umăr, nu-i mai trecea altceva prin minte.

— Şi când este următoarea noastră întâlnire? a întins el mâna după frac.

Ea a rămas concentrată asupra notiţelor sale.

— După cum ştiţi, am terminat. Dacă vă continuaţi exerciţiile, ar trebui să vă recuperaţi pe deplin mobilitatea.

— Mă lăsaţi măcar să vă invit la un ceai ca modalitate de a-mi arăta aprecierea?

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră. I-a aruncat o privire rapidă înainte de a se întoarce la notiţele ei. Dar plata integrală a consultaţiei reprezintă toate mulţumirile de care am nevoie.

Ea ceruse două guinee. El a pus de cinci ori această sumă pe biroul ei.

Ea a studiat suma.

— Aceasta nu este taxa pe care am stabilit-o de la

început.

— Ceea ce aţi făcut pentru mine valorează de zece ori această sumă. De douăzeci de ori. El a vorbit cât se poate de serios. Mi-aţi redat viaţa.

— Pentru mine este acelaşi lucru. Două guinee sunt de ajuns.

Îşi dorea cu toată fiinţa lui să o răsplătească. Să facă ceva care să-i transmită întreaga şi imensa lui apreciere. Dar rigiditatea încăpăţânată a maxilarului ei i-a sugerat că nu i-ar permite asta.

— Atunci, vă rog să acceptaţi banii ca un mod de a-i ajuta pe viitorii pacienţi care s-ar putea să nu-şi permită taxa.

— Văd că sunteţi foarte încăpăţânat în privinţa asta.

Într-un final, şi-a ridicat privirea din notiţe.

— Nu eu sunt cel încăpăţânat aici. Abilităţile dumneavoastră valorează mai mult decât două guinee.

— Voi accepta banii în plus pentru pacienţii care au nevoie, a cedat ea.

— Foarte bine.

El s-a oprit. Ea aştepta nerăbdătoare. Acesta a fost momentul în care ar fi trebuit să iasă. În mintea ei, orice afacere între ei se terminase. În mintea lui, tocmai începuse.

— Despre colier, a spus el.

— Colierul?

Ea a lăsat impresia că este dezinteresată, dar el a observat cum degetele ei s-au strâns pe creion.

— Da, cel cu piatra preţioasă albastră pe care l-aţi purtat zilele trecute. Aţi aflat de unde l-a cumpărat ca să pot să-mi achiziţionez şi eu unul asemănător?

— Nu. Vocea ei era hotărâtă. Nu am absolut nimic să vă spun despre colier.

*

În acea seară, Griff a luat cina cu Hunt, la reşedinţa ducelui din piaţa Sf. James din Mayfair.

— Doamne, este un miracol, a declarat Hunt după ce Griff i-a făcut o demonstraţie a mobilităţii braţului său stâng.

— Cum ai reuşit?

— Îţi aminteşti de tămăduitoarea de oase care avea colierul mamei mele?

— Glumeşti? s-a încreţit fruntea lui Hunt.

— Sunt la fel de serios ca un atac de apoplexie. Este remarcabilă, ştie totul despre articulaţii. Nu doar că mi-a vindecat braţul, încheietura mâinii şi umărul, dar am văzut-o şi cum i-a pus la loc încheietura mâinii lui Mansfield.

— Mansfield? Tinerelul de la cafenea? Payton a făcut un mare scandal pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Payton?

Lui Griff i-a luat un moment să-i pronunţe numele.

— Vicontele Payton, tatăl lui Mansfield, cel cere ca tămăduitoarea de oase să fie trasă la răspundere.

— Puştiul acela a primit exact ce merita, a sărit Griff ca ars.

— Sunt de acord. Ducele a făcut o pauză, studiindu-l. Mi se pare că te-ai schimbat.

Griff a sorbit din băutură. Se simţea diferit.

— Eu?

— Mai mult ca sigur.

— Poate că nu eşti obişnuit să mă vezi odihnit. În sfârşit, dorm toată noaptea. În ultimii doi ani de zile nu am dormit mai mult de două sau trei ore pe noapte, puse cap la cap.

— Nu este doar asta. Pari mai puţin… apăsat de griji.

A reflectat puţin la asta.

— Presupun că durerea asta mi-a schimbat perspectiva asupra vieţii. Înainte de accident, am fost atât de marcat de ceea ce s-a întâmplat cu părinţii mei, încât nu m-a mai interesat să mă bucur de viaţă.

Hunt a aprobat din cap.

— Întotdeauna mi s-a părut că ai simţit că nu meritai să te bucuri de viaţă atât timp cât părinţii tăi nu mai erau, să se bucure de a lor. Mi-a fost teamă pentru tine,

gândindu-mă că te-ai înrolat în armată pentru că îţi doreai să mori.

— Poate că acesta a şi fost motivul, a recunoscut Griff. Faptul că am fost rănit mi-a schimbat însă perspectiva. Acum, că nu mai am nici o durere, nu-mi vine să cred cât de mult mi-am irosit din viaţă.

— Şi ce ai de gând? Ai vreun plan măreţ pentru viitor?

— Nu am nici o idee. Sunt hotărât să nu-l mai irosesc, aşa cum am făcut-o înainte de accident.

Majordomul şi-a făcut apariţia ca să-i cheme la cină. Bărbaţii şi-au luat băuturile cu ei în sala de mese.

Griff a fost surprins să vadă doar două rânduri de tacâmuri.

— Nu ni se alătură şi Excelenţa Sa?

— Soţia mea e plecată din nou la rudele ei, Sunt nenumărate mătuşi, unchi, veri şi veri de-ai doilea, încât ajunge doar să întorc privirea ca să aflu de o altă nuntă sau un alt eveniment de familie la care trebuie mers.

Griff nu o cunoştea prea bine pe soţia prietenului său, fiica unui marchiz şi a unei fiice de comerciant. Căsătoria lor provocase un mic scandal la Londra. Dar Hunt, care pusese cândva eticheta mai presus de orice, părea fericit acum. Ducele evitase convenabil cea mai mare parte a scandalului însoţindu-şi în Maroc noua soţie, care era scriitoare de jurnale de călătorie.

— Acum trebuie să mă pui la curent cu informaţiile despre colier, a spus ducele. Ţi-a spus vindecătoarea de unde îl are?

— Nu, am eşuat lamentabil când am încercat să aflu mai multe despre asta. Griff a înghiţit o lingură din supa cremă albă, din pui şi viţel, asezonată cu migdale prăjite. Problema cu care mă confrunt acum este că tratamentul meu s-a încheiat şi nu am aflat nimic despre colier, cu excepţia faptului că ea l-a găsit printre lucrurile tatălui ei, după moartea acestuia.

— Bătrânul trebuie să fi fost conştient că provenienţa colierului era dubioasă. Altfel, de ce ar fi ascuns ceva atât de scump?

— Trebuie să mă întâlnesc din nou cu femeia. Dar ea a refuzat invitaţia mea la ceai, ca un mod de a-mi arăta recunoştinţa.

— Din câte mi-ai spus despre ea, vindecătoarea ta nu este genul pe care poţi s-o inviţi la un ceai, a chicotit Hunt.

— Nu ştiu cum să procedez.

— Fii inventiv. Hunt şi-a terminat şi ultima lingură de supă. Fă-ţi temele. Vezi ce o interesează. Fă-i o invitaţie pe care i-ar fi greu să o refuze.

— Şi cam ce fel de invitaţie ar fi asta?

— A, a spus ducele, doar tu poţi să decizi asta. Eu sunt gata pentru friptura mea de miel în sos. I-a făcut semn lacheului. Aduceţi felul următor.

Capitolul 7

Griff s-a întins, simţindu-se extrem de odihnit după şapte ore de somn neîntrerupt. Nu-şi putea aminti ultima dată când dormise atât de adânc şi fără durere. Sau când avusese o noapte fericită fără vise, fără câini sălbatici cu cap de şarpe care să-l chinuie.

În timp ce se îmbrăca, se gândea la doamna Zaydan şi la colier. Avea nevoie de o scuză ca să o revadă. Îşi spusese sieşi că era nerăbdător să o vadă pentru a afla mai multe despre colier şi nu pentru că îi era dor de prezenţa ei. Dar asta era o minciună.

Griff a coborât scările şi a intrat în sufragerie, constatând că Norman nu era acolo.

— Nu vine şi doctorul la masă? a întrebat-o el pe doamna Peele, când menajera şi-a făcut apariţia aducând cafeaua.

— Nu, milord, a spus ea în timp ce îi umplea farfuria cu vârf, după cum îi era obiceiul. A fost chemat la spital dimineaţă devreme.

A privit-o cum îi punea mai multă mâncare pe farfurie decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea mânca.

— Nu mai e nevoie să-mi umpli farfuria, doamnă Peele. Între timp, am crescut, să ştii.

— Încă sunteţi mult prea slab după părerea mea.

Ea i-a pus mâncarea în faţă. Doamna Peele lucra pentru Norman încă de când Griff venise pentru prima dată să locuiască cu el. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru băiatul orfan de părinţi, chiar şi după ce devenise bărbat.

— Ce mai face micuţa Annie? s-a oprit Griff din mestecat.

— Nici un progres, după cum ne şi gândeam. Fata va rămâne probabil cu mine pentru totdeauna. Nu prea există bărbaţi care să vrea să se căsătorească cu o fată cu spatele gârbovit.

Dintr-odată l-a lovit inspiraţia. Era atât de evident. De ce îi luase atât de mult să se gândească la asta?

— Te-ai gândit să mergi cu ea la o tămăduitoare de oase?

Ochii doamnei Pe ele s-au mărit.

— Cu siguranţă nu, milord, Doctorul Pratt spune că tămăduitorii de oase sunt nişte escroci.

— Poate că unii sunt. Şi-a mişcat braţul. Dar am fost tratat de o tămăduitoare de oase şi durerea din braţ a dispărut.

— Doamne Dumnezeule! Ea l-a urmărit cu privirea în timp ce îşi întindea larg braţul şi şi l-a îndoit de la cot. Puteţi să-l mişcaţi? Doctorul Pratt ştie?

— Nu încă. A stat atât de mult la spital, încât abia l-am văzut. Dar, de îndată ce-l văd, intenţionez să-i demonstrez cât de mult mi-am revenit. Atunci va înţelege că unii tămăduitori de oase sunt foarte capabili.

Doamna Peele nu părea convinsă.

— Chiar credeţi că această femeie o poate ajuta pe Annie?

— S-ar putea. M-a ajutat şi am văzut-o vindecând un alt bărbat căruia i s-a dislocat încheietura mâinii. A omis cu bună ştiinţă să-i spună că vindecătoarea fusese cea care-i dislocase încheietura lui Mansfield. Nici unul dintre doctorii la care ai fost nu au putut să-ţi ajute fata. Poate ca doamna

Zaydan reuşeşte.

O rază de speranţă reţinută i-a luminat femeii chipul.

— Dar doctorul Pratt nu va fi de acord.

— Nu trebuie să-i spui, decât după ce te convingi că doamna Zaydan o poate ajuta pe Annie.

Nu se simţea vinovat că se folosea de fată ca pretext de a o revedea pe vindecătoare. Chiar credea cu adevărat că aceasta o poate ajuta.

— Poate că eu şi Annie vom apela la această vindecătoare de care vorbiţi, tremură vocea doamnei Peele, dacă credeţi că spatele lui Annie poate fi vindecat. Îmi daţi adresa?

— O să fac chiar mai mult de atât. Te voi conduce personal acolo.

*

— Puteţi să-mi ajuţi fiica? a întrebat doamna Peele.

— Cred că da, a confirmat din cap Hanna. Fata a avut o luxaţie a coloanei vertebrale care a făcut ca spatele să i se curbeze spre dreapta. Va necesita o anumită ajustare a coloanei vertebrale şi manipularea ţesuturilor moi, dar cred că o voi putea ajuta pe Annie.

Fata stătea pe masa de consultaţii, ascultând cu atenţie. Hanna şi doamna Peele stăteau de o parte şi de alta.

— Uneori mă doare, a spus fata, destul de tare.

— Nu-ţi face griji, Annie, a spus Hanna cu blândeţe. O să te ajut. Tratamentul meu îţi va calma durerea. Şi apoi îţi voi da să faci câteva exerciţii zilnice pentru a te ajuta cu recuperarea.

— Mulţumesc, domnişoara! Speranţa a luminat chipul micuţ al fetei. Ar fi un vis devenit realitate dacă nu m-ar mai durea spatele tot timpul.

— Doar că…

Doamna Peele a făcut o pauză.

— Da? a îndemnat-o Hanna.

— Este foarte scump? Am auzit că tămăduitorii de

oase cer o mulţime de bani pentru poţiunile lor.

— Te asigur că nu există poţiuni. În plus, pot ajusta tariful pentru serviciile mele în funcţie de fiecare pacient în parte. Hanna înţelegea că o simplă menajeră era firesc să fie preocupată de costuri. Cel mai important este să ne asigurăm că Annie se va face bine.

S-a auzit o bătaie în uşă şi Lucy şi-a făcut apariţia.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă întrerup, domnişoară.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnul Thomas este aici, a anunţat-o Lucy.

— Chiar aşa? Hanna s-a îndreptat de spate, cu toate terminaţiile nervoase brusc în alertă. Dar apoi s-a stăpânit.

— Nu pot să-l primesc. Sunt în mijlocul unei consultaţii.

Hanna detesta felul în care corpul întreg i se înfiorase când auzise numele domnului Thomas sau felul în care simpla menţionare a numelui lui a transformat o zi, altfel anostă, într-una care părea brusc animată. Reacţia ei era ridicolă. Trebuia să stea departe de el.

— Domnul Thomas spune că este aici pentru că are programare, a spus Lucy.

— Nu are programată nici o consultaţie.

— Dar doamna Peele şi Annie au, a spus domnul Thomas în timp ce intra în spatele lui Lucy, iar eu le însoţesc. Sunt aici la recomandarea mea.

Hanna fu extrem de încântată să-l vadă, chiar dacă nu ar fi trebuit să fie. Dacă ar afla că acel colier fusese furat, ar putea să o acuze că este o complice sau, încă şi mai rău, să aibă impresia că *baba* se ocupase de furturi. Toţi doctorii ca Pratt din întreaga lume abia aşteptau ca ea să facă un pas greşit şi să eşueze. Doctorului i-ar face mare plăcere să-l defăimeze pe *baba.*

— E adevărat? a întrebat-o pe doamna Peele. Sunteţi aici la recomandarea lui?

Menajera a dat din cap.

— Da, domnişoară. Lord…

— Prietenii mei îmi spun Griff, a întrerupt-o domnul Thomas. Pot să vă conving să faceţi la fel, doamnă Zaydan?

Era o intimitate pe care nu ar fi trebuit să i-o permită, dar ea a acceptat.

— Cum doreşti.

— Excelent. O cunosc pe tânăra Annie de când s-a născut. Ştiam că o poţi ajuta.

Hanna a înţeles cu greu că, de fapt, el îi trimisese un pacient. *Avea încredere în ea.*

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că bărbatul sceptic pe care l-am întâlnit la prima noastră consultaţie mi-ar trimite pacienţi.

— Ce pot să spun? Ochii lui sclipeau. M-ai cucerit cu mâinile tale pricepute.

Obrajii i s-au aprins. Oare Griff flirta cu ea?

— Şi de unde o cunoşti pe doamna Peele?

— Doamna Peele este menajera noastră.

Menajera *noastră.* Asta însemna că locuia cu cineva. Părinţii lui poate, pentru că îi spusese că nu era căsătorit.

Ea nu se mai sătura privindu-l. Trecuseră doar două săptămâni de la ultima lor întâlnire, dar era chiar şi mai frumos decât îşi amintea. Părul lui închis la culoare era tuns şi îngrijit, iar tenul, clar şi luminos. Petele întunecate de sub ochi dispăruseră, iar ridurile din jurul gurii se estompaseră.

— Arăţi bine, a spus ea.

— Totul datorită ţie. Pentru prima dată în ultimii doi ani, am reuşit să dorm toată noaptea. Nu m-am simţit niciodată mai bine.

Era evident că-şi recâştigase vitalitatea. Emana putere. Părea… schimbat. Domnul Thomas în varianta nouă… Griff… era şi mai atrăgător.

— Şi i-a revenit şi pofta de mâncare, a spus menajera.

— Doamna Peele a încercat să mă îndoape încă de când eram copil, a spus Griff pe un ton cald.

— Doamna Zaydan spune că poate să o ajute pe Annie, l-a anunţat doamna Peele.

— Mi-a spus că nu o să mă mai doară spatele tot timpul după ce mă va trata, a intervenit Annie.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, Annie. Privirea lui a susţinut-o pe cea a Hannei. Şansa de a trăi o viaţă fără

durere este cea mai mare binecuvântare.

— Aş dori să vă plătesc acum. Doamna Peele a scos din buzunar un portofel tricotat, cu monede şi a desfăcut şnurul. Trebuie să mă întorc acasă, am mult de lucru.

Griff a oprit-o, punând o mână peste portofelul cu monede ai doamnei Peele.

— Nu e nevoie să faci asta acum. Dumneata şi Annie puteţi să plecaţi. Voi rezolva eu plata cu doamna Zaydan.

Menajera a făcut o pauză.

— Nu pot să vă las să faceţi asta…

— Nu fi ridicolă. Insist. Privirea-i radia de fericire. În plus, întâmplător ştiu că doamna Zaydan este o negociatoare foarte dură.

Menajera a încuviinţat în cele din urmă.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, domnule. S-a uitat la Hanna. A fost întotdeauna foarte grijuliu, chiar şi când era mai mic. Vino, Annie.

Fata a coborât de pe masa de consultaţie pentru a-şi urma mama. Hanna le-a condus până la uşa biroului.

— Ne vedem luni la prima oră pentru a începe tratamentul lui Annie.

Lucy a părăsit camera pentru a-i conduce spre ieşire, în timp ce Hanna s-a întors spre Griff.

— Sunt o negociatoare dură?

— Da, cu siguranţă. El a studiat schiţa lui Bidloo de pe peretele din spatele biroului ei. Nu accepţi să fii răsplătită pentru ceea ce meriţi.

— Vrei să spui pentru cât valorează serviciile mele.

— Pentru un bărbat căruia i s-a dat o nouă şansă la viaţă este absolut acelaşi lucru. Şi-a întors privirea de la desen. O viaţă pe care nu mai am de gând să o mai irosesc de data aceasta.

Cuvintele lui păreau pline de melancolie.

— Sună ca şi cum ţi-ai fi irosit viaţa înainte de a căpăta această rană. Ai fost cumva un pierde-vară, plin de privilegii?

— Nu prea. Faţa i s-a întunecat. Am lăsat ca o tragedie din copilărie să-mi umbrească întreaga viaţă. M-

am simţit vinovat pentru că am rămas în viaţă după ce mama şi tatăl meu au murit, când aveam cincisprezece ani. Cred că de aceea am plecat la război. Nu credeam că mai contează dacă mor şi eu.

— Îmi pare rău. O durea sufletul pentru el. Nu ştiam ce s-a întâmplat cu părinţii tăi.

— Nu ai ştiut? i-a studiat el chipul.

— De unde să fi ştiut? Tocmai mi-ai spus că au murit când erai un băiat. A simţit cum i se face greaţă la gândul că Griff suferise o pierdere atât de îngrozitoare, atât de timpuriu. Îmi pare nespus de rău.

Privirea lui circumspectă s-a fixat asupra ei. Aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să mai spună ceva, ceva mai interesant decât banalităţile obişnuite. Dar apoi şi-a revenit, iar starea lui ciudată s-a risipit la fel de repede cum apăruse.

— Scuzele mele, a spus el, pe un ton mai blând şi mai cald. Uneori mă las dus de vechea mea melancolie. Cât îţi datorez? Am de gând să plătesc pentru tot tratamentul lui Annie.

— Taxa suplimentară pe care mi-ai dat-o data trecută va fi suficientă.

— Prefer s-o păstrezi pentru altcineva care are nevoie de banii ăştia. Vreau să am grijă de Annie. Doamna Peele a avut grijă de mine după ce părinţii mei au murit.

— Există un suflet sub pojghiţa aceasta de gheaţă.

— Poftim?

— Este evident că ţi-e dragă menajera. Majoritatea aristocraţilor nu dau doi bani pe servitorii lor sau pe oricare membru al clasei muncitoare.

— Am fost în armată. Am luptat alături de bărbaţi din toate categoriile sociale şi am aflat despre problemele lor, în special de cele financiare.

Aceasta explica dorinţa lui de o ajuta pe menajeră cu bani.

— Onorariul meu pentru Annie este acelaşi ca şi pentru tine. Două guinee.

— Totuşi, insist că ar trebui să ceri triplu pentru

serviciile tale, şi-a ţuguiat el buzele când a scos suma din buzunar.

Suna tentant. Dacă ar fi făcut-o, ar fi strâns mai mulţi bani pentru deschiderea dispensarului. Dar, cei mai mulţi dintre pacienţii ei nu erau la fel de generoşi ca Griff şi nu-şi puteau permite taxe mai mari.

— Ei bine, presupun că asta este.

A făcut o pauză, iar ea a observat că se gândea la ceva. Încerca oare să prelungească momentul? Ar fi trebuit să vrea să-l vadă plecat. Se străduia în schimb să găsească ceva de spus, ca el să nu plece prea curând.

— Ai spus că desenul a fost făcut de un tip pe nume Bidloo, a făcut el un semn spre perete.

— Da.

— Foarte bine. Din moment ce nu îmi vei permite să te răsplătesc aşa cum meriţi pentru că m-ai vindecat…

— Nu cred că ai de gând să reluăm aceeaşi discuţie inutila! l-a întrerupt ea cu un oftat.

— De ce nu mă laşi să-mi termin ideea?

— Chiar te rog, i-a făcut ea semn să continue cu un gest din mână.

— După cum spuneam, din moment ce nu vrei bani, poate îmi vei permite să te invit să vizionezi o colecţie care include lucrările lui Bidloo.

Şi-a ridicat privirea pentru a se uita la el.

— Şi unde ar fi această colecţie?

Nu ştia nici un muzeu sau companie de artă din Londra care să aibă în portofoliu lucrările lui Govert Bidloo.

— Aici, aproape.

— Cât de aproape?

— A, va trebui doar să-mi permiţi să te duc acolo.

— Când?

— Mâine după-amiază?

Ea a ezitat. Nu ar fi trebuit să meargă nicăieri cu el. Ar trebui să-i mulţumească politicos lui Griff şi să-l trimită la plimbare. Dar şansa de a vedea lucrările lui Bidloo i s-a părut mult prea tentantă.

— Foarte bine, a spus Hanna. Rămâne stabilit pentru

mâine.

Capitolul 8

— Unde suntem?

Hanna se uita la casa de cărămidă roşie din Holborn.

— În zona Lincoln’s Inn Fields.

Griff a condus-o pe treptele înguste ale casei, până la intrare. Ei i se părea ciudat să fie afară cu el. Era foarte atrăgător cu pălăria lui din blană de castor, cu fracul de culoarea cărbunelui şi lavaliera albă elegantă.

— Da, ştiu foarte bine că suntem la Lincoln’s Inn Fields. Erau la vreo cinci kilometri distanţă de casa Hannei. Dar de ce suntem aici?

— Pentru a vedea picturile olandezului. A condus-o pe trepte. Servitoarea îi urma. Nu pot să cred că ai şi uitat deja.

— Dar aceasta este o reşedinţă privată.

— Este o colecţie privată. A bătut în uşa de culoare roşu aprins. Nu am văzut-o, dar mi s-a spus că picturile din această colecţie sunt destul de apreciate de către oamenii din domeniul tău.

— Domeniul meu?

— Din domeniul medical.

Faptul că se referise la ea ca la o profesionistă a surprins-o pe Hanna şi a încântat-o.

Servitorul care i-a întâmpinat nu părea surprins de prezenţa lor.

— Stăpânul mi-a spus că aţi venit să vizionaţi colecţia, sir.

— Adevărat.

Acesta le-a arătat drumul şi apoi s-a scuzat.

— Mergem? i-a oferit Griff braţul Hannei.

— Aici locuieşte un prieten de-al tău?

Ea a studiat holul cu lambriuri întunecate în timp ce

îşi scotea mănuşile şi şi le îndesa în geantă. Artefacte, gravuri şi sculpturi erau expuse pe fiecare centimetru de perete şi pe tavan.

— Nu. Această casă aparţine unui asociat al tutorelui meu, bărbatul care a avut grijă de mine după ce părinţii mei au murit. După cum poţi să-ţi dai seama, este un colecţionar.

O uşă din hol dădea spre o cameră care înconjura întreaga casă. În faţa lor se afla un salon, iar în spatele acestuia era sufrageria. Şi aici erau expuse obiecte rare de artă, aşezate deasupra rafturilor burduşite cu cărţi. Desenele erau aliniate pe pereţi. Şi apoi a văzut-o.

— Este cumva o dioramă Ruysch?

Ochii ei s-au mărit de uimire. A traversat încăperea spre sufragerie pentru a o examina mai atent. De departe, părea a fi o sculptură, dar de aproape, a devenit evident că aranjamentul artistic era făcut din părţi umane aşezate pe un piedestal. Două schelete în mărime naturală flancau sculptura.

— Acelea sunt bucăţi de corpuri omeneşti? a ţipat Lucy.

— Poate că ar trebui să aştepţi în foaier, i-a spus Hanna fetei.

— Da, domnişoară.

Părând uşurată, Lucy a făcut o scurtă reverenţă şi s-a retras în grabă.

— Nu poţi s-o învinovăţeşti că a fugit, a remarcat Griff. Seamănă cu o casă a ororilor.

— Ruysch a fost un anatomist olandez, a explicat Hanna. El a fost un pionier al metodelor de conservare a organelor şi ţesuturilor.

— Nu ştiu dacă am văzut vreodată ceva mai tulburător. Cu atât mai mult, într-o sufragerie.

Ea era captivată de detaliile piesei, schelete umane flancând un peisaj cu iarbă şi copaci.

— Am văzut schiţe realizate după lucrările lui Ruysch. Nu m-am aşteptat niciodată să văd personal vreuna.

El s-a apropiat de ea, uitându-se la aranjament.

— Se presupune că plantele sunt menite să facă scheletele mai puţin morbide?

— Copacii sunt de fapt făcuţi din vene şi artere îmbălsămate.

— Să îndrăznesc să te întreb din ce este făcută iarba? s-a strâmbat el.

Ea a examinat verdeaţa mai atent.

— Ţesut pulmonar, cred. Şi capilare mai mici pentru a desena tufişurile.

— Dezgustător! S-a îndepărtat pentru a examina o schiţă de pe perete. Văd că tema morbidă persistă în toată această colecţie specială.

Ea s-a îndreptat, privind spre ceea ce îi atrăsese atenţia lui Griff. Desenul înfăţişa un schelet stând într-un alcov.

— Acela este un Bidloo.

— Mi-am dat seama. Este similar cu cel din camera ta de consultaţii. A dat din cap. Aceşti doi olandezi trebuie să fi fost un izvor nesecat de glume la petreceri.

Hanna abia l-a auzit. O atrăsese o sculptură în mărime naturală.

— Presupun că este un mod de a fi pe jumătate îmbrăcat, remarcă Griff, urmând-o.

S-a oprit lângă ea.

Jumătatea stângă a corpului femeii era un schelet de ceară, plin de culoare, care prezenta câţiva muşchi şi ligamente. Cealaltă jumătate înfăţişa o femeie vie în haine frumoase. Parcă ar fi fost despicată la mijloc. Partea stângă a corpului ei era moartă, iar partea dreaptă, vie şi înfloritoare.

Hanna a examinat detaliile muşchilor şi felul în care aceştia se răsuceau în jurul osului. Ea şi-a întins mâna, atingând umărul scheletic.

— De aici venea durerea ta.

— Aceasta este articulaţia care a fost dislocată? s-a aplecat Griff în faţă, devenind interesat.

— Da. Degetele ei au alunecat câţiva centimetri. Aici era. A trebuit să o reaşez la locul ei.

— Fascinant. Şi cotul şi încheietura mea?

I-a arătat unde fuseseră rănile lui, unde i se formase osul în cot, pe care ea îl crăpase pentru a-i muta cotul înapoi la locul lui. A indicat muşchii care se atrofiaseră, pe care îi masase şi îi manevrase pentru a-i pune cotul dislocat înapoi. Mâna lui Griff s-a dus către umăr, degetele lui alunecând de-a lungul muşchiului şi osului.

— Aici?

— Aici.

Ea i-a condus degetele în locul potrivit. Mâinile lui erau mari, cu degetele lungi şi solide. Erau mâini de domn, care nu cunoscuseră munca fizică, erau calde la atingere şi acoperite de un strat subţire de fire de păr fine. Niciodată nu mai găsise mâinile unui bărbat atât de fascinante şi de senzuale până acum. Dar cele ale lui Griff erau diferite. Totul la acest bărbat era diferit. Mâna lui s-a aşezat peste a ei, care era încă sprijinită pe umărul lui.

— Nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru ceea ce ai făcut pentru mine.

Impactul atingerii lui i-a săgetat braţul ca un curent electric.

— Orice tămăduitor de oase ar fi făcut la fel.

— Înainte de tine, nici unul nu a reuşit. El i-a întors mâna în a lui, aşezând-o în palmă, tratând-o ca pe o piesă de artă. Cu cealaltă mână, i-a mângâiat liniile palmei. Este atât de multă măiestrie aici, a murmurat el. Şi o frumuseţe rafinată.

Şi-a coborât faţa pentru a a-şi apăsa buzele calde şi moi pe palma ei goală.

Hannei i s-au înmuiat genunchii. Senzaţia buzelor lui pe pielea ei sensibilă îi înfioră tot corpul. Picioarele i se topeau, atinse parcă de o lavă fierbinte.

— Ar fi trebuit să nu-mi dau jos mănuşile.

Cuvintele au fost rostite în şoaptă şi precipitat. Nu părea că mai gândea raţional. Privirea lui fierbinte a întâlnit-o pe a ei.

— Ce noroc pe mine că ai făcut-o.

Un vârtej fierbinte a izbucnit în interiorul Hannei.

Odată aprins, nu l-a mai putut stăpâni. Ea nu s-a îndepărtat. Când faţa serioasă şi captivantă a lui Griff s-a apropiat de a ei, a închis ochii şi şi-a ridicat buzele în sus pentru a le întâlni pe ale lui.

Mâinile lui i-au sprijinit ceafa, în timp ce gura lui a coborât pentru a se aşeza pe a ei. Sărutul lui era uşor şi dulce, dar deloc nesigur. A sărutat-o uşor, de mai multe ori. De parcă ar fi fost pregătit să îi dea drumul dacă ea s-ar fi opus, ceea ce nici nu-i trecea prin cap. Dimpotrivă, îşi dorea mai mult.

Griff a tras-o mai aproape, buzele lui mişcându-se cu blândeţe peste ale ei. Şi-a înclinat capul astfel încât să se potrivească perfect. Buzele lui erau moi, dar ferme, aruncând-o mai adânc în senzaţia de intimitate.

El i-a muşcat uşor buza de jos. Ea se legăna pe picioare, plutind în coconul intim pe care el îl ţesea în jurul lor. Dacă ar fi ştiut că sărutul putea fi atât de divin, Hanna nu ar fi aşteptat atât de mult pentru a experimenta această senzaţie de apropiere.

I-a mângâiat ceafa cu degete blânde. Frisoane de plăcere i-au coborât pe şira spinării. A deschis gura cu un oftat, iar limba lui s-a strecurat printre buzele ei, I-a atins limba cu mişcări lente, ca o mângâiere.

Sărutul era o conversaţie diferită de oricare alta pe care Hanna o avusese vreodată. Ea învăţa despre cum era el. Textura limbii lui. Savoarea lui, micul zgomot de aprobare din gâtul lui când ea a avut o tentativă de a-i mângâia limba cu a ei. Se sprijinea de antebraţele lui pentru a-şi menţine echilibrul. Degetele i-au atins muşchii fermi care-i acopereau oasele. Îi cunoştea braţele; erau puternice şi capabile. El era un port pe vreme de furtună. Dar era şi furtuna, care o dezechilibra şi o menţinea în acelaşi timp stabilă şi în siguranţă.

Siguranţă. Realitatea situaţiei i-a revenit în minte. Singura modalitate de a fi în siguranţă ar fi fost să nu-i permită lui Griff, sau oricărui alt bărbat, familiarităţi. Un scandal i-ar putea distruge cariera de vindecătoare. Însă gândul nu a fost suficient ca să se oprească. În schimb, în

mintea ei s-au adunat idei rebele. De ce ar trebui să-şi impună să renunţe să aibă o relaţie cu un bărbat în schimbul profesiei? De ce să nu aibă parte de amândouă?

Însă apoi şi-a amintit de femeia pe care Griff o curta, cea căreia îi dăruia bijuterii scumpe.

— Opreşte-te.

El i-a dat drumul imediat, cercetându-i chipul. Respira greu, iar vocea îi era tensionată.

— Nu îmi pare rău pentru că te-am sărutat, dar îmi cer scuze dacă te-am jignit.

Valuri de plăcere continuau să-i inunde pieptul şi pântecul.

— Îţi vei cere scuze şi doamnei pe care o curtezi?

— La ce te referi? s-a strâmbat el.

— La doamna pentru care aveai de gând să cumperi un colier scump. Ai uitat-o deja?

— O, despre asta e vorba. S-a îmbujorat. Am depăşit limita. Scuzele mele. S-a distanţat şi i s-a adresat cu o curtoazie riguroasă. Ai prefera să aştept afară în timp ce vizionezi colecţia? Poate că asta te-ar face să te simţi mai în largul tău.

Nu.

— Da. Ea şi-a îndreptat umerii. Ar fi mult mai bine.

Dezamăgirea i-a întunecat privirea.

— Foarte bine. Te rog să-ţi acorzi tot timpul de care ai nevoie pentru a te bucura pe deplin de colecţie, a invitat-o el şi apoi s-a oprit, de parcă ar fi vrut să spună mai multe.

Hanna a aşteptat. Neliniştea îi clocotea în vene. Avea să nege existenţa unei alte femei? S-au uitat unul la altul. Dar apoi Griff şi-a încordat maxilarul, a coborât politicos bărbia şi a plecat cu paşi mari.

Ea nu s-a întors să-l privească plecând.

*

Griff a intrat în biroul lui Norman şi a descoperit că acesta avea un musafir. Un alt bărbat, cu părul lung şi pieptănat neglijent stătea lângă Norman, uitându-se într-o

carte deschisă, aflată în mâinile lui.

— Griff, intră. Norman a ridicat privirea când a intrat, închizând cartea. Îţi aminteşti de Lionel Shaw?

— Desigur. Cel mai mult Griff îşi amintea de părul bărbatului, care părea că nu făcuse niciodată cunoştinţă cu un pieptene. Ce mai faci, doctore?

— Foarte bine. Profesia îmi mănâncă tot timpul. Bărbatul s-a îndepărtat de Norman. Apropo de asta, eram pe picior de plecare. Acum, scuzaţi-mă, vă rog.

Griff s-a dat la o parte pentru ca domnul Shaw să treacă prin uşa deschisă. L-a urmărit cu privirea până spre hol.

— Editează un jurnal medical, nu-i aşa?

— Nu orice jurnal. Norman a lăsat cartea jos. Fapte şi *observaţii medicale* este poate cea mai influentă publicaţie medicală din Londra.

— Ce subiecte tratează?

— În mare parte, cazuri incitante sau interesante care vor ajuta la promovarea cauzei medicinei. Eşti gata să te implici?

Griff urma să participe la prima sa întâlnire a consiliului director.

— Nu încă. Mai ai puţină răbdare, a închis Griff cu grijă uşa în urma lui. Am crezut că vei fi curios să vezi ce progrese am făcut cu recuperarea mea.

— Te simţi mai bine, nu-i aşa? i-a studiat el chipul. Pari că te-ai odihnit mai bine.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine.

Era adevărat. Hanna îi dăduse viaţa înapoi. Anii pe care îi irosise simţindu-se vinovat pentru moartea părinţilor săi, îngăduind melancoliei şi mâniei să-i macine zilele, se duseseră. Era în viaţă şi nu-l mai durea nimic. Intenţiona să profite la maximum de a doua şansă pe care o primise.

— Să aruncăm o privire la umărul tău.

Griff şi-a ridicat braţul deasupra capului.

— Nu pot să-mi întind braţul complot.

— Totuşi, în mod evident ai făcut progrese excelente. Şi durerea?

— Aproape că a dispărui în totalitate.

— Dar cotul şi încheietura?

Griff şi-a mişcat încheietura mâinii.

— După cum poţi vedea, aproape că şi-au revenit la normal.

Şi-a scos fracul şi l-a pus peste spătarul unui scaun capitonat. Suflecându-şi mânecile, şi-a dezvelit braţul, astfel încât Norman să poată vedea că, pentru că revenise la locul lui, cotul lui nu mai părea deformat.

Norman s-a apropiat pentru a-l examina mai atent.

— Excelent. După cum ţi-am spus, vindecarea va veni cu timpul.

— Nu a fost vorba de timp, ci despre un tămăduitor de oase.

— Despre ce naiba vorbeşti? a strigat Norman, întorcându-şi brusc privirea de la cotul lui Griff la faţa lui.

— Am făcut câteva şedinţe cu tămăduitoarea de oase. Ea a spus că toate cele trei articulaţii nu erau la locul lor. Umărul, cotul şi încheietura. Le-a pus pe toate la loc.

— Nu, dragul meu băiat. Norman a clătinat din cap ca un unchi plin de bunăvoinţă. A fost pur şi simplu un noroc pentru ea că vindecarea ta s-a produs exact în săptămânile în care ai vizitat-o pe această femeie.

— Ea m-a vindecat. Îţi spun, Norman, ar trebui să lucrezi cu ea. Să colaboraţi. Imaginează-ţi dacă m-aş fi dus la ea chiar de la bun început, nu mi-aş fi irosit doi ani suferind îngrozitor. Gândeşte-te câţi pacienţi de-ai tăi ar putea vindeca.

Pufăind ostentativ, Norman şi-a scos ochelarii şi s-a ciupit de nas.

— Mă doare când văd un tânăr inteligent prostit de o escroacă renumită, pur şi simplu pentru că a fluturat din genele ei lungi şi întunecate şi ţi-a permis să descoperi ce se ascunde sub fustele ei.

— Nu este cazul să fii grosolan. Hanna este o femeie respectabilă.

— *Hanna*? Văd că vorbeşti în termeni foarte familiari. Te-am creditat cu mai multă minte decât atât.

— Nu m-am culcat cu ea. Şi te rog să te abţii şi să n-o mai insulţi. Vocea lui era dură. La început, am crezut, la fel ca tine, că ea este o impostoare.

— Atunci, de ce te-ai mai dus să o vezi?

— Pentru că are colierul mamei.

Norman şi-a ridicat capul.

— Poftim?

— Am văzut-o la o cafenea lângă Red Lion Square. Avea la gât safirul albastru pe care mama îl purta mereu.

Sângele s-a scurs de pe chipul lui Norman.

— Colierul furat.

— Cel furat de la mama în noaptea în care a murit.

Atmosfera din jurul lor devenise atât de fragilă, încât părea că s-ar fi putut sparge în orice moment.

— De unde are vindecătoarea colierul?

— A spus că l-a găsit printre lucrurile tatălui ei. Ea nu ştie de unde l-a luat.

— Au *existat* zvonuri că bătrânul tămăduitor de oase ar fi fost unul dintre cei care ascundeau lucruri furate.

— Nu ştiu nimic despre tatăl ei, dar cred că Hanna este absolvită de orice acuze care i s-ar putea aduce. El s-a oprit. De asemenea, sunt convins că este o tămăduitoare de oase extrem de pricepută, care poate ajuta oamenii aflaţi în suferinţă.

— Oameni precum doamna Zaydan sunt cunoscuţi ca fiind cei care provoacă suferinţă, a spus Norman cu răbdare, ca şi cum ar fi explicat un termen complicat unui copil. De aceea sunt atât de periculoşi.

— Ar trebui măcar să vorbeşti cu ea. Stabileşte o întâlnire cu ea şi cu unii dintre pacienţii ei. Informează-te despre tehnicile ei, astfel încât să poţi să-ţi formezi propria ta părere de specialist despre ea.

— Vorbesc în calitate de specialist. Norman şi-a pus ochelarii. Am urmat Colegiul Medical de la Spitalul din Londra şi am primit una dintre cele mai bune educaţii disponibile. Colegiul Medical este o şcoală de pionierat care predă întreaga gamă de procedee de ultimă generaţie. Părerea mea, spre deosebire de a ta, este una de

specialitate.

— Deşi eu nu sunt medic, a spus Griff, părerea mea este una de specialitate, ca urmare a experienţei mele cu această femeie. Este o profesionistă talentată în domeniul medical.

— *Profesionistă* în domeniul medical? Norman a clătinat din cap. Acum, chiar că am auzit mult prea multe. Ideea ta că orice tămăduitor de oase ar putea fi un *profesionist în domeniul medical* sfidează orice logică şi bun-simţ.

— Te rog să-mi promiţi că măcar vei lua în considerare ceea ce ţi-am spus. Întotdeauna am ştiut că dai dovadă de multă deschidere când abordezi lucrurile.

— Exact. De aceea ar trebui să ţii cont de ceea ce îţi spun despre vindecătoare.

Norman a ridicat fracul lui Griff şi i l-a întins.

— Pune asta pe tine. Trebuie să plecăm. Nu cred că vrei să întârzii la prima ta şedinţă de consiliu.

— Aş dori să continuăm această conversaţie mai târziu.

— Cum vrei. Norman l-a condus spre uşă. Dar, te rog, poţi să spui orice numai să nu menţionezi la şedinţă ceva despre tămăduitoarea de oase. Nu vreau ca membrii consiliului să creadă că i-am cerut unui aiurit să se alăture conducerii spitalului.

Capitolul 9

În acea zi, Hanna s-a dus la spitalul Margate pentru a o vizita pe doamna Lockhart.

În mod normal, se ţinea departe de Margate, preferând să evite orice întâlnire cu medicul-şef, doctorul Pratt, netrebnicul care nu făcea nici un secret din aversiunea lui faţă de *baba* şi faţă de toţi ceilalţi tămăduitori de oase. Dar, pentru că doamna Lockhart era singură la Londra, Hanna se simţea obligată să vadă cum

se simte.

Având în braţe un buchet mare, cumpărat de la copiii care vindeau flori lângă spital, Hanna a trecut prin saloanele curate, cu ferestre generoase şi paturi de o persoană aşezate sub tavane înalte. Curăţenia şi ordinea din jur au impresionat-o.

Margate era un spital caritabil, care primea pacienţi cu mijloace financiare limitate şi care rareori puteau plăti pentru tratamentul lor. Cu toate acestea, odată internaţi, pacienţii şi familiile lor nu aveau nici un cuvânt de spus în privinţa tratamentului urmat. Nu ar fi fost cazul şi la dispensarul ei, dacă Hanna va avea vreodată ocazia să deschidă unul, împreună cu Evan. Pacienţii lor ar fi implicaţi activ în orice decizie cu privire la propria îngrijire. Ea a fost îndrumată către infirmiera-şefă, o femeie respectabilă, de vârstă mijlocie, care superviza una dintre secţii.

— Doamne, dar chiar că e un buchet imens de flori, a exclamat infirmiera-şefă când Hanna s-a apropiat de ea.

— Erau trei copii care vindeau, aşa că m-am simţit obligată să cumpăr de la fiecare, a spus Hanna cu o expresie tristă. Oricum, doamnei Lockhart îi plac foarte mult florile de primăvară.

Zâmbetul infirmierei a dispărut.

— Doamna Lockhart?

— Da, doamna Claudia Lockhart. Când infirmiera-şefă a făcut o pauză, Hanna a adăugat: A fost internată pentru că suferea de o afecţiune pulmonară.

— Tu… eşti un membru al familiei, dragă?

— Nu, sunt o vecină. Doamna Lockhart este văduvă şi nu are nici o rudă în oraş, aşa că m-am gândit să o vizitez. Îmi puteţi arăta unde este patul ei?

Faţa plinuţă a infirmierei-şefe s-a umplut de compasiune.

— Îmi pare rău să te informez că doamna Lockhart a plecat la Domnul.

— Poftim? Când? Hanna a simţit că a primit o lovitură în plină figură. Sunteţi sigură?

Doamna Lockhart nu era atât de bolnavă când Hanna

a văzut-o ultima oară. Chiar ar fi putut să fi murit?

— Te simţi bine, dragă? a spus infirmiera-şefă. Nu vrei să te aşezi puţin?

Uimită, Hanna a lăsat-o să o conducă să se aşeze la biroul ei.

— Doar că este atât de… neaşteptat. A pus florile pe birou. Nu mi-am dat seama că doamna Lockhart era atât de bolnavă.

— Afecţiunile pulmonare pot fi nemiloase. Ea i-a turnat un pahar cu apă. S-a întâmplat foarte repede. Te asigur că nu a suferit.

— Când a pierdut lupta cu boala?

— A trecut aproape o săptămână. Femeia a pus paharul cu apă în faţa Hannei.

Un sentiment profund de vină a cuprins-o pe Hanna. De groază să nu intre în spitalul doctorului Pratt, amânase să-şi viziteze vecina. Nu fusese extrem de apropiată de femeia mai în vârstă, dar nu putea să se împace cu gândul că doamna Lockhart murise singură.

A băut puţină apă.

— Trebuie să găsesc o modalitate de a-i anunţa familia.

Infirmiera-şefă a mângâiat-o uşor pe mână.

— Nu e nevoie, dragă. Rudele au fost informate. Au venit s-o ridice.

— O, într-adevăr? Uşurarea a făcut-o să se simtă mai bine. Nu avea să mai fie nevoită să dea ea tristul anunţ familiei doamnei Lockhart. Ştiţi ceva despre înmormântare? Aş dori să-mi prezint omagiile.

— Nu, dragă, înţeleg că intenţionau s-o ducă pe doamna Lockhart să-şi doarmă somnul de veci înapoi în satul ei.

Hanna a respirat adânc. Era bucuroasă că familia doamnei Lockhart venise după ea şi că locul ei de odihnă veşnică va fi printre cei dragi.

— Vă mulţumesc. S-a ridicat, întinzând automat mâna spre flori. Aţi fost foarte amabilă.

— Pentru puţin, dragă. La revedere.

Încă ameţită, Hanna a luat-o din loc. Ajunsese aproape la ieşire când şi-a dat seama că ar fi trebuit să lase florile pacienţilor. În timp ce se pregătea să se întoarcă, a zărit o siluetă familiară.

Griff.

Numai că nu era el. În mod normal, se îmbrăca cu haine bine croite, dar acum ţinuta lui, un frac bleumarin şi o vestă de caşmir galbenă, era la un alt nivel. Erau hainele scumpe ale unui domn, şi nu doar un simplu domn, un nobil din înalta societate. De ce se afla aici? Cu siguranţă nu era acolo să-şi viziteze un prieten sau un membru al familiei. Pacienţii spitalului Margate erau printre cei mai săraci din împrejurimi.

Era însoţit de câţiva de bărbaţi. În mod evident şi aceştia erau oameni cu stare, dar nici unul nu ieşea în evidenţă aşa cum o făcea Griff, impunându-se prin fizicul său minunat, îmbrăcămintea splendidă şi umerii largi. Mergea de parcă lumea întreagă era la picioarele lui. A fost pentru prima dată când Hanna a avut şansa să-l vadă în elementul lui, printre propriii săi asociaţi. Efectul imaginii lui era unul atrăgător.

Când privirea lui s-a oprit asupra ei, chipul lui Griff s-a luminat.

— Doamnă Zaydan, a strigat el în timp ce se apropia de ea. Ce surpriză!

— Am venit să vizitez o prietenă. Unul dintre bărbaţii din grupul lui s-a detaşat de ceilalţi. Neliniştea a cuprins-o pe Hanna. *Doctorul Norman Pratt.* De ce era Griff cu doctorul Pratt?

— Milord, a strigat un alt bărbat. Mergem în sala de şedinţe.

— Vin şi eu imediat, le-a făcut Griff semn bărbaţilor să-şi continue drumul.

— Poftim? Hanna s-a uitat la bărbat şi apoi la Griff. De ce te-a numit milord?

— Lord Griffin, a spus un alt bărbat, ne vedem înăuntru.

Griff a dat din cap.

Hanna s-a uitat la el. *Lordul Griffin*? Domnul Thomas, Griff, era *vicontele Griffin*? O duzină de imagini s-au derulat în mintea ei. Pachetul cu destinatarul scris de tatăl ei, adresat lordului Griffin, vicontele din Richmond. Inelul de aur dinăuntru, cu inscripţia *Lady Griffin.*

— Tu eşti… a întrebat ea, cu vocea înecată de pulsul care îi zvâcnea în urechi.

— Pot să-ţi explic.

Privirea aceea albastră o privea cu atenţie.

— Spune-mi că nu eşti lordul Griffin.

— Dacă ţi-aş spune asta, aş minţi. Şi nu vreau să te mint.

— Este prea târziu pentru asta.

Şi-a înăbuşit cu greu cuvintele. *Griff era lordul Griffin*, Şi, evident, era asociat cu doctorul Pratt, un bărbat care încercase să-l ruineze pe *baba* şi care avea să distrugă fără nici un regret toată munca Hannei de până atunci. Îşi uniseră forţele pentru a o distruge? Pentru a o acuza că a furat inelul şi colierul? Pentru a dovedi că era o şarlatană?

— Nu este ceea ce crezi, a rostit Griff… lordul Griffin cu o voce joasă şi grăbită.

Hanna a simţit că i se face frig, în ciuda soarelui care pătrundea prin fereastră, scăldând-o în razele lui.

— De unde ştii ce cred eu?

— Griff. Doctorul Pratt a apărut în spatele lui, cu privirea curioasă aţintită asupra Hannei. Ea cine mai e?

— O prietenă, a răspuns Griff.

— Nu, nu sunt prietena ta, l-a corectat Hanna.

Sprâncenele doctorului s-au ridicat. A cercetat-o din cap până în picioare.

— Să nu-mi spui că ea este tămăduitoarea aceea de oase a ta.

— Ea este doamna Zaydan, l-a întrerupt Griff pe doctorul Pratt. Talentata vindecătoare care mi-a vindecat umărul.

Doctorul Pratt s-a înroşit.

— Iartă-mă, dar trebuie să fiu direct. Doamna Zaydan ştie la fel de bine ca şi mine că n-are nici în clin nici în

mânecă cu recuperarea ta. Înţeleg că voi doi aveţi nevoie de un pretext onorabil pentru a vă întâlni, dar eu nu pot să permit, în cunoştinţă de cauză, ca înşelăciunile medicale să rămână netaxate.

Hanna a pufnit la insulta implicită adusă virtuţii ei.

— Doamna Zaydan este o femeie respectabilă, s-a albit Griff la faţă.

— Nici nu am vrut să insinuez altceva, a răspuns doctorul Pratt pe un ton plat. Întâlnirea stă să înceapă. Vă rog că mă scuzaţi. Griff, te rog, nu zăbovi prea mult.

Griff părea să nu fi auzit cuvintele bărbatului şi nici nu observase că plecase. Privirea lui intensă a rămas fixată asupra Hannei.

— Îmi pare rău. Chipul i se schimonosise. Norman… ă… Doctorul Pratt a fost deplasat.

— I-ai spus tu asta despre noi? Vocea ei tremura de furie. I-ai spus că avem o aventură?

— Nu. Sigur că nu.

— Atunci, cum de a spus aşa ceva?

— Te rog, hai să mergem undeva ca să-ţi explic. A întins mâna spre ea. Când îţi voi spune adevărul…

— Nu mă *atinge!* Ea şi-a smucit braţul când degetele lui i-au atins cotul. Răspunde-mi la întrebare. De ce crede doctorul Pratt că avem o aventură?

— Trebuie să ştii că te respect foarte mult. Nu aş face niciodată nimic care să-ţi compromită reputaţia.

— Atunci, de ce spune doctorul Pratt aşa ceva?

Şi-a închis gura. Apoi a oftat.

— Bărbaţii vorbesc. I-am spus că te consider foarte atrăgătoare. Norman a făcut nişte presupuneri nefericite.

Ea a dat din cap încet, cu mişcări ostentative, în timp ce-i procesa cuvintele. I-a vorbit printre dinţii încleştaţi.

— Ai comentat despre mine într-o manieră care l-a făcut pe doctorul Pratt să creadă că, dacă nu te-ai culcat deja cu mine, o vei face în curând.

— Nu a fost aşa…

— Te aştepţi să mai cred tot ce-mi spui?

— Nu i-am spus niciodată doctorului Pratt că

suntem…

Furia i-a întunecat privirea.

— Nu, doar ai sugerat asta. Ea a izbucnit, lovindu-l în cap cu buchetul de flori. Vârfurile tulpinilor rupte au căzut cu o bufnitură. Petale au zburat spre pământ. Câtor oameni le-ai spus că sunt o prostituată cu care poţi să te culci contra unui tarif de doua guinee?

— Nimănui. Jur.

— Eşti un mincinos. Ai minţit cu privire la persoana ta şi cine ştie despre ce altceva. Nu pot avea încredere nici măcar într-un singur cuvânt pe care-l rosteşti.

Ea l-a lovit din nou, buchetul de flori din care rămăseseră doar tulpinile rupte, arătând la fel de jalnic ca şi sentimentele Hannei. S-a ferit, ridicând mâinile pentru a se apăra. Deşi făcuse gestul fără tragere de inimă. Nu a încercat deloc să o oprească, chiar dacă ar fi putut, şi încă destul de uşor.

— Cum ai îndrăznit să-mi faci asta? Ea s-a străduit să-şi înăbuşe lacrimile de indignare şi de durere. Câteva cuvinte aruncate aiurea i-ar putea distruge cariera înainte de a şi-o începe cu adevărat. Cu câţi alţi bărbaţi discutase Griff despre ea? Amintirea sărutului lor a făcut-o să ardă de ruşine. Cum îndrăzneşti să-mi compromiţi numele? Existenţa mea? Reputaţia mea? a aruncat ea cu cioturile rămase spre el.

El a făcut un pas spre ea.

— Te rog, Hanna…

— Să nu-mi mai rosteşti niciodată numele. Nu ai nici un drept. Ea s-a îndepărtat. Să stai departe de mine. Vocea i s-a frânt. Nu vreau să te mai văd niciodată.

A fugit fără să se uite înapoi, lăsându-l în mijlocul petalelor rupte şi a tulpinilor amestecate pe podea.

*

Griff a făcut faţă cu greu primei sale şedinţe de consiliu director. Nu numai că propriul său comportament faţă de Hanna nu fusese tocmai unul onorabil, dar maniera

insultătoare a lui Norman făcuse ca toată situaţia să fie şi mai dificilă.

Chipul Hannei îi apărea mereu în faţa ochilor, durerea, furia, neîncrederea. Ziua următoare avea să o viziteze şi să-i explice totul. Avea de gând să-i spună şi despre inelul mamei sale, şi despre colier.

Cu mintea doar la Hanna, Griff abia s-a auzit declarându-se de acord să găzduiască o strângere de fonduri pentru spital. Acesta era rolul lui. Ideea de a avea un nobil în consiliu era să-i convingă pe prietenii săi bogaţi să-şi deschidă baierele pungilor.

— Comportamentul tău a fost complet lipsit de maniere, i-a spus el lui Norman după întâlnire, în timp ce se întorceau spre trăsura care-i aştepta.

— Ce căuta prietena ta în spitalul meu?

— Habar n-am. Mi-a spus că dorea să *viziteze* pe cineva.

— Nu este treaba mea să-ţi spun cu cine să ai o relaţie, dar nu vreau ca tânăra aceea să se apropie de pacienţii mei.

— Nu sunt gardianul ei, a replicat Griff. Chiar ai de gând să-i interzici unei femei absolut respectabile să-şi viziteze prietenii şi rudele bolnave?

— Absolut respectabile? a pufnit Norman. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu te-ai culcat cu ea încă, fă-ne un bine tuturor şi satisface-ţi dorinţa. Odată ce îţi vei înmuia mădularul, poate îţi vine mintea la loc.

Şocat de vulgaritatea lui Norman, Griff l-a privit pe bărbatul în vârstă urcându-se în trăsură. Norman era de obicei amabil şi avea o atitudine blândă. Şi, în plus, Griff îl considerase întotdeauna pe Norman ca fiind un tip raţional.

— Sunt bulversat. De ce o dispreţuieşti pe Hanna atât de mult? Nici măcar nu o cunoşti. Pentru că are origini arabe?

— Este destul de simplu. Tămăduitoarea ta de oase este o femeie periculoasă. Ea i-a dislocat încheietura mâinii fiului lordului Payton. Tânărul a suferit săptămâni întregi. Norman s-a trântit pe scaunul capitonat al trăsurii, cu faţa

la drum. Şi îmi fac griji că ar putea fi vicleană şi manipulatoare. Uite cum te-a întors deja împotriva mea.

Griff s-a aşezat în faţa fostului său tutore.

— Nu fi ridicol. Nu ar reuşi niciodată să facă asta.

— Încep să am dubii, a spus Norman. Nu mi-ai vorbit niciodată în felul acesta.

— Nimeni nu m-ar putea întoarce vreodată împotriva ta.

Griff se simţea puţin vinovat. Îl găsea responsabil pe Norman pentru o situaţie apărută doar din vina lui. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi minţit-o pe Hanna de la bun început.

— Acum se zvoneşte că intenţionează să deschidă un dispensar.

— Doamna Zaydan? N-am auzit aşa ceva. Asta i s-a părut mai respectabil decât să-şi consulte pacienţii la ea acasă. Foarte bine face.

— Ar putea să afecteze activitatea spitalului Margate. Probabil că îşi va deschide dispensarul chiar lângă spital. Uite cât de uşor ţi-a sucit ţie minţile! Dacă flutură din genele acelea lungi şi levantine suficient de convingător, donatorii noştri ar putea decide să-i ofere ei banii care ar fi trebuit să ajungă la noi. Ar fi o lovitură fatală pentru un spital de caritate. Margate supravieţuieşte doar din donaţii.

— Cum ar putea un mic dispensar să concureze cu un spital în toată regula? a pufnit Griff.

— Nu pot să-mi asum riscul. Şi-a netezit o cută de pe mâneca fracului. Margate este opera vieţii mele. Voi face tot ce este necesar pentru a proteja spitalul.

A durat un moment pentru a înţelege ce voia să zică Norman cu asta.

— Cu siguranţă că asta nu înseamnă şi compromiterea reputaţiei doamnei Zaydan?

— Întotdeauna mă concentrez pe binele suprem. Nimic nu trebuie să afecteze misiunea spitalului Margate de a-i ajuta pe cei săraci.

— Nu contează victimele colaterale? Nu eşti puţin cam dur?

— Dragul meu băiat, nu ai fost niciodată nevoit să-ţi faci griji pentru vreun şiling. Dacă ai fi avut această grijă, ai fi înţeles că uneori a fi dur este absolut necesar pentru a obţine bunăstarea celor mulţi.

— În detrimentul celor mai puţini numeroşi? Detaşarea rece din abordarea lui Norman l-a tulburat pe Griff. Nu voi sta nepăsător pe margine să privesc cum încerci să o distrugi.

— Calmează-te. Nu intenţionez să-i fac nici un rău tămăduitoarei tale. Va fi nevoită deja să facă faţă unui scandal.

— Ce vrei să spui?

— Lordul Payton este furios pentru ceea ce i-a făcut fiului său. Cine ştie câţi alţii ca Mansfield mai există în jurul nostru? Nu i se va mai permite să continue să le facă rău oamenilor. La un moment dat, tămăduitoarea ta va trebui să dea socoteală pentru greşelile ei.

Capitolul 10

— *Meskeena,* a ţâţâit *Citi* în timp ce degetele ei se mişcau rapid, umplând frunze de varză fierte, răsucindu-le şi aşezându-le în grămezi ordonate. Sărmana! Să moară singură printre străini.

— Nu ştim dacă a fost singură. Erau în bucătărie, făcând felul preferat de mâncare arăbească al Hannei, sarmale umplute cu carne de miel şi orez, aromate cu lămâie şi usturoi. Familia doamnei Lockhart a luat-o şi a dus-o în satul natal. Este posibil să fi venit chiar în momentul în care au auzit că este bolnavă.

— Este destul usturoi, *Um Ali*?

Lucy, care toca usturoi stând în picioare, şi-a înclinat castronul astfel încât *Citi* să poată vedea în el.

— Mai trebuie. Mai mult. Încruntarea permanentă a lui *Citi* s-a adâncit când a trecut la arabă. Fata asta este atât de leneşă.

— Da, doamnă.

Lucy s-a reîntors la treaba ei.

— Mai spune-mi o dată de ce este nevoie de atâta usturoi?

Hanna a aliniat amestecul de orez şi carne de miel pe o frunză de varză şi l-a rulat cu grijă.

— Ca să nu te balonezi de la varză, a răspuns Citi.

Lui Lucy i-a spus „Taie mai mult usturoi”, chiar dacă fata făcea deja asta.

— *Salam.*

Rafi, fratele Hannei, şi-a făcut apariţia ca şi când tocmai s-ar fi dat jos din pat.

— Când ai sosit? a întrebat Hanna, surprinsă să-l vadă.

— Aseară.

— *Ahlan!* Faţa bunicii lor s-a luminat când şi-a salutat nepotul. Vrei ceva de mâncare, *Citi*?

Lucy s-a încruntat.

— De ce îi spune *Citi?* a murmurat ea către Hanna. Credeam că *Citi* înseamnă bunică.

— Da. Dar o bunică se va adresa şi nepotului ei tot cu apelativul *Citi.*

— De ce?

Ea a ridicat din umeri.

— Este un alint. Tatăl meu îmi spunea mereu *baba.* Este un mod afectuos de a defini relaţia de familie dintre cele două persoane când discută una cu cealaltă.

— Nu mai înţeleg nimic, şi-a răsucit Lucy buzele.

— Mănâncă ceva, l-a îndemnat *Citi* pe Rafi.

— Nu mi-e foame, a spus Rafi. Aveţi cafea?

Lucy i-a aruncat o privire admirativă. Cu ochii lui de ciocolată şi silueta subţire bine proporţionată, fratele mai mare al Hannei avea succes la femei.

— Pot să vă fac eu o cafea, domnule.

— Mulţumesc. Rafi a căscat. S-a aplecat pentru a-i săruta obrazul lui *Citi.*

— Ce mai face cea mai frumoasă fată din familie?

— *Malaya minuk*. Nu fi prostuţ! Dar *Citi* se înroşise. Ai

dormit bine, *habibi?*

— Ai sosit ieri? Hanna a mai aranjat câteva rulouri de varză în oală. Nu te-am văzut aseară.

— Eu şi Elias am ajuns ieri-dimineaţă târziu. Am făcut livrări către câteva magazine de pe Bond Street. Şi apoi – a făcut cu capul un gest care imita dansul – ne-am dus să ne distrăm.

— Cu siguranţă că aşa aţi făcut. Frustrarea a încolţit-o pe Hanna. Fraţii ei puteau face orice voiau, inclusiv să se plimbe prin oraş în compania unor femei mai puţin respectabile. În timp ce Hannei îi erau impuse tot felul de restricţii cu privire la munca pe care *baba o* învăţase şi care era menită să ajute oamenii. La ce oră aţi venit aseară acasă?

— Nu contează. Sunt băieţi. Nu are nici o importanţă. *Citi* îl privea radioasă pe nepotul ei. Îţi facem *malfouf.*

Rafi era înalt şi mult prea slab, potrivit lui *Citi* şi mamei, care încercau în permanenţă să-l îndoape.

— Obligatoriu voi ajunge la masă. Lucy i-a adus cafeaua lui Rafi. Acesta a ieşit din bucătărie cu cafeaua în mână, oprindu-se doar pentru a-i face cu ochiul lui *Citi.* Nu pot rata mâncarea gătită de *Citi*.

— *Shottar. Citi* l-a privit plecând, cu ochii strălucind de admiraţie. Este un băiat bun.

S-a auzit o bătaie în uşa de la intrare. Hanna s-a încordat.

— Aşteptaţi pe cineva, domnişoară? a întrebat Lucy.

— Nu.

Lucy s-a dus să vadă cine era la uşă. *Citi* a privit-o pe Hanna.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat ea în arabă.

— N-am nimic. Aranjându-şi rulourile *malfouf* în oală, Hanna a evitat privirea iscoditoare şi congestionată a lui *Citi.*

— *Kezaba.*

— De ce crezi că mint? s-a aprins Hanna la faţă.

— Ai fost prea tăcută, încă de ieri, de când te-ai întors de la spital.

— Vecina noastră a murit subit. Normal că sunt puţin supărată.

— Eşti mai mult decât supărată. Eşti îngrijorată. Sper că nu este vorba despre Ochi-Albaştri.

— La cine te referi? a evitat Hanna să se uite la *Citi.*

— Pacientul tău. Ştii tu care. Ochi-Albaştri. Nu cred că e cazul să-ţi reamintesc că nu trebuie să ne trădezi neamul. Trebuie să te căsătoreşti cu un băiat arab drăguţ.

— Nu există nici un pericol ca eu să mă mărit cu domnul Thomas sau cu oricare alt bărbat, fie el arab sau nu.

Hanna primise oferte de căsătorie din cadrul comunităţii arabe. Chiar îi plăcuse de unul dintre pretendenţi. Nabeel avea ochi blânzi şi o fire generoasă, dar nu reuşise s-o facă pe Hanna să renunţe la profesia ei. Lucru pe care ar fi fost însă nevoită să-l facă. Nici un soţ nu ar fi lăsat-o să trateze bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi.

— Sunt prea bătrână. În plus, sunt măritată cu profesia mea.

— Asta nu-ţi va ţine de cald noaptea. Orice femeie are nevoie de un soţ.

— Întotdeauna ai spus că *Cidi* ţi-a dat doar dureri de cap.

— Este adevărat. Bunicul tău mă storcea de vlagă. Viaţa cu el nu a fost uşoară. Dar nici o femeie pe lumea asta nu este nimic fără un bărbat lângă ea. Privirea cercetătoare a lui *Citi* rămase agăţată pe chipul Hannei.

— Dacă nu este străinul cu ochi albaştri, atunci ce te supără?

Hanna a decis să-i mărturisească totul bunicii ei. *Citi* avea dreptate să fie suspicioasă în privinţa lui Griff, mai ales că Hanna era obsedată doar de fizicul şi de ochii calzi ai bărbatului.

— Când am fost la spital… a început ea.

— Este cineva care doreşte să vă vadă, domnişoară, şi-a făcut Lucy din nou apariţia.

Hanna s-a ridicat, uşurată de aceasta întrerupere.

— Cine e?

— Un avocat. Spune că este o chestiune foarte importantă.

Hannei i s-a strâns stomacul. Gândurile ei au zburat imediat către Griff. Poate că îşi trimisese avocatul să-i dea un fel de avertisment. Dăduse deja de urma pachetului care conţinea inelul de aur? Avea s-o acuze pe Hanna de furt?

Şi-a scos şorţul murdar.

— L-ai condus în salon?

— Da, domnişoară. Să vă aduc un ceai?

— Fără ceai.

Privirea estimativă a lui *Citi* a învăluit-o de Hanna ca o mantie grea.

— Ce vrea? Are legătură cu motivul pentru care eşti îngrijorată?

— De unde să ştiu ce vrea? Hanna şi-a trecut o mână nervoasă peste corsaj. Presupun că ar trebui să mă duc să aflu.

Avocatul stătea lângă fereastra din salonul din faţă. Fin şi încâlcit, puţinul păr rămas era dat într-o parte. Nu era genul de avocat pe care Hanna s-ar fi aşteptat să fie angajat de un nobil din înalta societate.

— Dumneavoastră sunteţi domnişoara Hanna Zaydan?

Inima îi bătea atât de tare încât abia şi-a auzit propriile vorbe.

— Da, eu sunt.

— Bună ziua! Eu sunt domnul White. Mă ocup de averea doamnei Claudia Lockhart.

— Poftim? Hanna s-a simţit uşurată. Această vizită nu avea nici o legătură cu Griff. O, am înţeles. Dar ce legătură are asta cu mine?

— Doamna Lockhart nu a avut copii.

— Da, ştiu.

— V-a lăsat ceva.

— Adevărat? Nu ştiam că doamna Lockhart avea un bun pe care să-l lase moştenire.

— Domnul Lockhart, regretatul ei soţ, a cumpărat

clădirea unde se află băcănia.

— Nu am ştiut că doamna Lockhart era proprietara clădirii.

— A fost. I-a lăsat nepotului ei clădirea. El va încasa chiriile de la cele două apartamente situate deasupra magazinului.

— Iertaţi-mă, domnule White, nu înţeleg ce legătură au toate astea cu mine. Doamna Lockhart a fost o vecină şi pacienta mea o singură dată, dar nu ne cunoşteam prea bine.

— Ei bine, trebuie să-i fi lăsat o impresie destul de puternică. Deşi clădirea aparţine acum nepotului, doamna Lockhart a stipulat că puteţi să folosiţi spaţiul magazinului, aflat la parter.

— Eu? Hanna şi-a pus o mână pe piept. De ce? Sunt o tămăduitoare de oase, domnule White. Nu am de gând să mă ocup de un magazin alimentar.

— Ea a dorit să aveţi acel spaţiu, fără să vi se perceapă chirie, pentru a vă amenaja dispensarul.

— Dispensarul meu? A rămas cu gura căscată de uimire. Sunteţi sigur?

— Absolut. Am întocmit testamentul destul de recent.

— A vrut ca eu să folosesc spaţiul gratuit? Pentru cât timp?

— Atât timp cât doriţi să vă ocupaţi de un dispensar care se ocupă de nevoile medicale ale acestei comunităţi, inclusiv ale celor cărora soarta nu le-a surâs. Dacă intenţionaţi să conduceţi un dispensar în următorii douăzeci de ani, este dreptul dumneavoastră, de care puteţi beneficia în tot acest răstimp.

— Nu-mi vine să cred. Lacrimile i-au umplut ochii. Ce gest generos!

Venit de la o femeie cu care Hanna nu petrecuse prea mult timp.

Avocatul a scos ceva din buzunar.

— Aceasta este cheia.

Încă neîncrezătoare, Hanna privea cheia de metal.

— Bineînţeles că nu sunteţi obligată să acceptaţi

oferta.

Bărbatul era pe punctul de a-şi retrage mâna întinsa.

— O, nu. O să accept. Hanna a întins mâna spre cheie. Mulţumesc. Accept din toată inima oferta generoasă a doamnei Lockhart. Ea a zâmbit când şi-a dat seama ce i se întâmplase. Îmi voi deschide propriul meu dispensar.

*

La două zile după ce a întâlnit-o pe Hanna ta spital, Griff studia firma verde inscripţionată cu litere negre, aflată deasupra vitrinei. Băcănia Lockhart. Tocmai fusese acasă la Hanna. Servitoarea ei îl îndrumase în josul străzii până la acest magazin, din colţul aceluiaşi bloc.

A aşteptat să o vadă, în speranţa că se mai calmase puţin. Avea remuşcări şi era nerăbdător să-i vorbească, să-i explice că nu intenţionase niciodată să-i facă rău. Nu dormise bine. De la ultima lor întâlnire fusese măcinat de regrete. Împingând uşa, a privit înăuntru. Nu prea semăna cu o băcănie. Nu vedea mâncare pe nicăieri. Doar nişte mese şi rafturi goale. Şi pe Hanna. Şi un alt bărbat, pe care Griff nu-l cunoştea.

— Este un spaţiu excelent.

Bărbatul s-a întors roată, privind în sus. Înalt, cu trăsături uniforme, purta un costum maro îngrijit, croit pe silueta lui lungă şi slabă.

— Cam cât din acest spaţiu ar trebui să rămână necompartimentat? l-a întrebat Hanna pe bărbat. Purta o rochie de culoarea lavandei, cu părul strâns într-un coc la baza gâtului. Avem biroul din spate pentru consultaţii private.

— Ce zici dacă am pune nişte pereţi despărţitori şi aici?

— Poate pe partea asta, a făcut ea un gest cu mâna.

Griff a simţit cum i se încălzeşte ceafa. Nu-i păsa de relaţia apropiată dintre ei, nici de modul natural în care curgea conversaţia dintre ei.

— Sala de aşteptare ar trebui să fie lângă intrare.

Ea a aruncat o privire spre uşă şi s-a oprit. Îl zărise.

— Bună ziua!

A păşit înăuntru. Închizând uşa în urma lui, şi-a scos pălăria.

— Nu ţi-o da jos, a spus ea cu răceală. Nu o să stai prea mult.

— Trebuie să vorbesc cu tine. A încercat să-şi mascheze disperarea din voce. Pot să-ţi explic totul

— Nu am de gând să te ascult. Înţelegerea noastră s-a încheiat. Nu avem ce să mai vorbim unul cu celălalt.

— Hanna, te rog…

Ar fi implorat-o dacă ar fi trebuit.

— Pentru tine sunt *doamna Zaydan.*

Ea s-a întors, ignorându-l.

— Ce părere ai de mesele de consultaţii? i s-a adresat însoţitorului ei. De câte crezi că vom avea nevoie?

Bărbatul a privit de la Hanna la Griff şi înapoi.

— Două? Trei?

— Poate că ar trebui să începem cu două, a spus Hanna.

— Îţi cer să-mi acorzi doar cinci minute, a pledat Griff în spatele Hannei. Vreau să-ţi explic de ce am venit la început să te vizitez cu nişte pretexte false. Te rog, ascultă-mă.

Ea s-a întors spre el, temperamentul aprig strălucind în ochii ei conturaţi cu negru.

— Nu sunt unul dintre servitorii care trebuie să-ţi îndeplinească porunca, *milord*.

— Oricine te-a cunoscut vreodată, ştie că Hanna Zaydan nu ascultă de ordinele nimănui. El s-a oprit. Este una dintre calităţile pe care le admir cel mai mult la tine.

— Şi atunci de ce mai eşti aici? Ţi-am cerut să pleci.

— Îţi cer, supus, să-mi acorzi câteva minute pentru a-ţi putea explica.

— Deci, a înclinat ea capul, ai înţeles că nu am nevoie să vorbesc cu tine.

— Aşa e, dar mi-aş dori să o faci.

Bărbatul a intervenit.

— Cu tot respectul, domnule, dar doamna Zaydan a spus clar că nu doreşte să vorbească cu dumneata.

— Şi tu cine eşti?

Griff l-a fixat cu o privire rece.

— Nu e treaba ta! s-a răstit Hanna. Nu-l lăsa să te intimideze, Evan. Bărbatul l-a privit în ochi pe Griff.

— Nu mă intimidează.

Griff l-a ignorat.

— Hanna, măcar ascultă-mă. Trebuie să-ţi spun totul.

— Aş fi fost foarte fericită să te ascult înainte să descopăr cât de mincinos eşti. Singurul motiv pentru care vrei să-mi explici ceva acum este pentru că te-am prins cu minciuna.

— Ştiu că ar fi trebuit să fiu sincer cu tine de la început, dar…

— M-am săturat. Hanna s-a îndreptat spre o masă şi a întins mâna după geanta ei. Dacă tu nu vrei să pleci, voi pleca eu. A ieşit în stradă, trântind uşa în urma ei.

— Şi acum, a spus bărbatul căruia ea îi spusese Evan, pot să te ajut cu ceva?

— Du-te naibii!

Griff a imitat-o pe Hanna, ieşind pe uşă, dar trântind-o şi mai tare decât o făcuse ea. A privit-o îndepărtându-se, mândră, cu spatele drept. Nu o putea forţa să vorbească cu el. Trebuia să găsească o altă modalitate de a-i arăta Hannei cât de mult regreta.

*

Griff privea în sus la casa elegantă din cărămidă roşie de lângă Cavendish Square şi încerca să-şi reprime emoţiile care îl copleşeau.

Trecuseră doisprezece ani de când păşise ultima oară în Haven House. Un loc care păstra amintiri fericite despre părinţii şi surorile sale. Dar părinţii lui nu erau înăuntru şi nu aveau să mai fie niciodată. Îşi simţea gâtul uscat. Ar fi trebui să-i dea întâlnire domnului Shaw la clubul lui. Dar nu putea risca să fie văzut de cineva care l-ar fi putut informa

pe Norman. Nu înainte de a avea ocazia să îndrepte lucrurile cu Hanna.

Trecuseră două săptămâni de când o văzuse ultima oară. De atunci, fusese de două ori la ea acasă, dar refuzase să-l primească. Cele trei bilete pe care i le trimisese fuseseră returnate nedesfăcute. Nu o putea forţa pe Hanna să-l vadă. Dar lucrul acesta îl putea face pentru ea, ca să înceapă să-şi repare greşelile.

Respirând adânc, s-a concentrat din nou asupra casei şi şi-a impus să se apropie de uşa de la intrare, neagră şi lucioasă. Aceasta s-a deschis imediat.

Majordomul părinţilor săi, acum majordomul său, şi-a făcut apariţia.

— Milord. Bine aţi venit acasă!

— Wright. Griff a înghiţit în sec şi a simţit un val de bucurie; Wright fusese majordomul copilăriei sale. Eşti încă aici.

— Aşa este, milord. Unde să fiu altundeva?

— La un stăpân a cărui familie chiar să locuiască în reşedinţa sa?

— De ce aş face asta, milord? Colţul gurii bărbatului s-a răsucit. Chipul lui rămăsese acelaşi, doar că acum era mult mai ridat. Părul cărunt, ca o coamă leonină, îi încadra faţa ridată. Este mult mai puţin de lucru când stăpânul este absent timp de paisprezece ani.

Griff l-a privit pe bărbat.

— Mi se pare mie, sau asta este o replică plină de umor, Wright? În toată copilăria lui, nu-l văzuse niciodată pe Wright altfel, decât cu o expresie impenetrabilă pe chip. Şi umbra palidă a unui zâmbet adevărat?

— Se prea poate, milord. Nu se întâmpla în fiecare zi ca stăpânul cuiva să plece băiat şi să se întoarcă bărbat.

I-a întins pălăria majordomului.

— S-ar putea să am nevoie de un răgaz pentru a-mi reveni din şocul pe care mi l-ai provocat, acum că am descoperit că ai sentimente.

— Mă străduiesc să ascund această slăbiciune, milord.

— Secretul tău este în siguranţă.

S-a oprit o clipă pentru a privi în jur la podelele de marmură pe care patinase în copilărie, scara curbată cu balustradă pe care îşi dădea drumul să alunece când mama lui nu era prin preajmă, când Wright se prefăcea că nu-l vede. Fiind cel mai mic dintre cei patru copii, şi unicul fiu, fusese răsfăţat mult mai mult decât ar fi trebuit.

Avocatul lui Griff se ocupase de toate operaţiunile şi plăţile pentru Haven House. Griff aprobase cheltuielile, dar, în rest, nu ştia nimic despre personal şi activităţile zilnice de acolo. În încercarea lui de a supravieţui evenimentelor tragice, se ţinuse departe de acest loc şi de amintirile pe care le adăpostea. Până astăzi.

— Servitoarele v-au pregătit dormitorul o dată pe săptămână, milord. Majordomul a făcut o pauză. Dormitorul stăpânului, desigur.

Camera tatălui său.

— Nu am venit să rămân, a spus Griff grăbit. Sunt aici doar pentru o întâlnire.

— Cum doriţi, milord. Cuvintele fuseseră spuse pe un ton blând, dar lui Griff i s-a părut că a sesizat o urmă de dezamăgire. Am pregătit atât salonul, cât şi biroul pentru sosirea dumneavoastră.

Biroul lui. Wright se referea la biroul tatălui său. Spaţiul personal al regretatului viconte. O cameră în care lui Griff nu-i fusese permis să intre dacă tatăl său nu era prezent.

— Nu biroul. Salonul este perfect.

Nu stătuse niciodată cu părinţii săi în salon, un spaţiu oficial rezervat oaspeţilor şi adulţilor. Îi era mai uşor să se vadă cu domnul Shaw într-o cameră în care amintirile familiei lui nu erau lipite de pereţi precum iedera englezească.

— Prea bine, milord.

Griff s-a îndreptat spre salon. Un lacheu stătea lângă el, pregătit să-i deschidă uşa.

— Bine aţi venit acasă, milord!

— Mulţumesc.

Griff s-a oprit pentru a-l studia pe bărbatul înalt, bine

făcut, în vârstă de treizeci de ani. I s-a părut cunoscut.

— Felix?

— Da, milord. Bărbatul radia de fericire. Eu sunt.

— Încă mai eşti aici?

— Da, milord. Tatăl meu v-a slujit tatăl, iar eu vă slujesc pe dumneavoastră. Familia mea a slujit-o pe a dumneavoastră de cel puţin trei generaţii.

— Adevărat? Griff nu ştiuse asta. Îşi amintea de Felix, care avea vreo douăzeci de ani când Griff era adolescent. Îi strecurase lui Griff câte o ţigară de foi în mai multe rânduri şi nu scăpase nici un cuvânt despre escapadele lui în afara reşedinţei, pentru a se întâlni cu prietenii. Mă bucur că eşti încă aici, Felix.

Părinţii lui dispăruseră, dar Wright şi Felix făceau parte din vechea lui viaţă. Poate că reşedinţa însemna mai mult decât părinţii şi surorile lui.

— Mulţumesc, milord. Este o plăcere să vă avem din nou printre noi.

Griff a intrat în salon. Era exact cum şi-l amintea. Cu multe piese de mobilă, figurine de porţelan şi desene reprezentând păsări, pe care mama lui le adorase atât de mult. A întins mâna spre o figurină de pe cea mai apropiată poliţă. O pasăre albastră cocoţată pe o creangă. A simţit răceala figurinei în mâna lui. Tatăl său îi cumpăra adesea cadouri mamei având drept tematică păsările. *Orice are o legătură cu păsările, lui Caroline îi va face plăcere*, spunea întotdeauna tata. Şi avea dreptate. Mama le adora pe toate. Sau, chiar dacă nu i-au plăcut chiar toate, cel puţin s-a prefăcut. În spatele lui, Wright şi-a dres glasul.

— Domnul Shaw, milord.

Griff s-a întors şi a dat de editorul revistei medicale, însoţit de majordomul său.

— Domnule Shaw, poftiţi. A fost amabil din partea dumneavoastră să accepţi să ne vedem aici.

— O invitaţie de la un viconte este o şansă pe care foarte puţini din profesia mea ar refuza-o. S-a aşezat în locul pe care i l-a indicat Griff. Aş fi fost dispus să ne vedem şi pentru simplu motiv că m-aţi făcut curios.

— Orice motivaţie aţi avea, apreciez că aţi acceptat invitaţia.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, Lord Griffin?

— Mă întrebam dacă aţi scris vreodată despre tămăduitorii de oase.

Capitolul 11

Evan a apărut pe neaşteptate şi a aruncat o revistă pe biroul lui *baba.*

— Se pare că strângerea de fonduri pentru dispensarul nostru nu ar trebui să mai fie o problemă.

— Buna ziua, Evan. O întrerupsese din revizuirea notiţelor ei referitoare la ultima vizită a lui Annie Peele. Tratamentul fetei mergea bine. Griff păstrase distanţa, deşi ea se aşteptase să încerce să o însoţească pe fiica menajerei la aceste şedinţe pentru a se întâlni cu Hanna. Să îndrăznesc să te întreb despre ce este vorba?

— Despre asta.

Privirea ei a căzut pe jurnalul pe care i-l aruncase în faţă.

— *Fapte şi observaţii medicale*?

— L-ai citit?

— Nu. Ar fi trebuit? Ea a făcut o pauză. Stai, ce înseamnă că finanţarea nu mai este o problemă? Ai găsit un donator potent?

— Eu nu, dar tu da. Se pare că vicontele tău e în spatele acestei afaceri.

Ea a înlemnit.

— Nu este nici pe departe *al meu.* Şi nu primesc nici măcar un şiling de la el.

— Nici nu va fi cazul. Nu este vorba despre bani.

— Nu? Atunci despre ce este vorba?

— Fostul tău pretendent…

— Nu este pretendentul meu…

— …a acordat un interviu celui mai prestigios jurnal

medical din Londra, lăudând virtuţile tămăduitoarei de oase care l-a tratat, în timp ce propriul său tutore, venerabilul doctor Norman Pratt, figura marcantă a instituţiei medicale, a dat greş.

Hanna s-a făcut lividă.

— Nu ar face o prostie atât de mare.

— Fără îndoială că se aşteaptă să-i cazi la picioare în semn de recunoştinţă, acum că un viconte, unul dintre cei mai de vază cetăţeni ai ţării, a garantat pentru tine. S-a aplecat, punându-şi mâinile pe biroul ei. Omul şi-a pus numele în joc pentru a vorbi despre tine şi despre calităţile tale. Nu trebuie să mă întreb ce aşteaptă în schimb de la tine.

Hanna abia îl mai auzea.

— Nu ar fi trebuit să facă asta.

Evan a luat jurnalul de pe birou şi l-a răsfoit.

— A, iată-l. El spune că a fost vindecat prin aplicarea unei manevre puternice şi că *nu se poate nega că doamna Zaydan are un dar. Ea pare să ştie intuitiv când o articulaţie, un muşchi sau un tendon nu sunt la locul lor.*

— Lasă-mă să văd, i-a smuls ea jurnalul din mână. *Primul pas este recunoaşterea faptului că acest dar există şi ar putea fi o componentă importantă a asistenţei medicale în viitor*, scrie autorul. Hannei i s-a făcut rău. Habar n-are ce a stârnit.

— Aveţi un vizitator, domnişoară, şi-a făcut Lucy apariţia. Este bogătaşul. Servitoarea a vorbit pe un ton plictisit. Ea şi Hanna repetaseră această scenă de câteva ori în ultimele două săptămâni. Presupun că vrei să-l trimit din nou la plimbare.

Hanna a aruncat jurnalul pe birou.

— Nu, îl voi primi.

Lucy s-a îndreptat.

— Îl primiţi?

— Spune-i, te rog, să intre.

— Da, domnişoară.

Lucy i-a aruncat Hannei o privire sceptică înainte de a părăsi camera.

— Vrei să rămân? a întrebat Evan.

— Nu. Nu-l mai putea evita pe Griff. Cine ştie cât rău i-ar mai putea face bărbatul acesta exasperant în încercarea lui de a-şi repara greşelile? Sau orice urmărea el, de fapt. O să mă văd cu el între patru ochi. Este o problemă de care trebuie să mă ocup singură.

*

Hanna s-a ridicat în picioare când Griff şi-a făcut apariţia. S-a blestemat pentru felul în care inima îi bătea la vederea lui. Doar o femeie care nu era în toate minţile ar putea tânji după un bărbat care nu numai că o minţise, dar era şi o alegere total nepotrivită. Fiind un viconte, Griff urma să se căsătorească cu o doamnă nobilă.

Iar, în cazul în care Hanna s-ar fi măritat, viitorul ei mire ar fi fost obligatoriu un bărbat arab, care să aibă şi binecuvântarea familiei.

Şi totuşi, dispoziţia Hannei se schimba pe măsură ce Griff se apropia de ea.

— Hanna, mulţumesc că m-ai primit.

Era îmbrăcat frumos. Nu într-un mod extravagant, dar stofele şi piesele de îmbrăcăminte erau mai potrivite pentru un viconte, decât pentru un fost soldat, cum se prezentase înainte.

Hanna a ocolit biroul lui *baba.*

— Văd că nu mai eşti preocupat să te deghizezi.

— Să mă deghizez? a privit-o el circumspect.

Şi-a sprijinit şoldurile de biroul lui *baba*, cu palmele aşezate lateral, pe suprafaţa de lemn.

— Fracul acela probabil costă cât câştig eu într-un an.

El o privea cu atenţie.

— Te aştepţi să-mi cer scuze pentru cine sunt?

— Nu, pur şi simplu pentru că nu mi-ai spus cine eşti, Lord Griffin.

El a tresărit când a auzit-o accentuând adevăratul său nume şi titlu.

— Nu am intenţionat să te mint.

— Ba da. În mod intenţionat nu mi-ai spus cine eşti.

— Titlul meu este irelevant pentru cine sunt eu ca om.

— Nu este irelevant când vine vorba despre puterea pe care o deţii ca nobil.

— Putere de care m-am folosit pentru binele tău.

Lucy s-a întors după ce l-a condus pe Evan şi şi-a reluat postul de lângă uşă.

Griff a privit în jos la jurnalul medical de pe biroul ei.

— Deci, ai citit articolul? a privit-o el nerăbdător. Ţi-a plăcut?

— Nu, nu mi-a plăcut, s-a răstit ea. Chiar eşti atât de rupt de realitate, încât să nu-ţi dai seama că m-ai transformat într-o ţintă?

S-a oprit şi şi-a luat un răgaz ca să se liniştească.

— Cunosc foarte bine greutăţile vieţii. Faţa i s-a tensionat. Dar nu sunt obişnuit cu durerea şi pierderea.

— Sunt în punctul în care este posibil ca tot ce am realizat până acum să se ducă pe apa sâmbetei, şi-a îndreptat ea degetul spre piept.

— De ce?

— L-ai umilit pe doctorul Pratt în faţa tuturor.

— Nu am făcut aşa ceva. S-a dat înapoi. I-am pus o condiţie editorului revistei ca Norman să nu fie menţionat în articol.

— Nici nu trebuia menţionat. Ai fost în grija lui. Eşti membru în consiliul de conducere al spitalului lui. Toată lumea va face legătura. Ţi-a tratat umărul, nu?

— Da, dar asta nu se regăseşte în articol…

— Dacă aş fi ştiut că eşti o cunoştinţă a doctorului Pratt, nu aş fi fost de la bun început de acord să te tratez.

— Nu te cred. Nu m-ai fi lăsat să sufăr în continuare.

— Care este relaţia ta cu el?

— Cu doctorul Pratt? El este tutorele meu, fostul meu tutore. A avut grija de mine după ce părinţii mei au murit.

Hanna a clipit. *Tutorele* lui. Griff locuia cu doctorul Pratt. Nici măcar nu i-ar fi dat prin cap că cei doi ar putea fi atât de apropiaţi.

— A fost ideea lui să demonstreze întregii Londrei că

sunt o impostoare?

— Nu, asta…

— Dar chiar te-am vindecat. Ea a râs amar. Atunci te-ai răzgândit? Când impostoarea te-a surprins scăpându-te de durere. Atunci ai avut o epifanie? Ai decis că nu sunt o escroacă până la urmă?

— Doctorul Pratt nu are nici o legătură cu asta. De fapt, când a aflat că te văd, şi-a exprimat îngrijorarea şi m-a avertizat să stau departe de tine.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Din cauza colierului.

— A safirului?

— Am vrut să-ţi spun adevărul. Pur şi simplu nu ştiam cum.

— De ce eşti atât de interesat de el?

— Safirul a aparţinut mamei mele.

Ea a îngheţat.

— Poftim?

— Colierul tău a fost furat de la gâtul mamei mele în noaptea în care a fost ucisă.

— Ucisă? Hanna s-a apucat de marginea biroului lui *baba.* Mama ta a fost *ucisă*?

El a dat din cap, cu o expresie întunecată.

— La fel şi tatăl meu.

— O, Griff. Întristarea a copleşit-o gândindu-se la ce îndurase, îngrozitor! Îmi pare atât de rău!

— Doamne! a spus şi Lucy în acelaşi timp.

S-au întors amândoi către ea. Ochii lui Lucy s-au mărit şi palma ei a zvâcnit să-şi acopere gura când şi-a dat seama că vorbise cu voce tare.

— Poţi să pleci, Lucy, a spus Hanna.

— Dar nu ar trebui să vă las singură cu…

— *Poţi să pleci,* a spus Hanna mai ferm.

Lucy părea că era pe cale să obiecteze, dar apoi s-a întors îmbufnată şi a părăsit camera.

— Eşti sigură că e bine ce faci? Griff a urmărit-o pe fată cu privirea înainte de a se întoarce la Hanna. Bunica ta nu va avea nimic de spus dacă rămânem singuri?

— Ba da, dar e plecată. *Citi* îşi vizitează verii. Fraţii mei sunt aici de câteva zile. M-a lăsat în grija lor.

— Fraţii tăi nu vor obiecta?

— Abia au grijă de ei înşişi, cu atât mai puţin de ceea ce fac eu. Şi-a înmuiat vocea. Acum, spune-mi despre colierul mamei tale.

— Îl purta în noaptea în care a murit. Durerea i-a întunecat privirea. Nici nu trebuia să fim acolo în acea noapte. Eu şi mama intenţionam iniţial să rămânem la Londra, în timp ce tata a plecat la moşia noastră de la ţară, unde urma să rămână două nopţi, pentru a se ocupa de nişte afaceri. Am convins-o pe mama că ar fi mai bine să mergem cu el. Aveam un prieten acolo pe care voiam să-l văd. Este vina mea că am avut ghinionul să fi fost acolo.

— Cu siguranţă singura persoană vinovată este cel care i-a atacat pe părinţii tăi.

El a zâmbit trist.

— Cel puţin mama ar putea fi încă aici, dacă… Respirând adânc, a continuat: în ceea ce priveşte colierul, mama îl purta tot timpul. Ori de câte ori mi-o imaginez, are safirul la gât.

— Nu e de mirare că ai reacţionat aşa în ziua în care ţi-am pus cotul la loc.

— Te-am văzut purtând safirul înainte de asta, la cafenea. A făcut o pauză pentru a scoate ceva din buzunarul lui. Şi acesta a aparţinut mamei mele. Rareori îl scotea de pe deget.

Hanna s-a uitat în jos la inelul de nur din palma lui Griff. Cel cu gravura floral, pe care o admirase atât de mult.

— Motivul pentru care mă aflam la cafenea în ziua în care i-ai dislocat încheietura mâinii lui Mansfield, a explicat el, a fost că tocmai veneam de la oficiul poştal din Red Lion Square, pentru că de acolo era ştampila pe care am identificat-o pe pachetul cu inelul mamei. Am încercat să aflu cine l-a trimis.

Hanna şi-a umezit buzele uscate. O trimisese pe Lucy să lase coletul la poştă.

— Şi ce-ai aflat?

— Nimic. Nu şi-au amintit nimic despre pachet sau despre expeditorul acestuia. Am mers la cafenea după aceea ca să mă gândesc ce să fac în continuare. Şi apoi ai intrat purtând colierul mamei mele.

— De aceea ai venit să mă vezi, a înţeles ea.

— A fost destul de convenabil faptul că rana mi-a dat un motiv plauzibil pentru a te căuta.

— M-am întrebat de ce ai venit la mine când era evident că ai fost sceptic de la bun început. Şi-a amintit surpriza lui când a aflat despre onorariul ei modest. Ai crezut că sunt o escroacă.

— Da, aşa am crezut, s-a îmbujorat el.

— Ai venit la mine pentru ca ai crezut că eu am trimis inelul prin poştă.

— Am bănuit. Privirea lui a susţinut-o pe a ei. Tu l-ai trimis?

— Da.

A răsuflat prelung şi încet.

— Tu ai fost.

— Am găsit inelul şi colierul printre lucrurile tatălui meu. El împachetase deja inelul. Numele şi adresa ta erau trecute pe pachet. Era clar că tata intenţiona să trimită inelul mamei tale înapoi.

— De unde l-a luat?

— Pacienţii tatei plăteau uneori cu bunuri când nu aveau bani. După aceea, probabil că a văzut inscripţia din interiorul inelului şi şi-a dat seama că inelul îţi aparţine.

— De ce crezi că nu a pus şi colierul?

— Este posibil să nu fi ştiut că safirul aparţinea aceleiaşi persoane care deţinea inelul. Nu există nici o inscripţie pe el.

— Este plauzibil. Umerii i-au căzut. Tatăl tău nu mai este printre noi. Nu există nici o modalitate de a afla cine i-a dat inelul şi colierul.

Hanna a bătut toba cu degetele peste fustă.

— De fapt, cred că există.

— Cum? s-a îndreptat el de spate.

— Fiecare pacient şi fiecare plată sunt trecute în registrele tatălui meu.

— Părinţii mei au fost ucişi acum doisprezece ani. Mai ai înregistrări atât de vechi? Ai ideea măcar de unde să începi să cauţi?

— Am ţinut evidenţa tuturor dosarelor pacienţilor tatălui meu încă de când aveam doisprezece ani. Mi-a spus întotdeauna că scrisul meu de mână este mai frumos decât al lui. Această amintire i-a luminat faţa. S-ar putea să nu fi fost eu cea care a notat această plată, dar ştiu exact cum proceda tata. A fost meticulos şi m-a învăţat şi pe mine să fiu aşa.

— De unde începem? şi-a frecat Griff mâinile.

*

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Hanna.

Petrecuseră ore întregi examinând cu atenţie registrele vechi pe care le aduseseră din pivniţa de la subsol. Hanna lucra în spatele biroului lui *baba*, iar Griff stătea vizavi. Biroul tatălui ei se încălzise, datorită soarelui târziu de după-amiază, care arunca umbre întunecate peste lespezile podelei. Se făcea târziu.

— Nimic. Griff şi-a mişcat gâtul înţepenit dintr-o parte în alta. Tu?

— Nu. Va trebui să căutăm în continuare.

Griff descoperise că Hanna avea dreptate. Răposatul ei tată ţinuse nişte evidenţe minuţioase. Coloanele ordonate şi caligrafia îngrijită detaliau numele fiecărui pacient, simptomele, diagnosticul şi tratamentul. Nota finală din dosarul pacientului indica suma plătită pentru tratament şi data. Griff a aflat, de asemenea, că tatăl Hannei nu fusese lacom. Acceptase aproape orice modalitate de plată. Un cocoş, un coş cu ceapă, plăcinte proaspăt coapte. Dar până acum, nu apăruseră inele de aur sau coliere de safir.

Servitoarea a apărut în prag. Avuseseră grijă să lase uşa întredeschisă.

— Cina este gata, domnişoară.

— Vin, Lucy.

Hanna s-a ridicat. Griff şi-a dat seama că ea îşi îndepărtase la un moment dat şalul, în timpul după-amiezii lungi. Chiar şi lipsită de şalul de la piept, croiala modestă a rochiei nu lăsa impresia că-şi etalează decolteul mai mult de limita decenţei. Totuşi, ochii lui erau atraşi de pielea goală şi delicată de pe pieptul ei şi de aluniţa întunecată de deasupra sânului stâng. Un mister ascuns privirii lui până acum.

S-a întins după ce stătuse pe scaun atâtea ore, arcuindu-şi spatele. Corsajul din bumbac al rochiei era strâns atât de tare încât îi scotea în evidenţă sânii obraznici şi rotunzi.

— Vrei să iei masa cu mine? l-a întrebat.

— Poftim? a clipit el şi şi-a mutat forţat privirea spre faţa ei.

— Vrei să luăm cina împreună?

— Mi-ar plăcea. Dar fraţii tăi…

— Nu sunt acasă şi nu am idee când vin. Ea a stivuit registrele pe birou. În afară de asta, nu este nimic scandalos dacă luăm masa împreună. Lucy este aici.

Adevărat, dar amândoi ştiau că îşi permitea aceste libertăţi pentru că profita de absenţa bunicii ei, iar Griff era în asentimentul ei. Chipul încruntat al bătrânei l-ar fi putut băga în sperieţi şi pe cel mai curajos soldat.

S-a oprit.

— Înainte să mergem să cinăm, vreau să te asigur că nu i-am spus niciodată doctorului Pratt că m-am culcat cu tine. Este important să ştii asta.

Ea a făcut o pauză, cu un antebraţ sprijinit pe teancul de registre.

— Atunci de unde i-a trecut prin cap aşa ceva?

— Ştiam că s-ar împotrivi dacă ar fi aflat că tu eşti cea care mă tratează, aşa că l-am făcut să creadă că aş putea fi mai interesat de… ăăă… alte calităţi.

— Înţeleg, s-a îmbujorat ea.

— Nu am făcut-o ca să te compromit, a adăugat el

rapid. Nu aş face niciodată aşa ceva. Am vrut doar să-l fac pe Norman să nu se mai gândească la faptul că sunt tratat de o tămăduitoare de oase.

— Nu sunt de acord cu ceea ce ai spus, dar înţeleg de ce ai făcut-o. Numai Dumnezeu ştie de câte ori am procedat la fel, deturnând subiectul discuţiilor mele cu bunica. Ea a trecut pe lângă birou. Mâncăm?

A urmat-o pe hol în sala de mese. O masă rotundă cu picioare conice era aşezată în centrul camerei. Un bufet din mahon se afla de-a lungul unui perete şi, aparent, fără nici o noimă, o canapea galbenă era împinsă şi lipită de o alta. Uşile pliante întredeschise dădeau spre salonul din faţă unde bunica Hannei trona de obicei, fumând din acea stranie ţeavă de apă.

A privit rafturile ticsite, îndesate între canapea şi un perete alăturat. Schiţe, imprimeuri şi broderii împodobeau spaţiul.

— Este o cameră interesantă, a remarcat el în timp ce se aşezau.

— Avem o familie numeroasă. Ea a aruncat o privire spre canapea. Încercăm să profităm de fiecare centimetru de spaţiu rămas liber. Nu avem niciodată suficient loc când se reuneşte întreaga familie şi, practic, stăm claie peste grămadă.

Griff s-a întrebat cum ar fi să fii înconjurat tot timpul de familie. Casa nu era mare, dar era o locuinţă confortabilă, specifică clasei de mijloc. Din câte îşi dădea seama, erau patru etaje. Servitoarea a adus mâncarea din bucătăria de la subsol.

Tava era încărcată cu plăcinte cu carne, brânză şi fructe, toate stropite cu bere. Servitoarea a pus şi farfurii mici cu măsline, ridichi, castraveţi şi murături. Aroma tentantă a plăcintelor cu carne proaspătă a umplut aerul; erau neobişnuite, cu carne tocată şi seminţe de pin, aşezate în porţii individuale pe o pâine plată rotundă.

— Miroase delicios.

— Sunt plăcinte cu carne specific arăbeşti, a spus ea în timp ce se aşezau. Noi le spunem *sfeeha.*

El a admirat-o în timp ce îi umplea o farfurie. Îi plăcea să-i urmărească mişcările pentru că erau sigure şi hotărâte. Încrederea neclintită în forţele proprii îi conferea o graţie pe care debutantele din Mayfair nu ar fi putut spera niciodată să o dobândească. A întins mâna după ridichi. Mâinile ei nu erau delicate precum alabastrul, ca ale unei aristocrate. Erau netede şi înnegrite de soare, puternice şi capabile. Mâinile acelea abile l-au eliberat de anii de chin.

— *Sfeeha* este făcută în mare parte din carne tocată de miel, ceapă şi condimente, a spus ea. Nimic prea exotic pentru gusturile englezeşti.

— Faptul că te-am cunoscut mi-a trezit apetitul pentru ceea ce este ieşit din comun, pentru lucrurile extraordinare.

Ea s-a înroşit în timp ce se concentra să mai pună pe farfurie două plăcinte cu carne şi câteva măsline, ridichi şi murături.

— Este o cină uşoară. Nimic fastuos, potrivită unui viconte.

— La reşedinţa lui Norman, mâncărurile sunt copioase, dar fără prea mare fast, ăăă… la casa doctorului Pratt şi la Bell Cottage. A muşcat dintr-una dintre plăcintele cu carne. Era caldă, aluatul crocant la atingere, iar gustul puternic de miel era pus în valoare de condimente neobişnuite.

— Bell Cottage? l-a întrebat.

— Casa mea din Devon.

Ea şi-a pus o măslină în gură. Privirea lui a zăbovit pe buzele ei. Gura ei era mare şi senzuală, buza de jos mai plină decât cea de sus.

— Locuieşti într-un conac în Devon?

Şi-a dezlipit ochii de pe gura ei.

— Da, vin rar la Londra. În puţinele ocazii în care sunt în oraş, stau la doctorul Pratt.

— Credeam că viconţii locuiesc la vastele lor moşii înconjuraţi de zeci de servitori, a comentat ea cu ochii plini de veselie.

— Prefer ceva mai intim. El s-a oprit. La urma urmei, sunt singur.

— Ai surori sau fraţi?

— Trei surori.

— Vă vedeţi des?

El a luat o muşcătură prea mare de plăcintă cu carne.

— Nu. Toate sunt căsătorite şi ocupate cu propriile familii.

— Serios? S-a încruntat, ridicându-şi sprâncenele dese. Ar trebui să-ţi faci timp să le vizitezi. Ele sunt familia ta.

— Absenţa oricăror legături dintre noi nu este din vina mea, a spus el tensionat. Este alegerea lor.

— O! Ea i-a cercetat faţa, dar ceea ce a văzut acolo i-a dat de înţeles că nu era cazul să-i pună mai multe întrebări despre surorile lui. Şi doctorul Pratt?

— Norman nu este doar fostul meu tutore, ci şi ruda mea. El şi tatăl meu erau veri.

A sesizat dezgustul de pe chipul ei înainte ca ea să şi-l mascheze rapid.

— Îmi dau seama că Norman ţi-a lăsat o impresie foarte proastă, a spus el. A fost inexplicabil de nepoliticos cu tine, dar cu mine s-a comportat foarte bine.

— Mă bucur că doctorul Pratt te-a tratat bine. Ai meritat asta, dar eu am propriile mele experienţe în ceea ce-l priveşte. Mânia i-a întunecat ochii luminoşi. A încercat să-l defăimeze pe tatăl meu, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să se asigure că nu va mai avea pacienţi.

— Nu am ştiut că a existat o legătură între Norman şi familia ta, s-a încruntat Griff. Nu mi-a menţionat asta niciodată.

— În mod intenţionat, sunt sigură, a pufnit ea cu dispreţ. Tatăl meu a tratat cu succes un pacient pe care doctorul Pratt nu l-a putut vindeca. Tutorele tău a fost furios şi l-a avertizat pe tata să stea departe de pacienţii săi. A ameninţat că o să-l distrugă pe tata şi că se va asigura că nu va mai profesa niciodată. Suntem oameni simpli, iar un om influent precum doctorul Pratt ar fi putut cu uşurinţă să-i compromită reputaţia tatălui meu.

— Şi istoria tocmai s-a repetat, s-a înfiorat Griff. A

înţeles, în sfârşit, greşeala gravă pe care o făcuse când publicase interviul în jurnalul medical. Numai că de data asta este vorba de tine, fata vindecătorului.

— Exact. Ai spus întregii Londrei că o vindecătoare, fiica unui neavenit în acest domeniu, l-a umilit pe doctorul Pratt.

— Îmi cer scuze. L-a cuprins remuşcarea. Nu te-aş pune niciodată în pericol.

— Cu toate acestea, ai făcut-o. Cuvintele nu se doreau a fi nişte acuzaţii, dar, chiar şi aşa, l-au durut. Acum este doar o chestiune de timp până când doctorul Pratt va riposta. Va căuta să mă desfiinţeze prin orice mijloace.

— Nu-l voi lăsa să-ţi facă rău. Şi-a întins mâna peste masă pentru a o prinde pe a ei. Pielea ei era netedă la atingere. Jur.

Obrajii ei au căpătat culoare.

— Probabil că este deja prea târziu.

*

Griff s-a uitat la mâinile lor, concentrându-se pe atingerea minunată a degetelor ei calde în palma lui. A fost copleşit de dorinţa de a o atinge şi mai mult, de a-şi trece degetele peste aluniţa de pe decolteu, să simtă atingerea grabnică a buzelor ei, să guste din ea. Faptul că bunica ei nu se afla prin preajmă îl făcea să se comporte ca un nesăbuit.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui.

— Va trebui să mă apăr.

El a clipit, simţind că ea nu mai vorbea despre altcineva.

— De cine?

— Se pare că de toţi bărbaţii din familia ta, a spus ea. Şi nu doar de vărul tatălui tău, care, în mod evident, mă detestă.

— Cum poţi să crezi că eu aş vrea să-ţi fac vreun rău. Aş face orice pentru a te proteja.

— De aceea tu eşti pericolul cel mai mare pentru

mine, pentru puterea mea de autoapărare. A sesizat căldura din privirea ei, pupilele dilatate, culoarea intensă a obrajilor ei. Degetele ei le presau pe ale lui. Când mă atingi, sunt tentată să-ţi fac tot ce-mi ceri, chiar dacă asta ar putea distruge tot ce am realizat până acum.

Simţea cum se aprinde. Ar fi putut da frâu liber sentimentelor, să facă ceea ce-şi doreau amândoi atât de clar. Nu avea nimic de pierdut dacă o ducea în pat, dar ea ar fi riscat totul. Reputaţia ei, viaţa ei. Nu putea să o supună la aşa ceva.

Griff şi-a retras mâna încet, plin de remuşcări. Ea l-a strâns şi mai tare pentru scurt timp, uimindu-l prin prelungirea contactului fizic. Apoi i-a dat drumul.

S-a străduit să-şi adune gândurile.

— Apropo de Norman, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Norman ştie despre colierul mamei.

— Ce anume ştie?

— Că este la tine, că l-ai găsit printre lucrurile tatălui tău.

Şi-a strâns buzele atât de tare, încât mai rămăsese doar o linie subţire.

— Şi cum a reacţionat?

— L-a acuzat pe tatăl tău că ar fi plasat lucruri furate. Am discutat doar o singură dată, fără a intra prea mult în detalii. Este foarte posibil ca Norman să fi uitat deja de colier. Nu mi-a mai pomenit nimic de asta.

— Posibil.

Dar după expresia sumbră de pe chipul ei, şi-a dat seama că nu credea deloc în această variantă. Nici Griff.

Capitolul 12

Norman îl aştepta pe Griff când acesta s-a întors la casa fostului său tutore, în momentul în care Griff a intrat pe uşă, Norman a apărut în holul din faţă, cu cămaşa

şifonată, scoasă din pantaloni. Înfăţişarea lui dezordonată l-a surprins pe Griff. Bărbatul punea accent pe o ţinută îngrijită şi ordonată, susţinând că pacienţii au mai multă încredere într-un medic pedant decât într-unul cu o ţinută neglijentă.

— Unde ai fost?

— Prin împrejurimi. Griff şi-a dat jos haina de pe umeri. Am avut treabă.

— Ai fost cu ea?

— Trebuie să-ţi amintesc că sunt un bărbat matur? Nu te interesează cu cine mă văd.

— Te rog să vii în bibliotecă, a spuse Norman iritat. Vreau să vorbim.

Griff s-a îndreptat spre scări.

— Sunt frânt. Nu putem vorbi dimineaţă?

— Prefer să vorbim acum.

Din respect pentru tot ce făcuse Norman pentru el mai degrabă decât din teamă, Griff s-a întors în bibliotecă. Imediat ce au intrat, Norman s-a dezlănţuit.

— Nu m-am purtat bine cu tine?

Griff l-a ocolit pe Norman ca să se aşeze pe un scaun tapiţat.

— Ştii bine că te-ai purtat.

— Şi totuşi, consideri de cuviinţă să mă insulţi în faţa colegilor mei, în faţa întregii Londrei.

— Să înţeleg că este vorba despre jurnalul medical, s-a frecat Griff la ochi.

— Ştii al naibii de bine că despre asta este vorba.

— Ce voiai să fac, Norman? a întrebat el, exasperat. Ai insultat-o public, i-ai pus la îndoială reputaţia. Practic, ai numit-o curvă.

— Probabil că nu m-ai prins în cea mai bună zi, dar reacţia ta a fost exagerată. Norman s-a sprijinit de marginea scaunului. Face parte din clasa de mijloc, nu am insultat o lady.

Griff şi-a ferecat gura, încercând din răsputeri să se calmeze.

— Nu vreau să te rănesc, Norman. Amândoi ştim că

eşti singura familie pe care o mai am.

Norman s-a înroşit.

— Şi, cu toate astea, mă tratezi astfel.

— Am spus adevărul. A trebuit să repar prejudiciul pe care l-ai adus reputaţiei ei în momentul în care ai atacat-o public.

— Am fost alături de tine când nimeni altcineva din familia ta nu a făcut-o.

— Da, aşa a fost şi-ţi sunt recunoscător.

— Nu vreau să te simţi îndatorat. Eşti ca un fiu pentru mine. Tot ce-ţi cer este puţină loialitate.

— O ai, necondiţionat. Dar nu voi sta cu mâinile-n sân să te privesc cum distrugi reputaţia unei femei care nu merită asta.

— Nu vezi că este periculoasă? l-a implorat Norman. Sau cel puţin incompetentă. I-a dislocat încheietura mâinii lui Mansfield.

— Poate că nu a fost un accident.

— Ce vrei să spui? Norman şi-a mijit privirea. Crezi că tămăduitoarea de oase i-a dislocat intenţionat încheietura mâinii lui Mansfield? Este şi mai grav.

— Nu am spus asta. Tot ce vreau să sugerez este că ai auzit doar versiunea lui Mansfield.

Norman a ridicat mâinile.

— Renunţ. Nu se mai poate discuta cu tine în ceea ce o priveşte. Măcar relaţia ta cu ea s-a încheiat. Tratamentul tău s-a terminat, corect?

— Da.

— Să îndrăznesc să sper că nu ai de gând să te mai vezi cu ea?

— Sunt un om matur, a spus el rece. Sunt singurul în măsură să decid cu cine vreau să relaţionez.

— Înseamnă că ai de gând să continui legătura cu tămăduitoarea de oase?

— Nu mă forţa să aleg, Norman.

— Te forţez să alegi? Neîncrederea a cuprins chipul lui Norman. De parcă ai putea alege între mine, care te-am crescut ca pe propriul meu fiu, încă de când aveai doar

cincisprezece ani, şi o femeie străină, pe care ai cunoscut-o acum câteva săptămâni.

— Ce vrei sa fac? Să recunosc ceea ce este evident? Că îţi sunt dator? Să te răsplătesc pentru toţi anii aceştia? a întrebat el.

— Bineînţeles că nu. Nu-mi eşti dator. Totuşi, nu pot să accept să te muţi din casa mea direct în a ei. Este ofensa supremă care-mi dovedeşte că nu mă respecţi.

— Foarte bine.

Griff s-a ridicat în picioare.

Norman l-a urmărit cu atenţie.

— Foarte bine ce? Rămâne stabilit că nu o s-o mai vezi?

— E timpul să nu mai profit de bunăvoinţa ta.

— Ce înseamnă asta?

— Mă mut.

— Nu fi ridicol! Norman s-a ridicat în picioare. Unde te duci? Vrei te muţi împreună cu femeia aceea?

S-a îndreptat spre uşă.

— Nu, mă duc acasă.

— La Bell Cottage, la ţară? Norman venea în spatele lui. Pleci din Londra?

Griff a făcut o pauză. Întorcându-se spre fostul său tutore, şi-a pus o mână pe umărul lui Norman.

— Îţi mulţumesc pentru grija ta faţă de mine. Îţi voi fi mereu recunoscător, dar a sosit momentul să stau singur. Amândoi ştim că a durat prea mult.

— Unde vei locui?

— Mă întorc acasă, în Cavendish Square. Este momentul să redeschid Haven House.

*

— Încă nu am găsit nimic. Nimeni care să fi plătit serviciile tatălui tău în bijuterii.

Hanna şi-a ridicat privirea din cel mai recent registru care conţinea dosarele pacienţilor lui *baba.*

— Mai sunt multe dosare de studiat.

Ea şi Griff deciseseră să se întâlnească la dispensar pentru a continua să le revizuiască. Amândoi abia aşteptaseră să scape de privirea critică a lui *Citi,* recent întoarsă de la vărul ei.

El a aşezat un registru deoparte. Hanna era dureros de departe de fiecare mişcare, fiecare respiraţie, fiecare oftat de-al lui. Ar fi fost uşor să se lase în voia sentimentelor dacă nu ar fost Lucy, care stătea în faţa lor, pe unul dintre scaunele situate lângă intrare.

— Ne-ar ajuta dacă am şti data la care a primit bijuteriile tatăl tău, a spus Griff.

— Dar nu ştim de când le avea. Hanna a întors pagina, continuând să studieze dosarele. Deci, trebuie să parcurgem toate înregistrările făcute în intervalul de timp scurs între moartea părinţilor tăi şi cea a tatălui meu.

Griff a dat din cap.

— Tatăl tău ar fi putut primi bijuteriile oricând în acea perioadă. El a aruncat de-o parte registrul pe masa de examinare unde erau aşezaţi. Dar mă tem că va trebui să reluăm asta mâine, dacă ai timp.

— Pleci? a spus ea dezamăgită. Atât de repede?

— Mă tem ca da. Astăzi mă mut.

— Pleci din Londra? i s-a strâns ei stomacul.

— Nu, doar din casa doctorului Pratt.

— Serios?

— Era şi timpul, a spus el înviorat.

— Din cauza interviului pe care l-ai acordat jurnalului medical, nu-i aşa? Hannei nu-i plăcea fostul tutore al lui Griff, dar înţelegea că el era singura familie adevărată a lui Griff, din moment ce surorile lui aleseseră să nu-l mai viziteze. Îmi pare rău dacă asta a provocat o ruptură între voi.

— Să nu-ţi pară. A venit momentul să mă întorc la Haven House.

— Haven House?

— Casa familiei mele… ă… casa mea din Mayfair. Obişnuiam să o consider casa părinţilor mei. Dar acum este a mea, de mai mult de un deceniu. Este timpul să-mi

revendic moştenirea.

— Dacă ai propria ta casă aici, de ce stai cu doctorul Pratt când vii la Londra?

— Atât Haven House, cât şi conacul Ashby, reşedinţa noastră de la ţară, au fost închise după crime, s-a strâmbat el. Nu puteam suporta gândul să mă întorc în acele locuri în care fusesem cândva atât de fericit.

L-a condus din birou până la intrarea principală.

— De ce nu îţi vizitezi surorile mai des? Hanna se întâlnea cu cei din propria familie tot timpul. Mult prea mult. Adesea simţea că nu poate rămâne o clipă singură. Ar putea să îţi aline suferinţa.

Maxilarul i s-a încordat.

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu a fost alegerea mea. Oricum, lucrurile mele sunt transportate la Haven House în timp ce vorbim, aşa că trebuie să plec.

*

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat. Evan a intrat aducând un pachet.

— O altă livrare. Asta înseamnă provizii. Cineva a lăsat-o afară.

— Evan, îţi aminteşti de lordul Griffin, a spus Hanna.

Evan şi Griff s-au uitat unul la celălalt.

— Desigur. Evan s-a înclinat. Bună ziua!

— Bună ziua! Privirea îngheţată a lui Griff l-a studiat. Eşti aici pentru o consultaţie?

Evan şi-a arătat dinţii.

— Nu, încă nu consultăm pacienţi.

— *Noi?*

— Doctorul Bridges este partenerul meu, a spus Hanna. Vom lucra împreună când vom deschide dispensarul.

— Nu am ştiut. Griff nu părea prea bucuros. Şi bunica ta este de acord?

— Sigur că nu. Ea nu a fost de acord nici să te tratez pe tine, dar sper să o fac să se răzgândească.

— Înţeleg.

Griff l-a ţintuit cu privirea pe Evan, care i-a susţinut-o fără să clipească.

— Griff, a spus Hanna, parcă mi-ai spus că trebuie să pleci, nu?

I-a mai aruncat lui Evan o ultimă privire.

— Da, trebuie. La revedere!

Evan se uita prin vitrina magazinului, privindu-l pe Griff cum se îndepărta pe stradă.

— Ce ştii despre el?

— Nu înţeleg unde baţi. Hanna a început să despacheteze cărţile pe care le adusese din biroul lui *baba* la dispensar. Ştii că mi-a fost pacient.

Evan a ridicat din sprâncene.

— Nimic altceva?

— Ăsta este un interogatoriu? l-a întrebat ea în glumă.

Hanna nu ştia cum să răspundă la întrebarea lui Evan. Nu avea de gând să-i vorbească despre bijuterii.

— Am pus câteva întrebări. Mai vrei să rearanjezi mesele de consultaţii?

— Da, aş vrea. Ea l-a privit cum împinge masa de consultaţii. Ce fel de întrebări?

— Am întrebat despre acest bărbat şi despre reputaţia lui. Cum ţi se pare?

Ea a studiat poziţia mesei.

— Poate o mişti puţin mai spre stânga. Ai pus întrebări despre lordul Griffin? Hanna a lăsat cartea pe care o avea în mână. Şi? Ce ai aflat?

— Părinţii lui au fost ucişi.

— Mi-a spus.

Evan a mutat masa spre stânga.

— Ţi-a spus şi că au fost înjunghiaţi? Că s-au luptat pentru vieţile lor?

— Nu. Tremura. Desigur, nu ar intra în astfel de detalii. Nu este un subiect potrivit pentru o conversaţie politicoasă.

— Poate că preferă să nu vorbească despre asta pentru că majoritatea oamenilor consideră că el a comis

crimele.

— Poftim? Ea a pufnit neîncrezătoare. Este o prostie. Era doar un băiat.

— De cincisprezece ani. Destul de tânăr, dar nu un copil. Evan şi-a îndreptat spatele, cu privirea ţintuită pe masa de consultaţii. Griffin a susţinut că a dormit în timpul atacurilor. Că nu a văzut şi nu a auzit nimic, chiar dacă a fost evident că părinţii lui nu au murit fără să se apere.

— Dacă fraţii mei pot fi un reper pentru tine, băieţii de vârsta asta pot dormi neîntorşi, indiferent de ce se întâmplă în jurul lor.

— Nu a existat nici un semn de intrare forţată. Fără ferestre sau uşi sparte. Servitorii i-au spus magistratului că uşile şi ferestrele se încuiau înainte ca personalul să meargă la culcare.

— Vrei să spui că cineva care era în casă în acel moment a fost agresorul? Dar servitorii?

Evan a făcut un semn spre masă.

— E bine?

— Perfect, a dat ea din cap.

— Majoritatea servitorilor erau plecaţi. Unul dintre lachei se căsătorea şi petrecerea se ţinea în sat, iar personalul avea câteva ore libere pentru a participa la ceremonie. Singurul membru al personalului care se afla acasă în acea noapte a fost o menajeră. Ea nu a auzit nimic. Camera ei era departe de aripa care adăpostea apartamentele familiei. O femeie singură cu greu putea ataca şi ucide doi oameni care s-au luptat. Nu avea nici o zgârietură. Dar nu se poate spune acelaşi lucru despre vicontele tău.

— Ce vrei să spui?

— Avea zgârieturi proaspete pe spate. A susţinut că s-a zgâriat în nişte ramuri de copac.

— Presupun că te-ai alege cu mai mult decât câteva zgârieturi pe spate dacă ai ataca şi ai ucide două persoane cu un cuţit.

— Cu siguranţă eşti o susţinătoare înfocată.

Ea şi-a întors privirea.

— Este îngrozitor să presupunem că un băiat şi-ar putea ucide propriii părinţi într-un mod atât de brutal.

— Am crezut că ar trebui să ştii.

— Se pare că te-ai străduit să strângi comentarii denigratoare despre lordul Griffin.

— Se pare că îţi cam dă târcoale.

Hanna nu dorea să-i dea lui Evan detalii despre faptul că luaseră din nou la mână toate dosarele.

— Mai avem nişte treburi de terminat. Asta e tot. Odată lămurite toate problemele, lordul Griffin se va întoarce la Mayfair, iar tu şi cu mine vom rămâne aici, să tratăm pacienţii.

— Având în vedere felul în care se uită la tine, mă îndoiesc că vei scăpa de el atât de uşor.

— Nu fi ridicol. Nu va face aşa ceva.

— Dacă spui tu.

I-a cercetat chipul lui Evan. Se îmbujorase.

— Ce-i cu tine?

— Nu am nimic, ţi se pare, a spuse Evan în zeflemea, în timp ce muta şi a doua masă de examinare.

Capitolul 13

— Aţi angajat un valet, milord? l-a întrebat Wright, majordomul, pe Griff.

Griff a studiat dormitorul tatălui său. Dormitorul *lui* de acum înainte. Dulapul care i se păruse masiv lui Griff în timpul copilăriei nu mai era deloc la fel. Patul cu baldachin, cu siguranţă nu era la fel de masiv precum cel din amintirile lui. Ochii i-au rămas pironiţi pe baldachinul din caşmir vişiniu.

— Ai schimbat cuverturile de pat?

— Da, milord. Cele vechi erau destul de uzate.

— Desigur.

În mintea lui Griff, Haven House îngheţase în timp, neschimbată din acel moment, în urmă cu paisprezece ani,

când el şi părinţii lui au plecat pe neaşteptate pentru câteva zile la ţară. A inhalat parfumul curat de lămâie şi ceară de albine şi a simţit căldura soarelui de după-amiază târzie care se revărsa prin ferestre.

De ani întregi, amânase reîntoarcerea în acest loc în care erau păstrate cu sfinţenie unele dintre cele mai dragi amintiri de familie ale sale. Dar casa nu îi lăsa impresia unui mausoleu. Spre surprinderea lui, încă se simţea ca acasă.

— Şi nu, nu am un valet.

— Vreţi să fac eu anunţ pentru unul, milord? Între timp, pot desemna un lacheu care să vă ajute.

— Mi-l poţi trimite pe Felix? a întrebat el, amintindu-şi de lacheul preferat al tinereţii sale. Este disponibil, nu-i aşa? L-am văzut ieri după-amiază.

— Desigur, milord. S-a oprit. Nu am convocat personalul pentru a vă întâmpina cu ocazia întoarcerii oficiale la Haven. M-am gândit că aţi prefera să alegeţi singur momentul prielnic ca să vă adresaţi personalului. Când vă veţi simţi pregătit, asta am vrut să spun.

În mod normal, ori de câte ori tatăl lui Griff se întorcea de la moşie, personalul se alinia în holul de la intrare pentru a-l saluta.

Griff era uşurat că Wright nu adunase servitorii, faptul că revenise la Haven fusese suficient de emoţionant.

— Da, mulţumesc, şi cred că Felix se va descurca în acest rol, a spus Griff. Îmi va prinde bine să am o faţă cunoscută pe lângă mine.

— Veţi constata, milord, că există mai mulţi membri ai personalului care îşi amintesc cu mare drag de dumneavoastră şi sunt dornici să vă ureze bun venit.

Lui Griff nu îi trecuse niciodată prin minte că i-ar fi putut fi dor de servitorii tatălui său. Personalul *lui* acum. Cum ar fi fost dacă s-ar fi întors acasă, la Haven, imediat după crime? În acel moment, era împovărat de durere şi vinovăţie. Poate că, dacă ar fi fost acasă, l-ar fi ajutat, poate că surorile lui ar fi fost prezente în viaţa lui.

Privirea i-a rămas pe uşa închisă care ducea în

camera alăturată, cea care aparţinuse mamei.

— Şi camerele vicontesei? Şi acolo au fost schimbate cuverturile?

— Da, milord. Menajera a înlocuit cuverturile de pat şi husele.

S-a apropiat şi a pus mâna pe mânerul de alamă al uşii. S-a oprit şi a tras aer în piept. Apoi a întors mânerul şi a deschis uşa copilăriei lui. Petrecuse mult timp în acest dormitor, jucându-se pe podea în timp ce mama lui se îmbrăca. Se îmbrăţişase în pat cu ambii părinţi ori de câte ori fugea din camera copiilor în miezul nopţii, după un vis urât. Masa de toaletă a mamei era încă aici, dar loţiunile şi periile de păr care obişnuiau să fie aranjate pe suprafaţa măsuţei de toaletă dispăruseră de mult. Griff s-a uitat după scaunul tapiţat de lângă fereastră. Scaunul tatălui său. Era încă acolo, dar avea o tapiţerie nouă, una cu păsări.

— Păsări.

— Într-adevăr, milord. Eu şi doamna Tanner ne-am gândit că ar putea fi o modalitate potrivită de a-i aduce un omagiu vicontesei.

— Doamna Tanner? Menajera? Mai este aici?

— Nu, milord. A plecat să o slujească pe Lady Dorcas acum câţiva ani.

— Acum lucrează pentru sora mea?

— Da, milord. Doamna Tanner a spus că reşedinţa era mult prea liniştită după…

Wright nu şi-a terminat fraza. Nici nu era nevoie.

Griff a deschis dulapul. Era gol.

— Unde sunt hainele mamei?

— Doamnele Maria, Winifred şi Dorcas au venit la câteva săptămâni după… tragedie şi le-au triat pe toate.

— Surorile mele au fost aici?

— Da, milord. Au luat ce au considerat de cuviinţă şi au împărţit restul. Au fost foarte generoase cu personalul.

Şi nu l-au chemat şi pe Griff să li se alăture? *Pentru că ele au dat vina pe tine.* A înghiţit în sec. Griff nu le reproşa faptul că nu voiau să mai aibă nimic de-a face cu el. Dar trădarea lui Dorcas l-a durut cel mai mult. Ea era cea mai

apropiată de el, între ei fiind o diferenţă de patru ani, în timp ce Maria şi Winifred erau mult mai mari.

— Cu excepţia bijuteriilor de familie, a adăugat Wright. Bineînţeles, acestea rămân în custodia familiei. Aparţin viitoarei vicontese şi viitorilor moştenitori ai titlului.

— Şi lucrurile tatălui meu? Griff a închis uşa dulapului. Maria, Winifred şi Dorcas le-au împărţit şi pe acestea?

— Nu, milord. Surorile dumneavoastră au cerut ca lucrurile domniei sale să fie împachetate şi puse deoparte, urmând ca dumneavoastră să decideţi ce faceţi cu ele. Wright şi-a dres glasul. Bineînţeles, nu ne aşteptam să lipsiţi atât de mult.

— E clar că am dat dovadă de neglijenţă. Griff fusese atât de copleşit de propria lui durere, încât nu-şi dăduse seama că existau oameni care depindeau de el. Poate că era timpul să înceteze să-i dezamăgească. Respirând adânc, s-a întors cu faţa spre majordom. De acum încolo sunt aici şi am de gând să-mi îndeplinesc obligaţiile.

— Foarte bine, milord. Ochii lui Wright s-au luminat. S-a înclinat şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit şi s-a întors către Griff. Dacă-mi permiteţi, milord, aş vrea să vă transmit cât de încântaţi suntem că v-aţi întors printre noi în cele din urmă.

— Mulţumesc, Wright. Griff a examinat camera mamei. Prezenţa ei încă mai stăruia în încăpere. Aproape că îi simţea parfumul. Mă simt bine că sunt în sfârşit acasă. Spre surprinderea lui Griff, acesta era adevărul. Şi Wright?

Majordomul a făcut o pauză.

— Milord?

— Te rog să aduni personalul. Mă voi întâlni cu ei în holul din faţă într-un sfert de oră.

*

Hanna era la dispensar, în biroul din spate, studiind înregistrările lui *baba,* când a auzit clopoţelul de la uşa de la intrare. S-a înveselit. Spera să fie Griff, care nu mai venise de trei zile.

— Vin acum, a strigat ca, mişcându-se rapid, îndreptându-şi corsajul şi scuturându-şi fustele. Nu aştepta pe nimeni altcineva. Evan era ocupat să-şi consulte pacienţii la vechiul lui cabinet.

— Mă întrebam unde... Ea s-a oprit, rămânând blocată. *Citi* şi fraţii ei, Rafi şi Elias, erau pironiţi în mijlocul dispensarului. O, bună!

— Ce te întrebai? a întrebat-o Rafi.

— Mă întrebam... cine ar fi putut să fie. S-a străduit să-şi ascundă dezamăgirea din voce. Nu aşteptam pe nimeni.

— Păreai destul de veselă, a observat Rafi.

Elias şi-a strâns buzele în timp ce cerceta încăperea.

— Pare a fi un dispensar adevărat.

— Aşa ar trebui, a răspuns ea. Exact asta şi este.

— Foarte frumos.

Rafi a sărit pe o masă de consultaţii.

— Chiar ai învăţat atât de multe de la *baba* încât să poţi să vindeci singură pacienţii?

— Am fost ucenica lui *baba* timp de mai bine de un deceniu, de când aveam unsprezece ani. Hanna n-o scăpa din ochi pe *Citi* în timp ce bătrâna se mişca prin încăpere, cercetând tot ce vedea. Am stat lângă el la fiecare pacient.

Citi şi-a trecut o mână peste masa de consultaţie aflată vizavi de cea pe care stătea Rafi.

— Şi, în tot acest timp, Ali te-a învăţat cum să devii o vindecătoare?

— Da. Hanna şi-a rezemat şoldurile de masa de lângă Rafi. A spus că am un talent înnăscut pentru această profesie.

— *Baba* al tău ne-a spus că tu doar te joci, s-a oprit *Citi* pentru a examina borcanele şi instrumentele aşezate deasupra mesei de toaletă.

— Ştiu. Hanna şi-a încrucişat braţele peste piept, cu nervii încordaţi. A spus că ar trebui să păstrăm secretul pentru că tu şi mama nu aţi fi fost de acord.

— Dar, în tot acest timp tu te-ai uitat şi ai învăţat. *Citi* a deschis sertarul de sus al mesei de toaletă şi a dat scurt

din cap ca pentru sine, în timp ce examina cu atenţie cârpele şi bandajele curate stivuite cu grijă. Aţi minţit amândoi.

— Ai grijă, a murmurat Elias în timp ce se poziţiona de cealaltă parte a Hannei. Oricând poate să facă o criză de nervi.

Chiar dacă fraţii ei glumeau, ei au flancat-o pe Hanna, protejând-o în tăcere.

Umerii Hannei s-au tensionat. Nu ceruse niciodată în mod explicit binecuvântarea familiei când a fost vorba să îşi îndeplinească visul şi să deschidă dispensarul. Le-ar fi fost mai greu să obiecteze odată ce clinica ar fi fost deschisă. Nu dorise să le dea ocazia de a-i interzice să facă asta. Fusese o acţiune riscantă, dar analizase bine situaţia. La douăzeci şi şase de ani, era o fată bătrână. De-a lungul anilor, ofertele venite din partea pretendenţilor săi arabi se împuţinaseră. *Citi* şi mama nu mai puteau fi convinse cu adevărat că şi-ar mai fi putut găsi o partidă decentă la vârsta ei. Mai bine şi-ar fi îndreptat eforturile asupra căsătoria surorii ei mai mici, Fiona Kate, şi să o lase pe Hanna să se ocupe de dispensar.

— *Baba* încerca doar să păstreze liniştea în familie, i-a spus Hanna lui *Citi.*

— Şi tu? Pentru prima dată de când intrase în dispensar. *Citi* şi-a privit în ochi nepoata. Ce făceai?

— Măcar eşti mai rapidă decât ea, i-a spus Rafi pe un ton scăzut, în caz ca te hotărăşti să fugi.

Hanna a simţit că un roi de fluturi se zbătea în pieptul ei.

— Când aveam cincisprezece ani, *baba* mi-a permis să încep să-i tratez pe unii dintre pacienţi sub supravegherea lui. Mi-am dat seama că destinul meu este să fiu o tămăduitoare de oase.

A tresărit când a terminat fraza care ar fi putut realmente să o scoată din sărite pe *Citi.*

Un zgomot înăbuşit s-a auzit din gâtul lui Elias.

— Asta a pus capac. Slavă Domnului că nu-şi poate scoate pantoful prea rapid pentru a-l arunca spre tine.

Îşi petrecuseră copilăria încercând să se ferească de papucii zburători ai lui *Citi* şi ai mamei lor. Ambele femei au dovedit o precizie excelentă atunci când era vorba să arunce cu papucii în direcţia oricărui copil care dădea dovadă de lipsă de respect sau încălca vreo regulă. Ca totul să fie şi mai umilitor, vinovatul era nevoit să returneze pantoful proprietarului său, riscând să fie lovit din nou, doar că de data aceasta, de la mică distanţă.

— Pe vremea mea, nu ne era permis să facem alegeri. *Citi* s-a aşezat cu greu pe un scaun din zona de aşteptare. Vocea ei era nostalgică. Trebuia să ne căsătorim, să facem copii, să gătim şi să facem curat. Nu am putut niciodată să alegem.

— Ce se întâmplă? a mormăit Rafi. Fără proiectile? Fără blesteme?

Citi privea prin vitrina localului.

— Nimeni nu ne-a întrebat niciodată pe noi, fetele, ce vrem.

— Ca să fim corecţi, i-a murmurat Elias Hannei, nici pe tine nu te-a întrebat nimeni ce vrei. Ai luat ce ai vrut.

Starea ciudată de spirit a lui *Citi*, mai degrabă melancolică, decât acuzatoare, a neliniştit-o pe Hanna. Nu se mai confruntase niciodată cu aceasta latură a bunicii ei. Simţind că pericolul de a mai fi nimerită de un pantof s-a îndepărtat, s-a apropiat să se aşeze lângă ea.

— Nu am intenţionat niciodată să mint sau să fiu lipsită de respect. M-am lăsat dusă de vârtejul acesta. M-am apucat de aşezarea oaselor încă de la bun început. Am fost bună la asta. M-a făcut să fiu mândră de mine că excelez într-o meserie care ajută oamenii.

— O fată ar trebui să se căsătorească. Ea nu e împlinită fără soţ şi copii.

— *Acesta* este visul meu, a spus Hanna. Şi fetele merită să aibă visuri, nu crezi? Şi să încerce să le realizeze. Care au fost visurile tale?

Hannei nu-i trecuse niciodată prin minte să o întrebe până în acel moment.

— *Indari, Citi,* nu ştiu, a răsuflat bătrâna adânc. Nu-mi

amintesc. Nimeni nu şi-a imaginat că fetele pot să aibă visuri în acea vreme, aşa că nu mi-am bătut capul cu asta.

Dragostea pentru bunica ei a înmugurit în pieptul Hannei.

— Vreau doar să fiu o tămăduitoare de oase. Hanna şi-a pus mâna peste mâna deformată, plină de vene a lui *Citi.* Sunt foarte bună. *Baba* îmi spunea mereu asta. Mă înţelegi, nu?

— Nu contează dacă eu te înţeleg. Privirea lui *Citi* a susţinut-o pe a ei. Aşteaptă doar până când mama ta va afla.

*

— Milord, aveţi un vizitator.

Griff abia l-a auzit pe majordom. Era prea cufundat în amintiri după ce îşi petrecuse două zile examinând lucrurile tatălui său, redescoperind persoana pe care Griff nu avusese şansa să o cunoască ta maturitate. Wright păstrase tot. Mai mult de o duzină de cravate, câteva perechi de mănuşi, hainele în nuanţe închise, de seară, şi ţinutele de zi, din lână. Şi ceasul de buzunar al tatălui său.

Tata nu pleca niciodată de acasă fără ceasul lui unicat, auriu cu argintiu, ataşat de o panglică de culoare vişiniu-închis, Scosese ceasul din buzunarul mic de la brâu de nenumărate ori, pentru a se uita la el în timp ce o aştepta pe mama, în capul scărilor. *A trecut un sfert de oră*, *Caroline,* obişnuia el să o strige. *Trebuia să fim deja acolo.* Mama avea tendinţa să întârzie. Obişnuia să-l tachineze pe tata pentru că insista mereu să ajungă nepermis de devreme.

— Milord, şi-a dres Wright glasul.

Griff şi-a îndepărtat privirea de la ceasul tatălui.

— Da?

— Aveţi un vizitator.

— Adevărat? Cine ştie că sunt aici?

— Toată lumea din Mayfair, milord.

— Poftim? Cum?

— Zvonurile se răspândesc cu viteză în înalta societate.

— Vrei să spui că întregul oraş ştie că m-am mutat la Haven?

— Cred că aceasta ar fi o descriere exactă a situaţiei, milord.

— Cine e? Cine a venit?

— Lady Winters doreşte să vă viziteze.

— Cine naiba este Lady Winters?

— Milord, poate că v-o amintiţi ca fiind Lady Selina.

Griff a înlemnit.

— Selina este aici?

Trecutul îl asalta pe neaşteptate.

— Vreţi să-i spun că nu primiţi vizite?

— Nu, nu e cazul. Unde ai condus-o? s-a ridicat el în picioare.

— Momentan se află în salonul din faţă, milord.

Selina s-ar amuza dacă ar alege să o întâmpine într-o încăpere atât de oficială.

— O s-o primesc în sufrageria de la etaj.

Exact ca înainte.

— Foarte bine, milord. Să vă aducă ceaiul sau, a făcut el *o* pauză plină de înţeles, o tavă întreagă de ceai?

— Ce mă sfătuieşti?

Griff a încercat să descifreze mesajul majordomului.

— Depinde cât de mult vreţi să dureze vizita. Doar ceaiul, cu o singură farfurie de biscuiţi este, în general, mai rapid. Dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Da, înţeleg.

Nu o mai văzuse pe Selina de paisprezece ani. Poate că devenise vreo acriturǎ, deşi nu-şi putea imagina aşa ceva. Încă.

— Poate că ar trebui să alegem varianta mai rapidă. Doar pentru a fi în siguranţă.

— Foarte bine, milord. Atunci, rămâne doar ceai şi biscuiţi.

Câteva minute mai târziu, Griff i s-a alăturat Selinei în sufrageria familiei. S-a apropiat imediat, un zâmbet imens

înseninându-i chipul. Cu părul ei auriu şi trăsăturile aristocrate, partenera lui de şotii din copilărie se transformase într-o femeie frumoasă.

— Tommy, a spus ea.

— Selina, i-a cuprins el ambele mâini, sărutându-i obrazul moale.

Mirosea a parfumuri scumpe şi a şampon. Arăta mai degrabă ca o femeie în floarea vârstei, decât a fata băieţoasă pe care şi-o aducea aminte.

— Ce bine că te revăd!

Vorbise serios. În loc să-i stârnească cele mai teribile amintiri, aşa cum se temuse, prezenţa Selinei îi amintea de vremurile fericite.

— A trecut prea mult timp. Îi ţinea mâinile în lateral în timp ce îl examina. Uită-te la tine. Mama a spus mereu că o să te faci un bărbat frumos când te vei maturiza.

— Serios? Mamele lor fuseseră cele mai bune prietene. Şi tu ce i-ai spus?

Ea i-a dat drumul la mâini.

— Am fost un pic mai sceptică.

— Observ că nu te-ai schimbat, a pufnit el. Ce mai face mama ta?

— La fel de neobosită ca întotdeauna. Ea este cea care mi-a spus că în sfârşit ai redeschis reşedinţa Haven.

Un lacheu a intrat cu ceaiul şi i-a servit, sub privirea atentă a lui Wright. De îndată ce au rămas din nou singuri, Selina a izbucnit în râs.

— Doar ceai şi biscuiţi? Ai de gând să scapi repede de mine, nu?

Obrajii i s-au aprins.

— Există cumva un cod secret al celor din înalta societate de care eu n-am habar?

— Nu, a fost ceva inventat de Lady Caroline. Ea şi mama obişnuiau să facă glume pe acest subiect.

— Într-adevăr? Mama obişnuia să-i trateze mai expeditiv pe oaspeţii de care dorea să scape rapid? Habar n-am avut.

— Eşti băiat, băieţii nu observă astfel de lucruri. Ea a

făcut o pauză, expresia ei devenind mai serioasă. Ce mai faci? Serios acum.

— Sunt bine. Spunea adevărul. Umărul lui nu era singurul lucru care se vindeca. Regret că nu m-am întors acasă mai devreme.

— De ce nu ai făcut-o?

— Am crezut că va fi plină de fantome. Am descoperit în schimb că este plină de amintiri plăcute.

— Am ezitat să vin să te vizitez. Mi-a fost teamă că ai putea să mă învinovăţeşti.

— Este ridicol. Nu eşti vinovată de nimic.

Una din sprâncene i s-a ridicat.

— Amândoi ştim că nu este adevărat. Dar nu regret.

— Nici eu. Privind-o, a simţit un val de afecţiune. Selina făcuse parte din viaţa lui de când îşi amintea. M-am simţit onorat.

— Ai plătit preţul.

— Unul dintre noi trebuia să-l plătească.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii tu. Ar fi trebuit să fiu mai curajoasă.

— Prostii. Ar fi fost un adevărat dezastru. El a luat-o de mână şi a condus-o spre canapea. Să lăsăm deoparte trecutul.

Ochii ei au sclipit.

— Câteva episoade au fost totuşi destul de memorabile.

— Îmi amintesc. A simţit cum se înroşeşte. Am fost acolo.

Ea a râs, iar el i-a strâns mâna. Toţi anii petrecuţi separaţi unul de celălalt dispăruseră, lăsând loc unei plăcute familiarităţi. Selina era încă aceeaşi persoană pe care o ştia. Şi, ca printr-un miracol, Griff a început să se simtă din nou bine în pielea lui.

— Să ne servim din mica noastră porţie de ceai şi biscuiţi în timp ce mă pui la curent cu tot ce ţi s-a mai întâmplat.

— Ce vrei să ştii?

S-a aşezat lângă el pe canapea.

— Tot. Cum ţi-a fost? Soţul tău este bun cu tine?

— A fost.

— A fost?

— Da, sunt liberă de orice obligaţii în acest moment. Sunt văduvă.

*

Hanna nu-şi putea lua ochii de la apariţia fascinantă care cobora scara impunătoare la braţul lui Griff. Era blondă, cu pielea deschisă şi îmbrăcată foarte elegant. Evident, o lady. Chipul lui Griff strălucea în timp ce conversa extrem de familiar cu femeia, amândoi cu capetele înclinate. Mâna lui era aşezată peste a doamnei, care se sprijinea de braţul lui. Erau atât de captivaţi unul de celălalt, încât nu au observat imediat că Hanna şi Rafi stăteau în holul din faţă.

Scena care se derula în faţa ochilor a lovit-o pe Hanna ca un pumn în stomac. Această femeie, cu alură de regină, era motivul pentru care Griff lipsea de câteva zile. Ce proastă fusese să-şi facă griji pentru el. Evident că fusese ocupat cu altceva.

Regreta că îşi convinsese fratele să o însoţească în Cavendish Square, sub pretextul de a-i returna colierul. Griff locuia în cea mai frumoasă zonă din cel mai frumos cartier al Londrei. Era atât de elitist, încât cei care locuiau acolo puteau fi asimilaţi familiei regale, chiar dacă nu aveau sânge albastru. Fusese ca un soi de avertisment că ea şi Griff trăiau în două lumi diferite, care s-ar fi putut atinge, dar nu s-ar fi putut amesteca niciodată.

Grandoarea casei era destul de intimidantă. Ca să nu mai vorbim de acel majordom extrem de sever care se uitase de sus la ei când ceruseră să-l vadă pe Griff. *Voi vedea dacă domnia sa vă primeşte.* Din tonul lui imperios, era evident că bărbatul ţeapăn se aştepta ca răspunsul să fie un nu categoric. Şi acum, văzând-o pe această lady la braţul lui Griff…

— *Zay il umar,* a murmurat Rafi în timp ce o privea pe

femeie. E frumoasă ca luna.

Când Griff i-a zărit în sfârşit, bucuria i-a licărit în ochi.

— Han… domnişoară Zaydan. Aceasta este cu siguranţă o după-amiază plină de surprize plăcute.

Hanna nu ştia exact ce însemna asta, dar nu-i plăcea cum suna. Nu trebuia să fie vreun geniu să îşi imagineze ce se întâmplase între cei doi. Majordomul, care începuse să urce scările, s-a oprit.

— Scuzele mele, Lord Griffin. Această tânără a insistat să vă vadă. Cuvintele au fost rostite cu dispreţ. Tocmai veneam să vă întreb.

— Nu te îngrijora, Wright. Domnişoara Zaydan este bine-venită aici.

— Foarte bine, milord, a spus majordomul circumspect, înainte de a se face nevăzut într-un colţ din apropiere.

Ochii lui Griff s-au încreţi la colţuri. Avea fluturi în stomac. Griff nu era în mod normal un bărbat cu sângele fierbinte, dar zâmbetul lui aprinsese un cuptor în interiorul ei. Privirea lui Griff a devenit rece când a dat cu ochii de Rafi.

— Mă tem că nu am avut plăcerea.

— Acesta este fratele meu, Rafi.

— A, s-a înviorat Griff. Ce mai faceţi?

— Destul de bine, a răspuns Rafi.

Griff şi doamna li s-au alăturat Hannei şi lui Rafi în holul din faţă.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Lady Winters.

— Plăcerea e de partea mea, a spus Rafi, cu ochii mari.

Hanna a rezistat imboldului de a-l lovi cu cotul. Femeia nu era atât de uluitoare. Mai degrabă ar fi zis că fusese cândva. Purta o rochie într-o nuanţă veselă, acoperită de o manta şi o pălărie elegantă. În rochia ei ştearsă de muselină, Hanna se simţea ca o spălătoreasă şleampătă în comparaţie cu Lady Winters.

— Ce mai faceţi? a spus femeia înclinându-şi bărbia într-un mod prietenos.

— Ea este domnişoara Zaydan, i-a spuse Griff. Mi-a vindecat o rană de la umăr care m-a chinuit timp de doi ani.

— Adevărat? Lady Winters a privit-o pe Hanna cu interes. Eşti un fel de vindecătoare?

— Sunt tămăduitoare de oase, şi-a îndreptat Hanna umerii.

— Tămăduitoare de oase? Sprâncenele delicate, de culoarea chihlimbarului ale lui Lady Winters s-au ridicat. Ce interesant!

— Cea mai bună din toată Londra, a adăugat Griff.

— Mărturisesc că nu ştiu prea multe despre tămăduitorii de oase, a remarcat Lady Winters. Cum ai reuşit să-l ajuţi pe Excelenţa Sa?

— A fost o procedură simplă, a spus Hanna. Articulaţiile de la umărul şi braţul lordului Griffin erau dislocate. I le-am pus la loc.

— Domnişoara Zaydan este modestă, a spus Griff. Am fost la câţiva medici şi nici unul dintre ei nu a reuşit ce a reuşit să facă domnişoara Zaydan în doar câteva săptămâni.

— Văd că v-am deranjat, a spus Hanna, dornică să pună capăt întâlnirii stânjenitoare. Era evident că întrerupseseră un moment intim. Plecăm.

— Nu pleca, a făcut Griff un pas spre ea.

Rafi a vorbit şi el în acelaşi timp.

— Nu ai de gând să-i dai colierul? Nu de asta suntem aici?

— Colierul? a repetat Griff.

— Îmi cer scuze tuturor, Lady Winters s-a întors către Griff. Mă aşteaptă mama. Ne va ucide pe amândoi dacă nu ajung la timp.

— Te aşteaptă trăsura?

— Nu, îţi reamintesc că reşedinţa noastră este la doar patru case mai jos, a spus Lady Winters. Voi merge pe jos.

— Singură? s-a încruntat Griff.

— Aş fi bucuros să o însoţesc pe Lady Winters spre acasă, a spus Rafi atât de nerăbdător, încât Hanna a vrut să-l lovească cu piciorul în genunchi.

— Nu e nevoie, a spus Griff. O voi însoţi eu pe doamna.

— Rămâi şi rezolvă-ţi treburile cu domnişoara Zaydan. Tonul ferm al lui Lady Winters nu a lăsat loc de negociere. Sunt bucuroasă să accept oferta domnului Zaydan de a mă însoţi. Este o plimbare de cel mult două minute.

Rafi a părut uluit de norocul care dăduse peste el din senin.

— Aş fi onorat.

Hanna nu-l mai văzuse niciodată pe fratele ei chinuindu-se să intre în graţiile unei femei. Era mai mult decât exasperant. De obicei, fetele se străduiau să-i atragă atenţia lui Rafi şi nu viceversa.

— Mergem?

Fratele ei i-a oferit braţul lui Lady Winters.

— Desigur.

Şi-au luat rămas-bun, iar Lady Winters a plutit spre uşă la braţul lui Rafi, ca o prinţesă dintr-un basm.

— Fratele tău pare extrem de fericit, au râs veseli ochii lui Griff.

— Pare a fi în delir, a spus ea cu amărăciune. A uitat complet că ar trebui să mă însoţească.

Griff a râs în hohote. Părea atât de lipsit de griji.

— Selina poate avea acest efect asupra oamenilor.

— Selina?

— Lady Winters.

— Înţeleg.

S-a simţit extrem de stânjenită. Cu siguranţă se cunoşteau foarte bine. Văzând cât de fericit şi de lipsit de griji arăta Griff, neîndoielnic, datorită *Selinei,* Hanna s-a simţit ca o *habla* pentru că îşi făcuse griji pentru el.

— Am venit să te văd pentru că eram îngrijorată pentru tine, a spus ea. Au trecut trei zile.

— Ţi-a fost dor de mine? a zâmbit ei.

— Categoric nu. Ea îşi ţinea capul sus, rezistând impulsului de a se ascunde în spatele celei mai apropiate plante din ghiveci. Păreai atât de dornic să parcurgi registrele tatei, încât nu m-am putut abţine să nu mă întreb

ce s-a întâmplat cu tine.

— Eşti sigură că nu ţi-a fost dor de mine nici măcar un pic?

Cum îndrăznea să flirteze cu ea când doamna pe care în mod evident o curta tocmai ieşise pe uşă? S-a întors spre ieşire.

— Îl voi aştepta afară pe fratele meu.

— Nu, nu. S-a repezit spre ea şi i-a pus cu blândeţe o mână pe braţ. Atingerea lui i-a ars mâneca. Te rog să mă ierţi. Stai. Te rog. Aş vrea să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Îmi cer scuze că am lipsit. M-am mutat. M-am pus la curent cu responsabilităţile mele de viconte, cu proprietăţile mele. Am neglijat multe lucruri.

Inclusiv pe Lady Winters?

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii.

— Totuşi, vreau să ştii de ce am lipsit. Nu am vrut să mă dai dispărut.

— Presupun că acesta este cursul firesc al lucrurilor.

Văzuse cu ochii ei ce, sau cine, îl ţinea pe Griff ocupat la Haven House. Te-ai întors în lumea din care faci parte. Una care ar putea fi la fel de bine la mii de kilometri distanţă de Red Lion Square.

— Fratele tău a spus că ai venit să-mi aduci colierul. I-a studiat chipul. De ce?

— Este al tău. Ea a scos colierul din geantă şi a simţit un sentiment de regret când i l-a înapoiat. Mai ales ştiind că va împodobi în curând gâtul lung şi graţios al lui Lady Winters. Acum, că ştii că este al tău, nu va mai trebui să cumperi unul pentru Lady Winters. Poţi să i-l dai pe ăsta.

El a acceptat safirul.

— De ce i-aş da Selinei colierul mamei?

— Ea este, evident, doamna pe care o curtezi. Acum îl poţi face cadou colierul. Nu este nevoie să mai cumperi altul identic.

Uşa s-a deschis şi Rafi s-a năpustit înăuntru. Expresia răvăşită şi privirea pierdută de pe chipul lui indicau că realizase în cele din urmă că îşi lăsase sora neînsoţită în

casa unui burlac.

— Hanna, aici eşti. A răsuflat uşurat. Eşti bine?

— Acum mă întrebi? a replicat Hanna, extrem de iritată de ambii bărbaţi şi de pasiunea lor dezgustătoare pentru Lady Winters. Putem pleca.

— Aşteaptă, a spus Griff. Nu pleca atât de repede.

— Întâlnirea noastră s-a terminat. La revedere!

Dornică să fugă cât mai repede de acolo, Hanna l-a condus pe fratele ei afară pe uşă, fără să privească înapoi.

Capitolul 14

— Acum, atinge-ţi degetele de la picioare, a spus Hanna.

Privind prin uşa întredeschisă, Griff a rămas o clipă în prag să urmărească scena care se desfăşura în interiorul dispensarului, înainte de a-şi face simţită prezenţa. Annie Peele s-a îndoit din mijloc, cu degetele întinse spre podea.

— Aşa?

— E bine, nu-i aşa? a întrebat-o doamna Peele pe Hanna.

— Da, excelent. Acum îndreaptă-te şi apleacă-te uşor pe spate, a dirijat-o Hanna.

Purta o rochie mov care ar fi putut putea părea demodată pe o altă femeie, dar nu pe ea. Nimic nu putea umbri atitudinea mândră şi statura care emana siguranţă sau abilitatea cu care îşi folosea cunoştinţele pentru a-i ajuta pe alţii.

Annie a urmat instrucţiunile Hannei, întinzându-şi mâinile în sus în timp ce se îndoia uşor de spate.

Hanna lua notiţe în timp ce o privea pe fată, cu sprânceana încreţită într-un mod absolut delicios. Păreau să fie singure în dispensar.

— Ce se va întâmpla mai departe? a întrebat Annie entuziasmată. Cum voi scăpa de durere?

— Exerciţiile şi întinderile te vor ajuta. Vei veni să mă vezi de câteva ori pe an pentru un masaj ca să ne asigurăm că totul este în regulă.

Griff a împins uşa mai mult, alegând acel moment pentru a-şi anunţa prezenţa. Clopoţelul de deasupra uşii a sunat.

— Ei bine, iată toate doamnele mele preferate adunate la un loc.

Hanna s-a uitat în direcţia lui şi inima i-a tresărit. Ochii ei întunecaţi au căzut pe buchetul imens de flori din braţele lui.

— Bună ziua, Lord Griffin!

— Felicitări! Modul oficial în care i se adresase îi spunea tot ce trebuia să ştie despre starea ei de spirit. Am auzit că aţi deschis porţile dispensarului în această dimineaţă.

— Este o uşurare să-mi tratez pacienţii fără ca familia mea să intre şi să iasă din biroul meu. Sau ca pacienţii mei să mai fie nevoiţi să treacă de filtrul lui *Citi* de fiecare dată când vin la consultaţii.

— Bunica ta nu este chiar persoana potrivită pentru cei slabi de inimă. I-a întins florile. Acestea sunt pentru tine, pentru a marca această ocazie specială.

— Mulţumesc. Ea a acceptat buchetul, însă vechea ei reticenţă, aceeaşi de la prima lor întâlnire, era încă sesizabilă.

Griff a privit în spatele ei.

— Şi Annie cum se mai simte?

Fata radia de bucurie.

— Mult mai bine, milord. Câteva oase din spate erau deplasate, dar domnişoara Hanna le-a pus înapoi la locul lor.

— Face adevărate minuni, a completat doamna Peele.

— Cu siguranţă că aşa este.

Privirea tandră a lui Griff a întâlnit-o pe a Hannei.

— Da de unde! Hanna şi-a făcut de lucru aranjând florile într-un vas cu apă. Tămăduirea oaselor nu are legătură cu miracolele. Folosesc metode de tratament verificate în timp.

— Ei bine, este miraculos pentru noi. Dar acum, chiar trebuie să plecăm. Doamna Peele a condus-o pe Annie spre

uşă. Doctorul Pratt va începe să se întrebe unde sunt.

— Îmi lipseşte teribil mâncarea gătită de dumneata, doamnă Peele, a spus Griff.

— Atunci, va trebui să veniţi la cină. Doctorul Pratt se simte destul de singur fără dumneavoastră.

— O să vin, a spus Griff. După ce mama şi fiica şi-au luat rămas-bun şi au plecat, Griff s-a întors spre Hanna. Ce mai faci?

— Nu m-am simţit niciodată mai bine. Ea şi-a îndreptat umerii de parcă el ar fi provocat-o. Dar tu?

— Mă simt mai bine, acum că sunt aici cu tine. Şi-a plimbat privirea prin încăpere. Unde este partenerul tău?

— Evan a trebuit să onoreze o vizită la domiciliu.

— Şi servitoarea?

— Lucy are un comision de făcut. Se va întoarce din moment în moment.

— Suntem singuri. În sfârşit.

Evitându-i privirea, ea a şters masa de consultaţii.

— Dar sunt destul de ocupată, aşa că, dacă nu te superi…

— Chiar eşti? S-a uitat în jur la dispensarul gol. Ocupată, vreau să spun.

— Vrei să-ţi spun direct că aş vrea să pleci? l-a înfruntat ea.

— Cel puţin asta ar dovedi că eşti sinceră.

— Tu ai fost sincer cu Lady Winters?

— Referitor la ce?

— Doamna ta nobilă ştie că ai slăbiciunea de a flirta cu femeile din clasele inferioare? l-a întrebat ea şi ochii ei luminoşi s-au aprins.

— Nu, nu ştie.

Corpul lui a devenit rigid.

— Exact ce-mi închipuiam. Întorcându-i spatele, s-a îndreptat spre biroul din spate. Poţi să găseşti şi singur drumul spre ieşire.

Cu gâtul arzând, a urmat-o.

— Nu am să plec, a spus el cu o vocea dură, rece.

A găsit-o aplecată asupra biroului, cu palmele aşezate

pe tăblie, sprijinindu-şi greutatea corpului.

— Nu mai ai ce căuta aici, a spus ea.

— Ştim amândoi că nu este adevărat.

— Întoarce-te la Lady Winters.

Ea s-a întors pentru a-l privi în ochi.

Era geloasă. A simţit un sentiment de satisfacţie.

— Nu am nici un fel de relaţie cu Lady Winters. Nu o iubesc pe Lady Winters. Nu sunt logodit cu Lady Winters. S-a apropiat mai mult. Nici nu am de gând să mă căsătoresc cu ea. Este o prietenă din copilărie. Nu mă gândesc la ea în felul acesta.

— De ce nu? Şi-a încrucişat braţele peste piept. Este evident că este frumoasă.

— Eşti singura femeie la care mă gândesc.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri.

Expresia ei s-a înmuiat.

— Şi nu flirtez cu tine. Chiar şi să sugerezi asta este o insultă pentru amândoi. Şi-a disimulat cu greu furia din voce. Cum putea să creadă aşa ceva despre el? Despre ea însăşi? Nu eşti genul de femeie de care să-şi bată joc un bărbat. Eşti o femeie pe care un bărbat nu vrea s-o părăsească.

S-a uitat la el.

— Este ridicol.

— De ce? s-a apropiat el şi mai mult, cu pulsul bătându-i puternic la baza gâtului.

— Pentru că nu poate fi nimic serios între noi.

— Mie mi se pare foarte serios.

— Sunt o fată care munceşte, o vindecătoare, fiica unor negustori străini. Eşti un viconte născut în puf. Nici nu s-ar putea să fim mai diferiţi de atât. Ah!

A luat-o în braţe înainte să-şi poată termina fraza.

— Ce faci? a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

— Dacă nu îmi spui că vrei să mă opresc, o să te sărut.

Ea şi-a ţuguiat buzele. Un fior l-a străbătut în timp ce îşi aşeza gura peste a ei. Aceasta nu era explorarea blândă a ultimului lor sărut. Limba lui s-a repezit imediat în gura ei,

mângâind, căutând, devorând.

— Nu mai suntem atât de diferiţi acum, nu-i aşa? i-a şoptit peste buzele ei moi.

— Mm, a răspuns ea de parcă el ar fi fost un răsfăţ delicios.

L-a sărutat înapoi, cu intensitate, hotărâtă, lipsită de experienţă. Parcă şi-ar fi dorit să asimileze fiecare senzaţie, fiecare bucăţică din el, chiar dacă doar pentru acest moment.

Griff şi-ar fi dorit ca această clipă să dureze o veşnicie. Dar raţiunea şi-a făcut simţită încet, încet prezenţa. Nu putea continua în acest mod. Griff s-a retras.

— Nu te opri, a protestat ea.

— Trebuie să ne oprim.

Ea a încremenit.

— Dacă preferi să nu…

— Nu-mi doresc nimic mai mult, a strâns-o el în braţe. Dar nu vreau să profit de tine.

— Vrei să-mi protejezi virtutea, a răsuflat ea frustrată. E ridicol.

— Ce anume?

— Să mi se ceară să-mi păzesc fecioria ca şi cum ar fi cel mai important lucru din lume pentru o femeie.

— Nu-mi uşurezi deloc sarcina de a rămâne galant. Îmi este deja destul de greu. Disconfortul din pantalonii lui era dovada vie. Dar nu te voi pune în pericol pentru a-mi satisface nevoile, oricât de puternice ar fi.

— Dar nevoile mele?

— Poftim? a clipit el.

— Sunt prea bătrână să mă mai căsătoresc. Indiferent ce s-ar spune, sunt căsătorită cu acest dispensar şi cu munca mea. Puţini bărbaţi vor accepta ca soţia lor să fie tămăduitoare de oase.

— Orice bărbat care nu te-ar vrea de soţie este un idiot.

— Dar eu sunt totuşi o femeie, a continuat ea, cu nevoile unei femei. Mi-ar plăcea să aflu cum este să am o relaţie fizică cu un bărbat.

Muşchii lui Griff s-au încordat în zona umerilor.

— Ai în minte un anumit bărbat?

— Un domn foarte special. Ea l-a privit de sub genele lungi şi întunecate. Un bărbat care trezeşte în mine lucruri despre care nu ştiam că există, care mă face să pun la îndoială sacrificiile pe care le-am făcut pentru a putea profesa, şi care mă face să-mi reanalizez unele dintre alegerile făcute.

Sângele i-a clocotit de dorinţă.

— Cum ar fi?

— Nu voi renunţa niciodată la aşezarea oaselor. Dar vreau să ştiu cum poate fi o relaţie între un bărbat şi o femeie. Şi, din moment ce nu am de gând să mă căsătoresc, de ce să nu ne bucurăm unul de celălalt? Discret, desigur. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie vreodată.

Respiraţia lui s-a accelerat.

— Dar reputaţia ta…

— …va rămâne nepătată atât timp cât nimeni nu va afla.

Ea făcea ca totul să pară atât de simplu. Nimic nu fusese vreodată simplu în viaţa lui Griff.

— Nu vreau să crezi că nu te respect.

— Să mă respecţi cu adevărat înseamnă să recunoşti că sunt o femeie matură care ştie ce vrea şi care, în acest moment, te doreşte.

— Este evident că nu te pricepi să ajuţi un bărbat să se comporte ca un gentleman, a înghiţit el cu greu.

Ea s-a apropiat de el până când trupurile lor s-au atins.

— Atunci, nu te comporta ca un gentleman, a şoptit ea, ridicându-şi buzele pentru a le întâmpina pe ale lui.

Griff a cedat imediat. La urma urmei, nu era vreun sfânt şi nimic nu era la fel de irezistibil ca Hanna când îşi dorea ceva. Buzele lui s-au repezit peste ale ei. S-au explorat unul pe altul cu limba, împerechindu-se, încurcându-se, mângâindu-se. Sărutul a devenit mai puţin blând şi mai aprins, mai intens de ambele părţi. I-a sărutat

pielea până la baza gâtului, înghiţind, lingând, gustând din pielea ei fragedă.

Cu vintrele încălzite, el a aplecat-o peste birou, apăsându-şi şoldurile peste ale ei, frecându-se de moliciunea ei dulce. Şi-a desfăcut coapsele, legănându-i erecţia printre fuste. Îndrăzneala ei l-a excitat şi mai tare. I-a scos şalul din rochie, dezvăluindu-i decolteul. I-a atins cu limba aluniţa care îi împodobea pieptul.

— Doamne, nu ştii de cât timp îmi doresc să fac asta, a gemut el, mişcându-şi buzele în jos până la umflăturile sânilor ei.

— Şi eu. Îmi doresc asta de o veşnicie.

Hanna s-a arcuit sub gura lui, oferindu-i sânii.

Sângele îi clocotea în vine. Degetele lui i-au atins decolteul, pielea ei moale şi caldă la atingere. El a tras până când sânii ei s-au eliberat. S-a oprit să privească umflăturile cărnoase cu vârfurile lor ascuţite, de caramel.

— Sunt cel mai norocos bărbat, a murmurat el în timp ce gura i s-a închis peste vârful sânului ei, limba sugându-i mamelonul.

Avea un gust sublim, dulce şi pământesc. Atât de unic, ca şi ea.

Ea a strigat, iar ei i-a mângâiat celălalt sân cu mâna, desfătându-şi simţurile cu atingerea, gustul şi trăirea ei. Hanna s-a zvârcolit sub el, iar un suspin a izbucnit din pieptul ei.

Griff a încremenit.

— Te-am rănit?

— Nu. A auzit lacrimile şi emoţia din vocea ei. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Mă simt de parcă as fi fost lovită de ceva. Mi se pare ca te vreau atât de mult încât mă doare.

— O, scumpo! Tandreţea i-a umplut pieptul. I-a sărutat lacrimile care îi alunecau pe obraji. A fi intim cu cineva poate fi copleşitor.

De fapt, Griff se simţea la rândul lui oarecum depăşit. Mai fusese excitat şi înainte, dar senzaţiile acesta erau diferite. Fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare oftat era mult mai intens cu Hanna.

— Adevărat? l-a întrebat. Este copleşitor chiar şi pentru tine?

— Da. Şi-a trecut degetele prin părul ei, urmând cărarea adorabilă din centrul frunţii ei. Categoric.

A sărutat-o, blând de data aceasta. Ea i-a răspuns cu atâta dulceaţă, atâta tandreţe, atâta disperare, încât i-a trecut fulgerător prin minte că aşa era dragostea. Sărutul s-a adâncit, a devenit mai intens, insuportabil de plăcut. Nu voia altceva decât să o posede, să-şi găsească alinarea în căldura ei dulce.

Hanna s-a zvârcolit sub el, cu tot trupul încordat.

— Ce este? a şoptit el.

— Nu ştiu, a spus ea în lacrimi.

— Te rănesc? I-a îndepărtat părul de la tâmplă cu o mişcare tandră. Este prea mult?

Ea a clătinat din cap şi a privit în altă parte, jenată.

— Vrei să mă opresc?

— Nu, te rog nu te opri.

— Spune-mi ce e în neregulă. A sărutat-o blând pe frunte. Lasă-mă să te ajut.

— Parcă aş căuta ceva, sau corpul meu caută, ceva ce nu pot să găsesc.

I-a sărutat sânul.

— Asta se cheamă excitare, este perfect normal.

— Şi cum să mă liniştesc? a întrebat ea, frustrată.

— A, dar dacă vrei asta, de acum este treaba mea. Pulsul i s-a accelerat. Şi răsplata mea.

El i-a ridicat fustele şi şi-a pus mâinile peste coapsele ei până când a găsit despărţitura din lenjeria ei. Ea şi-a strâns instinctiv coapsele.

— Ce…

— Te pot scăpa de durerea aceea, de frustrare. El a mângâiat-o încet pe coapsă, ademenitor. Dacă mă laşi.

Ea l-a privit cu atâta încredere, încât Griff a simţit cum i se usucă gâtul.

— Ai de gând să… te împerechezi cu mine?

— Nu. Vreau să spun, nu chiar acum.

Doamne, cât ar fi vrut! Ar fi fost raiul pe pământ să se

cufunde în căldura ei dulce, să-şi găsească alinarea. Dar nu ar fi fost corect. Nu avea nici o experienţă erotică. Era inocentă. Şi, în acest moment, nici unul dintre ei nu gândea limpede.

— Îmi voi folosi degetele pentru a te face să te simţi mai bine. O să rămâi domnişoară.

— O! şi-a relaxat ea coapsele.

— Ce fată cuminte!

El şi-a atins din nou gura de a ei, folosindu-şi limba pentru a o săruta atât de bine încât a simţit că biroul de sub ei plutea. Degetele lui s-au îndreptat spre triunghiul de păr dintre picioarele ei. Şi apoi spre carnea fragedă. Era umedă, atât de umedă, atât de perfectă. El a mângâiat-o uşor, forţându-se să o facă pe îndelete, pentru a nu se mai simţi jenată că e atinsă atât de intim.

— O, a spus ea, este minunat.

A râs uşor.

— Văd că eşti o vorbăreaţă.

— Ce înseamnă asta?

— Îţi voi explica mai târziu.

Degetul lui s-a mutat pe mugurele ei dulce. L-a înconjurat cu blândeţe, mişcându-se într-un ritm constant şi a observat cum o cuprindea treptat un val de dorinţă.

— Iar mi se întâmplă.

Avea vocea sugrumată în timp ce spatele i se arcuia pe birou.

— Bine, i-a şoptit la ureche. Lasă-te dusă de plăcere. Nu i te opune.

— Nu ştiu cum.

Vocea i se înecă de frustrare.

— Corpul tău ştie. El a sărutat-o pe obraz. Respiră doar şi lasă-ţi corpul să facă restul.

Ea a scos un sunet gutural când ceva în interiorul ei a început să crească în intensitate. I-a simţit muşchii încordaţi. Degetul lui s-a mişcat un pic mai repede.

— Aşa, draga mea. Cuvintele lui au devenit mai sacadate în timp ce şi-a dus gura la sânul ei sugându-l din ce în ce mai tare. I-a muşcat uşor sfârcul. Lasă-te dusă spre

plăcerea supremă.

Părea că nu-şi mai putea găsi cuvintele. Partea inferioară a corpului ei a început să tremure. Griff simţea cum muşchii ei încordaţi se relaxau şi cum locul pe care-l atingea cu degetele a început să pulseze. Satisfacţia reverbera prin el. Deşi penisul lui era tare şi umflat, iar corpul lui agoniza de excitat, imaginea Hannei atingând orgasmul era propria sa recompensă. Nu avea s-o uite niciodată.

A ţinut-o în braţe câteva clipe înainte de a o săruta cu blândeţe, lent şi dulce.

— Te simţi mai bine?

— O, da. Ochii ei scânteiau, trupul ei delicat, arcuit, mişcându-se languros. Virtutea este supraestimată. Ai ştiut exact ce să faci.

— Ce pot să spun? A sărutat un sân şi apoi pe celălalt. A-ţi oferi plăcere este satisfacţia mea.

— De ce se întâmplă asta?

— Ce? i-a lins el sfârcul.

— Acele pulsaţii… ştii tu… acolo jos.

El i-a luat sânul, încă bucurându-se că mai putea s-o atingă astfel.

— Acele pulsaţii înseamnă că ai atins punctul culminant al plăcerii.

— Cât de fascinant!

Mâinile ei îi treceau prin păr. L-a străbătut un fior de plăcere. Ar putea rămâne aici. Cu ea, pentru totdeauna. Din păcate, nu era posibil. S-a îndepărtat şi s-a ridicat fără tragere de inimă. Luându-i mâinile, a ajutat-o să se ridice.

— Ar trebui să te las să-ţi revii înainte să intre cineva.

Ochii i s-au mărit, iar mâna i-a zvâcnit spre gură.

— Cum am putut să fiu atât de neglijentă? Ea a coborât de pe birou, acoperindu-şi grăbită sânii.

Griff a regretat că pierduse priveliştea ademenitoare. Dar era spre binele lui. Avea nevoie să-şi calmeze corpul agitat. Cu greu putea să iasă din dispensar în starea fizică în care se găsea.

Hanna era prea ocupată să-şi pună ţinuta în ordine, ca

să-l mai observe.

— Oricine ar fi putut intra şi ar fi putut da peste noi, Evan, Lucy sau vreunul dintre fraţii mei. Chiar şi *Citi*, Doamne fereşte. Ea s-a uitat nervoasă în jur. Unde este şalul meu?

— Aici. El a îngenuncheat pentru a-l ridica de pe jos şi i l-a dat înapoi.

Ajustându-şi şalul de dantelă în jurul gâtului, ea şi l-a înfipt în decolteul rochiei şi i-a aruncat lui Griff o privire tăioasă.

— Trebuie să fim mai atenţi. Dacă aş fi compromisă public…

— M-aş căsători cu tine ca să-ţi salvez reputaţia?

Sugestia i-a ieşit pe gură înainte de a se putea gândi la consecinţe.

— Poftim? S-a uitat la el. Nu fi ridicol! Nu mă pot căsători cu tine. Familia mea nu te-ar accepta niciodată.

— *Tu* nu poţi să te căsătoreşti cu *mine*? Majoritatea mamelor s-ar fi bulucit la uşa lui pentru a-şi oferi fiicele pe tavă, deoarece, indiferent de zvonurile legate de moartea părinţilor săi, rangul lui Griff şi averea îl făceau un pretendent râvnit de toate debutantele din înalta societate. De ce nu m-ar accepta familia ta?

— Pentru că nu eşti arab, a spus ea fără menajamente. Dacă mă căsătoresc, trebuie să aleg un soţ din comunitatea mea de aici, din Anglia.

— Vrei să-mi spui că familia ta ar prefera să te vadă mai degrabă căsătorită cu un negustor decât cu un nobil englez?

— Dacă negustorul este arab, da.

— Este ridicol, a râs el uşor.

— Este o modalitate de a ne asigura că tradiţiile sunt păstrate. În orice caz, nimic din toate astea nu mai contează, pentru că sunt prea bătrână pentru a mă căsători. De aceea, experienţa noastră este una minunată.

Griff a rămas cu gura căscată. Orice femeie pe care o întâlnise îşi dorea să se căsătorească. Aşa era mersul normal al vieţii. Să ajungi fată bătrână era considerat un

destin teribil.

S-a auzit clopoţelul de la uşa de la intrare. Hanna a dat să iasă din birou, dar s-a oprit şi s-a întors spre el.

— Cum arăt?

I-a aranjat şalul.

— Irezistibil, a spus el, încă încercând să înţeleagă cum ar putea o familie de negustori să creadă că un viconte nu era suficient de bun pentru fiica lor.

— Hanna? a strigat un bărbat.

Griff a recunoscut, cu o dezamăgire evidentă, vocea partenerului ei.

— Aici în spate.

Ea s-a repezit spre uşă. Silueta înaltă a lui Evan a apărut pe prag. Privirea i s-a fixat mai întâi asupra lui Griff, apoi a examinat-o pe Hanna.

— Eşti bine?

— Desigur, a spus ea calmă. De ce n-aş fi?

Griff i-a admirat stăpânirea de sine. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată că se pierduse în braţele lui cu doar câteva minute mai devreme.

— Griffin.

Dispreţul a pâlpâit pe chipul bărbatului.

— Bridges. Griff a dat din cap rece. Dacă mă scuzaţi, domnişoară Zaydan, voi pleca acum.

— Milord. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Mulţumesc.

El i-a susţinut privirea.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Pentru ce? a întrebat Evan.

Întrebarea lui a părut să rupă vraja dintre ei. Hanna a scuturat din cap.

— Lordul Griffin mi-a cumpărat nişte flori. Au fost… sunt… spectaculoase.

— Plăcerea a fost doar de partea mea, a asigurat-o Griff.

Evan s-a uitat mânios la el.

— Credeam că ai spus că pleci.

— Şi aşa voi face, a răspuns Griff. Vă urez amândurora o după-amiază plăcută.

Hanna i-a urmat pe Griff şi pe Evan în dispensar, cu picioare tremurânde. Efectele plăcute ale intimităţii ei cu Griff îi pulsau în corp, făcând-o să se simtă înfierbântată şi languroasă. Voia doar să se ghemuiască şi să tragă un pui de somn. Uşa de la intrarea în dispensar s-a deschis când cei trei au ieşit din biroul din spate. Stomacul Hannei s-a chircit când a văzut cine era.

— Norman? i s-a adresat Griff doctorului Pratt. Ce cauţi aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Doctorul Pratt şi-a scos pălăria. Dar nu o voi face. A, aici erai domnişoară Zaydan. Încă mai sunteţi *domnişoară*, nu-i aşa?

— Desigur.

Orice urmă de căldură care-i mai stăruia în corp s-a evaporat. Faptul că doctorul Pratt îi călcase pragul dispensarului nu era de bun augur.

Bărbatul a privit-o prin ochelari rotunzi.

— Tu eşti motivul pentru care sunt aici.

Evan s-a aşezat lângă Hanna.

— Şi de ce anume?

— Ce doriţi? şi-a umezit ea buzele.

— Am venit să te informez că într-o săptămână trebuie să te prezinţi în faţa unei comisii.

— Ce fel de comisie? a întrebat Griff.

Doctorul Pratt a vorbit cu detaşare profesională.

— Nu am avut de ales şi am fost nevoit să convoc o comisie medicală pentru a stabili dacă ar mai trebui să i se permită vindecătoarei să-şi continue practica la Londra.

Hanna a simţit un gol în stomac.

— De ce?

— Norman, a mârâit Griff, ce ai făcut?

— Eu? Şi-a pus o mână pe piept. Eu, personal, nu am făcut nimic. Te-am avertizat că va trebui să răspundă pentru greşelile ei.

— Şi ai făcut tot posibilul să te asiguri că aşa se va întâmpla? a replicat Griff.

— Deloc. Ea este singura vinovată de această situaţie, a spus el pe un ton uniform. Cuvintele lui au făcut să-i

îngheţe sângele în vine Hannei. Vicontele Payton este revoltat de traumele provocate braţului fiului său. El cere să i se facă dreptate.

— Payton? a întrebat Evan. Cine este?

Hanna s-a albit.

— Tatăl lui Mansfield.

— Exact, a spus doctorul Pratt. Eşti acuzată că i-ai dislocat încheietura fiului său la o cafenea din Red Lion Square. Nu-ţi recunoşti fapta?

— Nu răspunde, a intervenit Griff.

Hanna şi-a strâns pumnul cu cealaltă mână.

— Cine va face parte din această comisie?

— Un grup de experţi medicali şi oameni importanţi, persoane influente.

— Payton face parte din această comisie? a întrebat Griff cu vocea ridicată.

— Nu. Probabil va fi martor. La fel şi Mansfield.

— Înţeleg.

*

Hanna s-a forţat să rămână dreaptă, ca să nu-şi arate sentimentele. Nu i-ar fi dat lui Pratt această satisfacţie. Însă amândoi ştiau că întreaga ei carieră de tămăduitoare de oase în Londra era ca şi terminată. Nimeni nu ar fi dat crezare fiicei unui emigrant din clasa muncitoare în detrimentul unui viconte şi al fiului său, care ar fi putut să fie probabil descendenţii Cuceritorului. Sângele lor era cât se putea de albastru. Hanna nu avea nici o şansă în faţa lor.

— Dacă asta e tot, doctore Pratt, a spus ea calmă. Sau mai aveţi să-mi transmiteţi şi altceva?

— Asta e tot. Doctorul Pratt şi-a pus pălăria pe cap. Abia aştept să vă văd la audiere, peste o săptămână. O zi bună!

Clopoţelul de la intrare a sunat când doctorul Pratt a ieşit, trecând pe lângă două persoane care intrau în dispensar, un bărbat care însoţea o femeie, pe doamna Baker, pacienta Hannei. Şi-a amintit brusc că avea o

consultaţie.

Doamna Baker i-a cercetat cu privirea pe toţi trei, stând tăcuţi în dispensar.

— Am nimerit într-un moment prost?

— Deloc. Hanna şi-a revenit. Ea a condus-o pe femeie înăuntru. Aţi ajuns la momentul potrivit. Vă rog, intraţi.

Capitolul 15

— Vicontele tău s-ar putea afla în spatele acestei situaţii, a remarcat Evan.

— Nu am energia să mă cert cu tine. Hanna terminase de şters mesele de examinare întrucât ea şi Evan se pregăteau să închidă dispensarul. Ştiu că nu-ţi place de el.

— Şi se pare că tu nu poţi să-l vezi în lumina adevărată.

— Da, ştiu că bănuieşti că este un ucigaş.

— Ar putea fi. Evident, nu pot afirma cu certitudine aşa ceva. Dar, în acest caz, doctorul Pratt îi este practic un fel de părinte lui Griffin, a subliniat Evan. Vicontele a recunoscut fără ocolişuri că a venit să te vadă sub un pretext fals.

— Dar apoi l-am vindecat.

— De ce ar fi venit să te vadă, dacă nu pentru a te demasca drept impostoare? Evan aşeza scaunele în holul de aşteptare în timp ce vorbea. De ce te-ar fi căutat când tutorele lui avea o aversiune faţă de tămăduitorii de oase?

Hanna încă se mai gândea cât de multe să-i dezvăluie lui Evan.

— A venit să mă vadă într-o problemă care nu avea nici un fel de legătură cu asta.

Evan s-a îndreptat.

— Ce problemă?

— Fără să ştiu, am luat un colier care aparţinuse mamei lui. Griff m-a văzut purtându-l. A aflat cine sunt şi a venit să mă vadă, în speranţa că va descoperi de unde am

luat colierul.

— De unde l-*ai luat?*

— De la tatăl meu. Uneori, pacienţii lui plăteau cu bijuterii şi alte bunuri.

Hanna s-a simţit complet epuizată. Voia doar să meargă acasă şi să se ghemuiască în pat sub o pătură. A chemat-o pe Lucy, care mătura biroul din spate.

— Am avut o zi lungă şi grea. Mă duc acasă.

— Nu uita ce ţi-am spus despre Griffin.

— Cum aş putea? Ea a tras uşa de la intrare. Nu aş putea uita chiar dacă aş vrea.

*

Griff s-a întors a doua zi.

— Organizez o strângere de fonduri pentru spital. Ar fi bine să vii şi tu.

Hanna a închis sertarul de la masa de toaletă de lângă masa de examinare.

— Glumeşti?

— Nu.

Îndepărtându-se de ea, Griff a aruncat o privire spre servitoarea care curăţa podeaua.

— Unde este asociatul tău nesuferit?

— Doctorul Bridges? Face o vizită la domiciliu unui pacient în vârstă.

Griff era uşurat că bărbatul nu era prin preajmă.

— Participarea la strângerea de fonduri ar fi în avantajul tău.

— Cum? Scopul evenimentului este de a ajuta spitalul fostului tău tutore. Dacă îţi mai aminteşti, omul acela mă urăşte.

— El detestă ceea ce reprezinţi.

— Şi cam ce ar fi asta, mai exact?

— Viitorul medicinei, iar el nu este pregătit pentru asta. Norman este foarte legat de vechile metode cu privire la îngrijirea medicală. O să accepte până la urmă.

— Până când o va face, va fi prea târziu pentru mine.

Sunt pe cale să-mi pierd dreptul de a practica la Londra. Va trebui să mă întorc la Manchester şi să tratez pacienţii de acolo.

Stomacul i s-a strâns la acest gând. O voia pe Hanna aici, unde o putea vedea, unde ar fi putut fi împreună.

— De aceea trebuie să participi. Să aştepţi până când vei fi audiată de comisie pentru a-ţi susţine cauza va fi, de asemenea, cam tardiv.

Hanna a strâns câteva fişe ale pacienţilor şi s-a îndreptat spre biroul din spate.

— Cum ar putea schimba cu ceva participarea la evenimentul tău de caritate?

— Unii dintre membrii comisiei vor fi acolo, a mers el după ea. Te voi prezenta şi le voi spune cum mi-ai vindecat braţul.

— De unde ştii cine face parte din comisie?

— Am făcut câteva investigaţii. Majoritatea sunt medici, iar ceilalţi sunt oameni cu influenţă.

— Bărbaţi privilegiaţi ca tine, nobili.

— Da.

— Bărbaţi ca vicontele Payton, tatăl lui Mansfield. El va fi un acuzator la fel de puternic precum eşti tu apărătorul cauzei mele şi oamenii vor face anumite presupuneri cu privire la motivul pentru care mă susţii. Doctorul Pratt crede că ai motive de ordin personal pentru a te erija în avocatul meu.

— Te susţin pentru că nu ai făcut nimic rău.

— Nu este în totalitate adevărat. I-am dislocat încheietura mâinii lui Mansfield.

— Te-a provocat.

— Dar comisia voastră de nobili şi medici respectaţi va vedea lucrurile aşa? Sau vor vedea doar o femeie, fiica măslinie a unor negustori imigranţi, care are îndrăzneala să se apere singură? Oare nu vor denigra un membru al clasei muncitoare care nu-şi respectă superiorii?

— Îi voi face să vadă adevărul, a scos Griff un sunet de frustrare.

— Ei nu vor da crezare niciodată cuvântului unei

tămăduitoare de oase în defavoarea celui al unui viconte şi al fiului său.

— Doamne, ce încurcătură! şi-a apăsat el fruntea cu degetele.

— Dacă cei care conduc Londra vor să scape de mine, atunci sunt pregătită.

— Nu este corect.

— Lumea este nedreaptă pentru foarte mulţi oameni.

— Nu ar trebui să fie aşa. S-a forţat să-şi descleşteze maxilarul. Te rog, nu abandona orice speranţă fără luptă.

— O, nu renunţ. Am de gând să-mi susţin cauza în faţa comisiei. Mă voi lupta pentru dreptul meu de a profesa în Londra. Dar sunt realistă, sunt pregătită ca cei din comisie să se pronunţe împotriva mea.

— Spui că intenţionezi să lupţi. Atunci, luptă! a implorat-o el. Începe prin a participa la strângerea de fonduri. Prezenţa ta ţi-ar putea atrage respectul lor. Dacă membrii comisiei se întâlnesc şi vorbesc cu tine, îşi vor da seama că nu eşti o escroacă.

— Nu contează. Ea a pus dosarele pe birou. Se vor alia împotriva mea.

— Eu nu. Rămân de partea ta.

Ea i-a aruncat un zâmbet blând, care l-a zăpăcit.

— Tu eşti special.

— La fel ca şi tine. Trebuie să-ţi construieşti apărarea, să faci în aşa fel încât membrii comisiei să te vadă aşa cum îţi doreşti tu să fii percepută. Nu ca pe impostoarea pe care Payton sau Mansfield sau oricare dintre ceilalţi doresc să o prezinte.

— Nu ştiu absolut nimic despre ce înseamnă să participi la petreceri rafinate, s-a strâmbat ea.

— Nu vei fi singura proscrisă de acolo. El s-a oprit. Trebuia să fie complet sincer cu ea, oricât de greu i-ar fi fost. Nici pe mine societatea nu mă acceptă pe deplin, din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu părinţii mei.

— Nu trebuie să faci asta.

Ea şi-a sprijinit şoldurile de birou.

Îl durea pieptul. S-a prăbuşit pe un scaun.

— Nu înţelegi. Respirând adânc, s-a forţat să ridice privirea spre ea. Jumătate din cei din înalta societate cred că eu am făcut-o, că i-am ucis.

S-a pregătit şi a aşteptat reacţia ei inevitabilă. Condamnare. Repulsie. Frică.

În loc să se îndepărteze, Hanna s-a aplecat înainte, punându-şi mâinile pe umerii lui.

— Ştiu că nu poţi fi capabil de ceva atât de groaznic.

L-a cuprins uşurarea. Şi-a întors capul pentru a-i săruta încheietura mâinii. Şi-a închis ochii, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Ea s-a strecurat în poala lui, punându-şi braţele în jurul gâtului lui.

— Nu am nevoie de nici un fel de explicaţii. Ea l-a sărutat pe frunte. Te cunosc.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pur şi simplu.

— Trebuie să ştii că s-ar putea şi nu fie chiar în avantajul tău faptul că eu te susţin. A înghiţit în sec, încercând să scape de nodul de emoţie din gât. Din cauza a ceea ce cred oamenii. Acele zvonuri vechi.

— Poate că ai dreptate. S-a îndreptat şi şi-a ridicat bărbia. Ar trebui să mă întâlnesc cu acei bogătaşi şi medici snobi. Voi veni la strângerea de fonduri şi voi fi mândră că te am lângă mine şi că mă susţii.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. O umbră de ghiduşie i-a străfulgerat privirea. Acum, că am rezolvat această problemă, cred că ai observat că suntem singuri.

— Şi?

— Îmi place foarte mult să te sărut. Şi mi-ar plăcea să experimentez asta din nou. Dar, trebuie să ne grăbim, pentru că Lucy se poate întoarce în orice moment.

— Sunt mereu fericit să-ţi sar în ajutor, a zâmbit el.

— Ceea ce este o binecuvântare pentru mine.

Chipul ei a coborât pentru a-l întâlni pe a lui. El şi-a lipit buzele de ale ei şi a sărutat-o prelung şi încet, dându-şi un răgaz să se delecteze. Ea i-a mângâiat limba cu a ei, savurându-l, puţin ezitant la început, dar apoi mai

îndrăzneţ. Ridicând o mână pentru a-i cuprinde sânul prin rochie, Griff a mângâiat-o în timp ce a lăsat-o să preia controlul.

— Domnişoară? s-a auzit Lucy de la parterul dispensarului.

Hanna s-a desprins din îmbrăţişare.

— Vin, a strigat ea în timp ce-l privea fix pe Griff. Respiraţia îi era grea, obrajii înroşiţi. Trebuie să plec.

— Abia am ajuns la partea cea mai plăcută.

Corpul lui Griff era înfierbântat şi excitat. Părea să fie mereu lăsat să tânjească atunci când era vorba de Hanna.

— Chiar eşti un profesor excelent.

Dându-i un ultim sărut pe buze, Hanna s-a ridicat în picioare. Expresia ei, care radia de fericire, i-a făcut inima să bată cu putere. Şi apoi a plecat să vadă de ce o strigase servitoarea.

*

Hanna privea la decoraţiunile rafinate de ipsos care împodobeau camera de zi. Majordomul ducelui de Huntington o condusese acolo în timp ce el plecase să-şi informeze stăpâna că avea un vizitator. Deşi nu ar fi trebuit, uneori Hanna uita că vara ei trăia pe picior mare. Leela crescuse într-o lume diferită. Mama ei se căsătorise cu un marchiz, iar Leela era acum căsătorită cu un duce.

Hanna nu-şi putea imagina că ar fi putut să facă vreodată parte din această lume. Peisajul de pe perete valora probabil mai mulţi bani decât ar fi câştigat Hanna în întreaga viaţă.

— Hanna, ce surpriză plăcută! Leela a traversat camera pentru a-şi îmbrăţişa verişoara. S-a dat înapoi ca să poată vedea chipul Hannei, cu ochii ei minunaţi şi luminoşi, plini de curiozitate. *Citi* este bine? Nu ai venit cu veşti proaste, nu-i aşa?

— Nu, deloc. Îmi pare rău că am dat buzna.

— Nu fi prostuţă! Sunt încântată să te văd. Hai să ne aşezăm.

Hanna nu era deloc surprinsă că ducesa o primise într-o rochie de zi, cu părul ei lung şi ondulat prins la întâmplare într-un coc lejer. Verişoarei ei splendide nu-i păsa ce credea societatea despre ea. Din momentul în care s-au căsătorit, anul trecut, ceea ce a stârnit puţin scandal, Leela şi ducele ei s-au comportat fără să ţină cont de nimeni şi de nimic.

— Îmi prinde bine să fac o pauză. Hughes ne va aduce ceva de mâncare.

Hanna s-a aşezat pe canapea lângă Leela.

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu fi prostuţă! Mi-e foame şi insist să mănânci cu mine. Scriam şi am pierdut noţiunea timpului.

Leela scria jurnale de călătorie. Primele ei trei volume, *Călătorii în Arabia*, făcuseră senzaţie la Londra. Cea mai recentă carte a ei rememora voiajul de nuntă cu ducele în Maroc.

— Vizita asta nici nu putea să cadă într-un moment mai bun. Eu şi Hunt ne îmbarcăm spre Atena poimâine. Îmi doresc să scriu despre Grecia.

— Trăieşti o viaţă plină de aventură.

— Nu a fost întotdeauna aşa. Abia când am început să-mi urmez inima, ignorând regulile societăţii, am început să-mi trăiesc viaţa. Destul despre mine. Ea a bătut-o uşor pe genunchi. Acum, spune-mi de ce ai venit.

— Am nevoie de câteva sfaturi.

Hanna şi-a muşcat buza de jos. Spera să nu forţeze limitele. Deşi Leela era primitoare, Hanna nu o cunoştea bine. În timpul copilăriei lor, mama Leelei nu-şi adusese niciodată copiii, pe Leela şi pe fratele ei, Alexander, moştenitorul titlului de marchiz, să-i viziteze familia. Dar Leela îşi căutase recent rudele arabe şi părea dornică să le cunoască mai bine.

Ducesa şi-a vârât picioarele sub ea şi şi-a pus un braţ peste marginea canapelei.

— Nu ştiu în ce domeniu aş putea eu să-ţi dau sfaturi, dar mă voi strădui cât pot.

— Particip la un eveniment, la o strângere de fonduri

pentru un spital, organizat în casa unui viconte. Speram că mi-ai putea da câteva sfaturi legate de etichetă. Nu vreau să mă fac de râs.

— N-ai putea niciodată să te faci de râs.

— Ştiu că tu eşti obişnuită cu evenimentele de societate, dar eu nu am participat niciodată la aşa ceva şi este foarte important să fac o impresie bună.

Leela şi-a înclinat capul.

— Există o persoană anume pe care vrei s-o impresionezi?

Imaginea lui Griff i-a trecut rapid prin faţa ochilor.

— Lupt pentru supravieţuirea mea profesională.

Era pe cale să-i explice când a apărut un lacheu cu ceai şi o tavă cu mâncare. Spre surprinderea Hannei, ducesa i-a servit ceaiul negru în stil arab, cu mentă şi zahăr din belşug. Şi o mâncare neaşteptată şi-a făcut loc printre prăjiturile şi sendvişurile fine.

— Este *za'atar menaeesh?*

— Da. Leela a întins mâna după pâinea proaspăt coaptă, acoperită cu un amestec de cimbru şi ulei de măsline. Este unul dintre felurile mele de mâncare preferatele, prin urmare, Cook a învăţat să-l pregătească. Acum, ce vrei să spui cu lupta ta pentru supravieţuire?

— S-ar putea să nu fi aflat, a ezitat Hanna, pregătindu-se pentru obişnuita reacţie sceptică cu privire la profesia ei, că sunt tămăduitoare de oase.

— Am auzit. Leela a dat din cap, încurajând-o. *Citi* mi-a spus că eşti foarte bună, că ai învăţat de la tatăl tău. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

Hanna a rămas cu gura căscată.

— *Citi* ţi-a spus că sunt o vindecătoare talentată?

— Da, dar a spus şi că ar fi mai bine dacă te-ai căsători.

— Ei da, asta sună a *Citi*. A redevenit serioasă. Am douăzeci şi şase de ani, sunt mult prea bătrână pentru a mă căsători. Tot ce vreau este să-mi fac meseria.

I-a explicat situaţia în care era, începând cu incidentul cu Mansfield, de la cafenea.

— I-ai dislocat intenţionat încheietura lui Mansfield?

O urmă de veselie a sclipit în ochii Leelei.

— Nu e nimic de râs. Mi-am pierdut cumpătul. I-a spus Leelei despre comisia care va decide soarta ei. Acum aş putea pierde totul. De aceea, evenimentul găzduit de lordul Griffin…

— Griffin?

— Da, îl cunoşti?

— Nu foarte bine, dar este un prieten apropiat al soţului meu. Stai puţin. Chipul ei superb s-a luminat când a înţeles despre ce era vorba. *Tu* eşti tămăduitoarea de oase care i-a tratat vicontelui rana de război?

— Da, eu sunt.

Hanna a simţit cum o cuprinde un sentiment de mândrie.

— Hunt spune că nu poate fi vorba despre nimic altceva decât de un miracol. Leela o privea cu uimire. Lordul Griffin a suferit ani întregi şi nici un medic nu i-a putut alina durerea.

— Umărul, cotul şi încheietura mâinii îi erau dislocate. Pur şi simplu a trebuit să le pun înapoi. Este o tehnică pe care majoritatea medicilor nu o studiază.

— Trebuie să fii extraordinar de talentată. Expresia Leelei era meditativă. Ai început să te ataşezi de Lord Griffin?

— Bineînţeles că nu. Acesta ar fi culmea prostiei. Obrajii Hannei ardeau. El este un viconte, iar eu sunt o tămăduitoare de oase, fiica unor negustori. În plus, ştii că dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, familia mea se aşteaptă să mă căsătoresc cu un arab. Nu am aceeaşi libertate să-mi aleg un partener cum ai avut tu. Tatăl tău a fost un nobil englez.

— Ce ai alege dacă ai avea această libertate?

— Am ales deja tămăduirea oaselor. Nici un bărbat, arab sau englez, nu se va căsători cu o femeie care vindecă alţi bărbaţi. Practicarea meseriei mele este viaţa pe care mi-am dorit-o, dar acum, comisia mi-ar putea interzice să mai tratez pacienţi.

Expresia Leelei s-a înăsprit.

— Payton este un nenorocit de cea mai joasă speţă. Este un *hamar*. Măgarul acela calcă peste cadavre pentru a-şi atinge scopurile. Eu şi Hunt trebuie să ne amânăm călătoria în Grecia ca să participăm la strângerea de fonduri a lui Griff şi să te susţinem.

— În nici un caz, a spus Hanna cu fermitate. Nu as putea să-ţi cer asta.

— Nu-mi ceri. Eu sunt cea care se oferă. Următorul vas către Atena pleacă în câteva săptămâni. Ne-am putea reprograma călătoria pentru atunci.

— Câteva săptămâni! Categoric nu. Organizarea unei astfel de călătorii necesită luni de planificare. Nu o să te las să o amâni pentru mine.

— Eşti foarte încăpăţânată.

— Cred că este o moştenire de familie. S-a relaxat, lăsându-şi spatele pe perne, cu ceaiul în mână. Sincer, tot ce am nevoie este un sfat despre cum să mă comport. Nu sunt obişnuită cu manierele celor din înalta societate. La petrecere vor fi prezenţi membri ai comisiei şi este absolut necesar să fac o impresie favorabilă. Viitorul meu stă în mâinile lor.

Leela a analizat-o.

— Oricum ai atitudinea unei prinţese. Cu rochia şi coafura potrivite, îţi vor mânca din palmă.

— Va trebui să-mi fac o rochie pentru acest eveniment. A sorbit din ceaiul dulce. Nu am nici o rochie potrivită pentru o petrecere adevărată.

— Dar am eu. Şi poţi să-ţi alegi una.

— O, nu! Hanna a rămas cu gura căscată. Şi-a lăsat ceaiul jos. Nu as putea profita vreodată de generozitatea ta.

— De asta există familie. Am prea multe rochii, iar tu ai nevoie de una. Vom găsi rochia potrivită, iar servitoarea mea o va modifica pentru tine. Hasna e o adevărată magiciană.

— Totuşi, nu cred că…

— *Yalla.* Să mergem! Leela s-a ridicat şi i-a întins

mâna Hannei. Avem multă treabă.

Hanna s-a ridicat în picioare. Verişoara ei era o forţă a naturii care te copleşea cu carisma ei impresionantă.

— Hai să mergem în camera în care-mi ţin rochiile.

— Ai nevoie de o cameră întreagă pentru rochiile tale?

Hanna avea în total şase rochii şi toate încăpeau cu uşurinţă în dulapul ei.

— Pentru rochiile mele de bal şi alte rochii de seară. Desigur, rochiile mele de zi sunt aşezate într-o cameră separată.

— Desigur, a spus Hanna înainte ca verişoara ei să o conducă pe scara mare de marmură.

Capitolul 16

— Griff, vino să ţi-l prezint pe domnul Lassiter. Este unul dintre cei mai generoşi donatori ai noştri.

— Ce mai faceţi? şi-a lipit Griff de chip o expresie politicoasă.

Îşi petrecuse ultima oră lăsându-l pe Norman să-l conducă prin cameră, ca pe un ponei de circ. Donatorii plătiseră destul de mult pentru a se afla în prezenţa unui viconte, în propria sa casă. Iar Griff le oferise senzaţia că fiecare bănuţ donat îşi meritase investiţia.

Haven House strălucea. Wright şi personalul se autodepăşiseră. Flori proaspete umpleau fiecare salon oficial, iar Griff părea că irosise o avere pe lumânări. Totul sclipea. Servitorii, care purtau tăvi cu şampanie, se amestecau cu graţie printre oaspeţi, precum nişte dansatori pe un ring de dans.

Griff o căutase din ochi pe Hanna toată seara. Întârziase. Oare se răzgândise? Le-a zărit pe Selina şi pe mama ei şi s-a scuzat să meargă să le salute.

— Întotdeauna am spus că atunci când vei creşte vei deveni un bărbat şarmant, a spus doamna Waller în timp ce îl îmbrăţişa cu căldură.

Femeia era versiunea matură a Selinei. Părul ei auriu era acum presărat cu fire argintii. Din ochii şi buzele pline de viaţă înfloriseră riduri fine, sugerând că doamna Waller râdea uşor şi des. Silueta ei era mult mai plină decât fusese în urmă cu paisprezece ani.

— Aţi fost întotdeauna prea amabilă şi prea generoasă.

— Mama ta ar fi mândră. La fel şi tatăl tău.

Ochii i-au strălucit.

— Sper să le onorez amintirea.

Era tot ce putea face acum pentru părinţii lui.

Selina a examinat sala de bal.

— Haven House arată splendid. Îmi aminteşte de vremurile de odinioară.

— Am participat la multe evenimente aici, a aprobat mama ei din cap. Cine, petreceri, baluri, atâtea amintiri frumoase.

Pe atunci, Selina îşi însoţea părinţii aproape la fiecare eveniment. Şi, când erau mai mici, ea şi Griff se furişau ca să rămână singuri. Uneori pentru a se delecta cu o ţigară de foi procurată de la Felix.

— Sunt atât de recunoscătoare că am vizitat-o pe mama ta în ultima ei noapte petrecută în oraş, a spus doamna Waller. Preţuiesc mult acea amintire.

— Cum era ea în scara aceea?

După ce ani în şir evitase orice discuţie despre părinţii săi, Griff era dornic să audă orice, chiar şi despre interacţiunile cele mai lipsite de importanţă.

— Nu era sigură dacă să-l însoţească pe lordul Griffin la Ashby. Tatăl tău nu dorea să mergeţi şi voi.

— Nu a vrut? De ce nu?

— Spunea că avea ceva de rezolvat. Se întâlnea acolo cu vărul său.

— Vărul său? Griff s-a încruntat. Care văr? Vă referiţi la doctorul Pratt?

— Aşa mi-a spus Caroline. A privit absentă dincolo de el. Sunt lihnită. Ai organizat un festin? Am donat cu generozitate pentru spitalul tău.

El a sărutat-o pe obraz.

— Aţi fost foarte generoasă. Nu vreau să vă reţin.

Selina şi-a înghiţit ultima gură de şampanie în timp ce o urmă pe mama ei.

— Ne vedem mai târziu.

Mintea lui Griff se învârtea. Tată lui se întâlnise cu Norman la Ashby în weekendul în care părinţii lui fuseseră ucişi? El nu-l văzuse niciodată pe Norman înainte de crime. Norman dăduse buzna în viaţa lui Griff abia după ce fuseseră descoperite cadavrele.

A scanat camera până l-a localizat, discutând cu un grup de doctori. Şi-a făcut drum până la el.

— Vreau să discutăm ceva.

— A, Lord Griffin, a spus Norman. Stai să te prezint…

— Acum.

Norman s-a încruntat când a văzut expresia de pe chipul lui Griff. S-a scuzat şi l-a urmat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el odată rămaşi singuri în birou.

— De ce a trebuit să te întâlneşti cu tata la Ashby în weekendul în care el şi mama nu fost ucişi?

Norman părea cu adevărat nedumerit.

— Poftim?

— Mama i-a spus unei prietene că tata urma să se întâlnească cu tine la Ashby.

Expresia lui Norman s-a relaxat.

— Nu l-am întâlnit pe tatăl tău la reşedinţa voastră de la ţară şi nici nu am avut vreodată de gând să fac asta.

— Sugerezi că mama a minţit? De ce ar face asta?

— Nu mama ta. Nu.

Griff a făcut o pauză, pentru a afla ce a vrut să insinueze Norman.

— Încerci să spui că tata a minţit.

— Morţii cu morţii. Norman şi-a frecat ceafa cu palma. Ar trebui să-i lăsăm să se odihnească în pace.

— Ce naiba vrei să spui?

— Că secretele tatălui tău ar trebui să rămână îngropate în mormânt, odată cu el.

— Nu mai vorbi în şarade. De ce ar fi minţit tata despre întâlnirea cu tine de la Ashby?

Norman şi-a scos ochelarii şi i-a examinat.

— Speram să nu fie nevoie să auzi asta vreodată..

— Ce să aud? s-a răstit Griff, nerăbdător. Spune-mi!

— Tatăl tău mi-a cerut să-i spun lui Caroline că mă întâlnesc cu ei la ţară. Nu trebuia să mă întâlnesc cu el, aşa că am refuzat.

— De ce ţi-a cerut să minţi?

— Bănuiesc că Jeffrey intenţiona să întâlnească o femeie la Ashby. Şi-a pus ochelarii la loc, aranjându-i pe nas. I-am spus să-şi asume responsabilitatea. Ne-am certat şi apoi am plecat.

Griff a rămas mut de uimire.

— Sugerezi că tatăl meu se întâlnea cu amanta lui?

— Nu mi-a confirmat asta niciodată, a spus Norman. Dar, de ce altceva ar fi vrut să-i asigur un alibi? De ce a fost reticent să-ţi permită ţie şi lui Caroline să-l însoţiţi la Ashby?

Stomacul lui Griff s-a strâns. Părinţii lui păruseră mereu fericiţi împreună. Ştia că petrecuseră majoritatea nopţilor în acelaşi pat.

— Tatăl meu ţi-a confirmat vreodată existenţa unei alte femei?

— Nu. Nu l-am întrebat niciodată direct. Adevărul este că nu am vrut să ştiu. Nu am vrut să te împovărez niciodată cu asta. Dar m-am întrebat mereu dacă motivul pentru care a plecat la ţară avea cumva legătură cu moartea lui.

— Cum aşa?

— Dacă a fost un soţ gelos care nu se aştepta să-şi găsească mama acolo? Poate că a încercat să-l apere pe Jeffrey.

— A încercat să îl ajute.

— Asta explică de ce nu ţi-a făcut ţie rău.

— Amândoi ştim de ce nu a venit atacatorul după mine. Nu eram în casă când s-a întâmplat.

— Întotdeauna ai refuzat să spui unde ai fost şi cu cine ai fost.

— Şi nici nu o s-o fac. Griff a deschis uşa biroului. Ar

trebui să ne întoarcem la oaspeţii noştri.

*

Griff s-a întors şi a constatat că Hanna sosise în cele din urmă. A clipit, cu gura uscată. Îi admirase frumuseţea chiar şi în rochiile ei simple, cu decolteuri modeste. Dar, în seara aceasta, Hanna era o apariţie superbă, strălucind într-o rochie de seară de mătase, de culoare bleu-deschis.

Stofa fină îi învăluia corpul, ca o amantă care mângâia fiecare formă a siluetei ei feminine, de la curbura sânilor până la adâncitura taliei şi rotunjimea şoldurilor ei senzuale. Stofa groasă a rochiilor ei obişnuite nu oferea nici cel mai mic indiciu al feminităţii binecuvântate care se afla dedesubt.

Aceasta nu însemna că rochia ei ar fi fost în vreun fel îndrăzneaţă. Ea alesese o ţinută de inspiraţie militară, cu împletituri aurii şi epoleţi, o armură pentru seara care urma. Ochii ei erau nişte adâncuri întunecate, obrajii înroşiţi, buzele roz şi pline. Cei care nu o cunoşteau ar fi putut vedea o femeie stăpână pe sine. Dar Griff a sesizat sfidarea disimulată sclipind în ochii ei daţi cu kohl şi în roşul din obrajii ei.

I-a luat o secundă să-l observe pe bărbatul care stătea lângă ea. Buzele i s-au strâmbat. Bridges. Griff s-a apropiat de ei.

— Bună seara!

— Milord.

A făcut o reverenţă. Cineva o învăţase pe tămăduitoarea de oase să facă asta cu priceperea şi graţia unei lady. Când s-a îndreptat, privirea ei a întâlnit-o pe a lui, iar Griff a observat amuzamentul licărind în acele adâncimi întunecate. L-a salutat fără tragere de inimă pe partenerul ei.

— Bridges.

Bărbatul a dat scurt din cap.

— Griffin.

Şi-a întors privirea spre Hanna.

— Eşti o adevărată apariţie în seara asta.

— Am zărit câţiva medici pe care îi cunosc, a spus Bridges brusc. Pot să plec, sau mai ai nevoie de mine?

— Deloc. Ea şi-a retras mâna de pe braţul lui. Du-te şi distrează-te.

— Eşti seducătoare, i-a spus Griff odată ce acesta a plecat.

Ea s-a înroşit la auzul complimentului.

— Este o rochie împrumutată. Nu aveam nimic potrivit.

— Albastrul ţi se potriveşte ca o mănuşă. La fel şi mătasea.

— Nu prea am ce să fac cu mătasea când trag de membrele oamenilor. Buzele ei pline s-au încreţit. Dar mă ajută să mă simt mai puţin stingheră în acest moment.

— Pari în elementul tău printre aceşti oameni. Dacă nu te-aş cunoaşte as crede că eşti obişnuită cu balurile şi cu rochiile de bal.

— Dar nu sunt, a spus ea categoric, şi nici nu-mi doresc să fiu.

— Mă respingi chiar înainte să-ţi fac avansuri?

— Nu mai glumi cu asta, l-a avertizat ea, uitându-se în spatele lui către oaspeţi. Sunt aici. Ce facem acum?

Se putea gândi la un milion de lucruri pe care prefera să le facă cu Hanna decât să o prezinte oamenilor din această cameră, dar i-a oferit braţul.

— Acum ne mişcăm în cerc. Eu o să te prezint şi o să le spun tuturor cum m-ai vindecat.

— Are vreo importanţă?

— Aliaţii vicontelui Payton vor trece de partea lui. Pentru că apariţiile mele în societate sunt rare, nu am mulţi aliaţi. Payton este mult mai cunoscut la Londra. Dar, măcar ai un viconte suspectat de crimă de partea ta.

Ochii ei sclipeau.

— Iar eu nu pot să mint şi să spun că nu am dislocat în mod intenţionat încheietura mâinii lui Mansfield. Facem o echipă destul de bună, tu şi cu mine.

— Adevărat, a zâmbit el.

Îi plăcea cum suna ideea de a forma o echipă. Parfumul ei de lămâie îi umplea nările. Era extrem de conştient de căldura pe care o radia trupului ei aflat lângă al lui. L-a izbit amintirea delicioasă a sânului ei în gura lui, a momentului în care a adus-o pe culmile plăcerii.

— Griff?

Şi-a alungat din minte imaginile încântătoare. Erau aici cu un scop.

— Trage adânc aer în piept. Începem.

*

— Nu mai ai nici o durere acum? a întrebat unul dintre membrii comisiei.

Hanna nu-şi putea aminti numele lui. Seara fusese ca un carusel, cu Griff conducând-o de la un grup la altul, prezentând-o oamenilor care aveau să-i hotărască definitiv soarta profesională.

— Deloc.

Griff i-a făcut o demonstraţie, ridicându-şi braţul şi rotindu-i, atât cât îi permiteau hainele de seară, pentru a zecea oară în cursul acelei seri. Dar Hanna nu se mai sătura să-l privească mişcându-şi corpul atletic. Era chiar mai atrăgător decât de obicei în hainele sale de seară bleumarin, cu lavalieră albă.

Oamenii ascultau când vorbea Griff. Pentru un om care apărea destul de rar în societate, îşi exercitase influenţa fără efort. Redobândirea acestei poziţii părea să fie la fel de uşoară ca mersul sau vorbitul.

Desigur, Hanna ştia că nobilii deţineau putere, dar nu-l văzuse niciodată pe Griff exercitându-şi-o pe a lui până în această seară. Şi o făcuse pentru a-i apăra ei renumele. Nimeni nu îndrăznise să o repeadă sau să o trateze de sus aflată la braţul formidabilei lor gazde. Chiar şi doctorul Pratt fusese politicos, deşi, în mod evident, făcuse un efort considerabil.

— Te descurci minunat, a murmurat Griff în timp ce o conducea la grupul următor.

Parfumul îmbătător al săpunului lui de ras a învăluit-o.

— Adevărat? Sau doar încerci să mă faci să mă simt mai bine?

— Ambele. Ochii lui sclipeau. Dar, serios acum, ai răspuns la întrebările lor cu calm şi cât se poate de convingător. Până la sfârşitul serii, vor fi la picioarele tale.

— Din fericire, nimeni nu m-a întrebat în faţă dacă am dislocat în mod intenţionat încheietura mâinii lui Mansfield.

— Asta este noroc pur. El a condus-o spre uşă şi apoi într-un alcov care despărţea două camere alăturate. Seara a fost un succes.

S-au oprit în întunericul holului îngust dintre cele două camere.

— Ce facem aici? l-a întrebat.

— Te vreau doar pentru mine pentru o clipă.

— Aici? Acum?

Erau la doar câţiva metri de privirile curioase. Oricine trecea dintr-o cameră în alta i-ar fi putut vedea.

Ochii lui sclipeau.

— Oricât de mult mi-aş dori să te răpesc aici şi acum, a murmurat el aproape de urechea ei, mă voi strădui să mă controlez.

Ea tremura sub atingerea respiraţiei lui dulci şi umede pe obrazul ei.

— A, dar mă întreb dacă eu o să reuşesc?

În ochii lui strălucea o dorinţă ascunsă.

— Dacă am putea scăpa neobservaţi.

Evan a apărut în holul îngust dintre cele două camere, căutând în stânga şi în dreapta până când i-a zărit.

— Hanna, aici erai. I-a aruncat o privire ostilă lui Griff. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Este pe mâini bune, s-a tensionat Griff lângă ea.

— Oare? l-a întrebat Evan. Există câteva persoane care se întreabă dacă este în siguranţă în compania unui bărbat cu trecutul tău, iar eu mă număr printre ei.

— Deci tu ai fost. Griff a scăpat un hohot de râs ironic. M-am întrebat cine i-a spus Hannei despre toate aceste zvonuri.

Evan şi-a scoase pieptul în faţă.

— Trebuia să ştie adevărul despre tine.

— Într-adevăr, a răspuns Griff, dar mă îndoiesc că intenţiile tale sunt oneste.

— Sunt mai oneste decât ale tale.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul ca nişte pugilişti în ring.

— Este ridicol. Hanna l-a ocolit pe Evan pentru a se alătura oaspeţilor în camera alăturată. Nu sunt o bucată de carne pe care să vă bateţi.

— Sunt de acord, i s-a alăturat Griff. Să ne întoarcem la membrii comisiei, bine?

Evan a venit după ei.

— Crezi că îi poţi suci minţile cu banii, puterea, influenţa ta.

Tonul lui ridicat a atras atenţia oaspeţilor din preajmă.

Obrajii Hannei ardeau.

— Evan, l-a avertizat ea în şoaptă, nu e locul potrivit pentru asta.

— Despre asta este vorba? i-a răspuns Griff. Eşti gelos pentru că sunt viconte? Trebuie să-ţi reamintesc că încerc să mă folosesc de toată influenţa pe care o am ca s-o ajut pe Hanna?

— Să o *ajuţi* pe Hanna. Cuvintele lui Evan erau pline de sarcasm. Mai degrabă să te ajuţi pe *tine* decât pe Hanna.

— Evan, a spus Hanna încet, în timp ce mai mulţi oaspeţi s-au oprit să-i privească pe cei doi. Opreşte-te!

— Nu mă deranjează că eşti viconte, a continuat Evan. Ci faptul că ţi-ai ucis părinţii şi toţi cei din această cameră ştiu asta.

Griff a încremenit. Chipul i-a devenit livid. Un murmur s-a auzit din partea mulţimii de invitaţi. S-a aşternut liniştea peste întreaga încăpere.

— Evan!

Vocea şocată a Hannei a răsunat peste tăcerea instalată. Tenul lui Griff a căpătat o nuanţa neobişnuită de gri.

— Ce este? s-a aprins Evan la faţă. Acesta este adevărul. Toţi cei de aici cred asta, dar le e teamă să o spună cu voce tare. Ipocrizia voastră îmi face greaţă. Pentru că Griffin este un nobil, nu numai că scapă de a fi acuzat de crimă, dar continuă să fie acceptat, chiar onorat de societate.

— Lord Griffin nu şi-a ucis părinţii, a strigat o voce feminină categorică. Ştiu asta pentru că a fost cu mine în seara în care au murit.

Hanna şi-a întors capul pentru a o privi pe Lady Winters, Selina lui Griff a făcut un pas înainte, îmbujorată, cu umerii drepţi.

— Selina, ce spui tu acolo? a spus sugrumată de uimire o femeie care părea o versiune mai bătrână a lui Lady Winters.

Asta a părut să-l scoată pe Griff din transă.

— Selina, i-a spus pe un ton tăios, nu.

— Nu, Griff. Privirea lui Lady Winters a ţintuit-o pe a lui Griff. Un dialog mut părea să aibă loc între ei. Nu voi mai permite să suferi în continuare. Nu, când doar eu îţi pot dovedi nevinovăţia.

— Ce vrei să spui?

Versiunea mai în vârstă a lui Lady Winters, probabil mama ei, şi-a deschis evantaiul şi a început să-l fluture în faţa fiicei sale.

— M-am întâlnit cu Griff în noaptea aceea. A stat cu mine până la răsărit, aşa că nu şi-ar fi putut ucide părinţii. Motivul pentru care lordul Griffin nu a auzit când s-au petrecut crimele este pentru că nu era acasă când s-au întâmplat.

— Minte, a răsunat vocea lui Griff.

— Nu mint, a răspuns Lady Winters şi mai răspicat. Am păstrat secretul cu privire la locul unde se afla lordul Griffin în acea seară, pentru a-mi proteja onoarea. L-am lăsat să sufere îngrozitor pentru a mă salva. Dar nu mai sunt o fetişcană. A venit momentul să spun adevărul. Onoarea mea poate să se ducă pe apa sâmbetei!

— Doamne! Mama lui Lady Winters s-a legănat pe

picioare. Nu mă simt bine.

Şoaptele, murmurele de surpriză care însoţeau inevitabil bârfele proaspete, au umplut camera. Zvonurile privind această situaţie scandaloasă aveau să se răspândească în întreaga Londră până a doua zi dimineaţă. Lady Winters s-a repezit spre mama ei.

— Haide, mamă. Hai să te aşezi undeva.

Griff a făcut un semn către cel mai apropiat lacheu.

— Adu apă pentru milady.

S-a dus să o ajute pe femeia mai în vârstă, ţinând-o de un braţ, în timp ce Lady Winters o sprijinea de celălalt. Împreună, au condus-o afara din cameră.

Hanna s-a uitat la ei, încă străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplase.

— Lasă-mă să te conduc acasă, i-a atins Evan cotul.

— Nu. Hanna şi-a smucit braţul. Mi-a ajuns câte ai făcut în seara asta.

Capitolul 17

Hanna a zăbovit în holul din faţă al reşedinţei Haven. În jurul ei, oaspeţii plecau în valuri, vorbind în şoaptă. Stătea în picioare, cu o mână susţinându-şi cotul celuilalt braţ. A încercat să nu se agite, în ciuda faptului că nu dorea altceva decât să scape de Griff şi de minciunile lui. Şi de majordomul lui snob.

Dar nu întrezărea nici o soluţie.

Încă o dată, temperamentul ei ieşise la iveală. Îl trimisese pe Evan la plimbare la nervi şi acum nu avea cum să ajungă acasă. Nici nu se putea pune problema să meargă singură la ora aceea târzie din noapte. Şi, în mod special, nu în rochia fină de mătase a Leelei. Şi să caute o birjă, cu atât mai puţin, pentru că numai faptul de a călători acasă singură într-un astfel de vehicul însemna să se supună unor situaţii riscante.

— Domnişoară Zaydan? Majordomul lui Griff s-a uitat

de sus la ea. Pot să vă ajut cu ceva?

Nu avea de ales. Era nevoită să ceară ajutorul snobului.

— Wright, nu-i aşa?

— Da, domnişoară, la dispoziţia dumneavoastră.

— Aş dori să-i trimit un mesaj fratelui meu, în Red Lion Square.

— Desigur, domnişoară. Cum doriţi.

Era nevoită să admită că se afla într-un impas.

— Trebuie să trimit vorbă să vină să mă ia şi să mă ducă acasă. Persoana cu care am venit…

Vocea i s-a stins. Cu greu putea să admită că fusese atât de proastă încât să-şi trimită însoţitorul acasă, rămânând singură în Mayfair, mai ales că Evan avusese dreptate. Griff *avea* o relaţie cu Lady Winters.

— Nu este nevoie să-l deranjaţi pe fratele dumneavoastră, domnişoară, a liniştit-o Wright. Îi voi spune vizitiului Excelenţei Sale să vă ducă în siguranţă în Red Lion Square.

— O, nu. Nu vreau să vă deranjez inutil.

— Sunt sigur că domnia sa şi-ar dori acest lucru. A făcut un semn scurt din cap unui lacheu din apropiere, care s-a făcut nevăzut pentru a îndeplini ordinul majordomului. Excelenţa Sa ar înţelege dorinţa dumneavoastră de a nu fi însoţită de doctorul Bridges.

— O! Wright o văzuse alungându-l pe Evan? Credeţi că Griff… ă… lordul Griffin îşi va reveni?

Se ura pentru că se interesa, pentru că îi păsa. Dar se gândea necontenit la expresia afectată de pe chipul lui Griff când Evan îl acuzase public de crimă.

— Bănuiesc că da. Majordomul părea oarecum încântat. Cel puţin oamenii vor înceta să-l acuze de crimă.

— În schimb, va trebui să facă faţă unui nou scandal.

Bârfele privind modul în care Griff şi Lady Winters îşi petrecuseră seara împreună pe când aveau cincisprezece ani aveau să se răspândească rapid.

— Dar este destul de simplu să se pună capăt acestui nou scandal, a spus el, fără a-şi pierde atitudinea

politicoasă.

Trăsura a sosit şi Hanna l-a urmat pe lacheu spre uşă, pentru a fi dusă acasă, înainte de a-l putea întreba pe majordom ce voise să spună.

*

— Cum se mai simte mama ta? a întrebat-o Griff pe Selina când a venit să-l întâmpine în salonul reşedinţei familiei ei.

— Se odihneşte. Odată ce va trece peste tot acest scandal, va fi bine. Selina a turnat băutură în două pahare şi i-a întins unul. Coniac?

— Bei coniac acum?

A ridicat din sprâncene.

— Scandalos, nu-i aşa?

— O nimica toată în comparaţie cu scandalul pe care l-ai stârnit în această seară.

— Nu fi atât de pesimist.

S-a aşezat pe canapea lângă el.

— Reputaţia ta…

— Va fi bine, a terminat ea fraza pentru el. Sunt o văduvă cu trei copii. Fiul meu cel mare este conte. Nu sunt o femeie fără influenţă.

— Crezi că fiul tău te poate proteja? Şi câţi ani are Excelenţa Sa?

— Robert? Opt ani.

Stors de energic, s-a lăsat pe spătarul canapelei.

— Există o soluţie de a salva situaţia.

— Nu trebuie să salvezi nimic. Nu mai încerca să mă protejezi.

— Ar trebui să ne căsătorim. Asta va potoli bârfele.

A încercat să ignore senzaţia de gol în piept, să nu se mai gândească la Hanna, femeia cu care visa în secret să se căsătorească, indiferent de obstacolele din calea lor. Nu că s-ar fi gândit serios să se căsătorească cu Hanna. Nu se gândise deloc la viitor, fusese prea ocupat să se bucure de prezent, pentru prima oară în mai bine de un deceniu. Dar

acum viitorul lui era stabilit, indiferent dacă îi convenea sau nu. Ar putea la fel de bine să se resemneze cu ideea.

— Noi, să ne căsătorim? şi-a mijit Selina ochii. Nu cred că vorbeşti serios.

— Salvarea reputaţiei noastre nu este ceva cu care să glumesc.

— Tocmai ţi-ai petrecut ultimii zece ani din viaţă permiţând oamenilor să te considere un ucigaş, totul în numele protejării virtuţii mele. Acum propui să-ţi sacrifici întreaga viaţă pentru a-mi proteja onoarea.

— Eşti o femeie frumoasă, Selina. Asta era adevărat. De asemenea, era adevărat că nu îl atrăgea aşa cum o făcuse Hanna. Nu îi făcea sângele să clocotească şi nici nu îi mistuia dorinţa de a o avea. Să mă căsătoresc cu tine nu ar fi chiar un sacrificiu. La urma urmelor, suntem prieteni buni.

— Am făcut această mărturisire ca să te eliberez, nu să te înlănţuiesc, a scos ea un sunet sceptic.

— Nu este în joc doar onoarea ta, i-a amintit el. Trebuie să ne gândim şi la a mea. Un gentleman nu poate părăsi o femeie după ce toată lumea a aflat că a petrecut o noapte întreagă cu ea.

— Aveam cincisprezece ani. Când vei avea propriii tăi copii, vei înţelege cât de cruzi sunt la acea vârstă. În plus, nu mi s-a întâmplat nici o nenorocire. M-am căsătorit cu contele meu. Răposatul meu soţ a fost foarte fericit să aibă o soţie frumoasă şi tânără în patul lui.

Lordul Winters fusese cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât mireasa lui, fiica unor proprietari de pământuri, dar fără un titlu nobiliar. Frumuseţea Selinei atrăsese un soţ nobil şi îi ridicase familia pe scara socială.

— L-am primit pe Albert în patul meu ori de câte ori a vrut, a adăugat ea. A fost un mariaj plăcut. Nu am nici un regret.

— Ar trebui să ne căsătorim, a spus el ferm. Aşa este corect.

— Văd că ai rămas la fel de încăpăţânat ca pe vremuri.

— Gândeşte-te la copiii tăi, a insistat el, şi la scandalul în care vor fi târâţi.

— Copiii mei sunt exact ceea ce ai spus – nişte copii. Până când vor fi suficient de mari să audă de scandal, bârfele se vor concentra pe altceva. Îi pot proteja.

El şi-a cuprins faţa între palme.

— Chiar ţi se pare aşa de condamnabilă ideea căsătoriei, că ai îndura mai degrabă scandalul şi bârfele?

— Văd că nu-ţi scoţi asta din cap.

— Nu. Aş fi un nemernic dacă aş face-o.

— Foarte bine. Ea a sorbit din coniacul ei. Iată propunerea mea.

*

Hanna a lovit cu pumnul în pernă. Trecuse de miezul nopţii, dar nu putea dormi. Furia care mocnise în ea mai devreme în această seară explodase într-o criză de nervi. După aproximativ o oră în care s-a zbătut în pat, a renunţat în cele din urmă la ideea de a adormi şi s-a ridicat. Griff şi Lady Winters. Hanna avusese dreptate să suspecteze că era ceva între ei. Nu se putea abţine să nu se gândească la intimităţile pe care i le permisese lui Griff. Ideea că plecase de la ea în patul lui Lady Winters o înnebunea.

S-a îndreptat spre fereastră şi s-a uitat pe strada liniştită. Avea impresia că toţi locuitorii oraşului dormeau. Dacă ar fi putut să-şi liniştească puţin mintea şi să se poată odihni.

Ceva s-a mişcat peste drum, Hanna s-a străduit să distingă silueta întunecată. Ţinuta atletică, îmbrăcăminte întunecată, *Griff.* De ce era în faţa casei ei în miezul nopţii? A văzut-o şi a ridicat o mână, salutând-o. Îi simţea privirea aţintită asupra ei. Ea a ridicat mâna, răspunzându-i. Şi apoi s-a grăbit să coboare scările pentru a-i spune lui *hamar* exact ce credea despre el.

A deschis uşa de la intrare cât de încet a putut, sperând să nu trezească toată casa, dând de Griff pironit în prag.

— Ce cauţi aici? a şuierat ea.

— Nu puteam să dorm. Trebuie să-ţi explic.

Era încă în ţinuta de seară. Şi-a scos lavaliera, dezgolindu-şi gâtul.

— Nu vreau să aud. Pleacă de aici.

A încercat să închidă uşa.

— Te rog. A băgat piciorul în uşă pentru a o opri. Acordă-mi doar cinci minute. Şi apoi promit să te las în pace. Pentru totdeauna. Privirea lui intensă i-a ţintuit chipul. Dacă asta vrei.

A cuprins-o un vârtej de emoţii, pe care doar el avea puterea de a-l stârni. Dorinţă. Furie. Durere. Nimeni nu o adusese pe culmile plăcerii sau în prăpastia suferinţei ca acest bărbat. Era periculos pentru ea, dar Hannei îi plăcea pericolul, cel puţin când era vorba de el. Înduplecată, l-a lăsat să intre şi a închis uşa cât mai uşor posibil. Făcându-i semn să tacă, ea l-a condus înapoi în biroul lui *baba*.

— Wright mi-a spus că ai rămas singură, a spus el de îndată ce ea a închis uşa. Îmi cer scuze. Nu am vrut să te pun în această situaţie.

— Ai fost ocupat cu Lady Winters. Şi-a sprijinit spatele de uşa închisă, cu braţele încrucişate peste piept. Este adevărat?

El a dat din cap.

— Ai spus că nu te gândeşti la ea în felul ăsta. Cuvintele fremătau de furie. M-ai minţit. De ce? Ca să accept să mă întâlnesc cu tine? Ai vrut să vezi cum e cu o femeie din popor înainte să te întorci la doamna ta din înalta societate?

— Nu. Nu. El a venit spre ea. Nu o percep pe Selina în felul ăsta. Noi nu am făcut-o… nu am fost intimi în noaptea aceea. Am vrut doar să avem o aventură, să mergem pe cel mai înalt deal şi să vedem răsăritul soarelui.

— Vrei să spui că nu ai atins-o niciodată? Că tot ce s-a întâmplat între voi a fost absolut nevinovat?

— Nu chiar. Ne-am sărutat. Au fost câteva explorări, în mare parte nevinovate. Dar numai pentru a vedea cum este. Ea era cea mai bună prietenă a mea, eram tineri.

Corpurile noastre se transformau. Am vrut să trăim împreună această experienţă.

— Ai sărutat-o.

— Părea destul de imoral la acea vreme. Nu am spus nimănui unde am fost în acea seară pentru că oamenii întotdeauna presupun ce e mai rău. Reputaţia Selenei ar fi fost compromisă.

— De ce nu te-ai căsătorit cu ea atunci?

— Am vrut, dar Selina fusese deja promisă unui conte, un bărbat mult mai în vârstă. Ea a vrut să fie contesă. Am crezut că o mai pot convinge a doua zi, dar apoi părinţii mei au fost ucişi şi logodna Salinei s-a finalizat.

— Acum sunteţi amândoi liberi. Nu este prea târziu.

— Selina nu mă iubeşte mai mult decât o iubesc eu pe ea. Ea a refuzat oferta mea…

— Oferta ta? a înghiţit Hanna în sec.

— Da. Era palid. De a ne căsători.

— Ai cerut-o în căsătorie.

Muşchii stomacului i s-au încordat.

— Cum să nu fi făcut asta? Întreaga Londră va afla de mărturisirea ei până dimineaţă.

— Lady Winters te-a refuzat?

Ce femeie sănătoasă la cap ar respinge propunerea lui Griff?

— A încercat. Dar nu mi-am putut permite. Ceea ce am făcut ne-a dezonorat pe amândoi. Să mă căsătoresc cu ea este singura soluţie să ne reparăm greşeala. Nu am altă opţiune.

Hanna a sesizat disperarea din ochii lui.

— Cu siguranţă înţelegi asta.

— Părerea mea nu contează absolut deloc. Durerea din piept o făcea să respire greu. De ce eşti aici? N-ar trebui să fii cu viitoarea mireasă?

— Sunt aici pentru că vreau să ştii adevărul. Ţi-am fost loial.

— Nu mai contează acum.

— Pentru mine contează. O expresie aprigă îi anima chipul ascuţit. Pentru mine contează să ştii cât de mult îmi

pasă. Cât de mult mi-a păsat. S-a corectat. Nu a fost vorba de nici o altă femeie. Tu ai fost aceea. Nu voi uita niciodată clipele pe care le-am trăit împreună, le voi păstra mereu în amintire.

Şi-ar fi dorit să nu-l creadă. Ar fi fost un final aşteptat. Ar fi fost mai uşor să-l urască pe Griff, să-l lase să plece, dacă ea l-ar fi considerat un nenorocit.

— Te rog, spune-mi că mă crezi, a spus el.

— Te cred. Ea a răsuflat tremurând şi a dat din cap. Când te vei căsători?

— Selina nu a fost încă de acord. Ea insistă să stăm departe unul de celălalt timp de şase săptămâni pentru a medita mai bine la această situaţie. După aceea, ne vom întâlni pentru a discuta dacă să ne logodim. Nu-mi doresc să mă logodesc cu Selina, dar trebuie să o cer de soţie. Cu siguranţă ai înţeles motivul.

Înţelegea.

— Poate că este mai bine aşa.

— Cum poţi spune asta?

— Pentru că nu ne-am putea căsători niciodată. Familia mea nu ar accepta nici în ruptul capului această alegere a mea. În plus, eu sunt o tămăduitoare de oase, iar tu eşti un viconte. Lumea ta nu m-ar accepta niciodată. Niciuna dintre lumile în care trăim nu ar accepta să fim împreună.

— Am crezut că vom avea mai mult timp să aprofundăm relaţia dintre noi, să descoperim cum ar fi evoluat.

S-a apropiat şi a luat-o uşor în braţe. Puterea şi căldura lui au înconjurat-o, au înfăşurat-o ca o pătură de siguranţă şi iubire.

Iubire. A strâns din ochi, lăsând să-i scape o lacrimă. Acest sentiment disperat trebuie să fie iubire. A simţit bătăile puternice ale inimii lui Griff pe obrazul ei. S-a îmbătat cu forţa corpului său. Inima îi era atât de plină, încât era de mirare că nu-i ieşea din piept.

— Nu regret nimic, a şoptit ea. Nimic din tot ce am trăit împreună.

— Nici eu.

I-a acoperit gura cu a lui şi i-a dat un ultim sărut tandru, aproape cast. Apoi a plecat.

Capitolul 18

Hanna se lăsase absorbită de dosarele lui *baba,* parcurgându-le pagină cu pagină.

Ajunsese cam la jumătatea lor. Dispensarul o ţinea ocupată în cea mai mare parte a timpului, însă profita la maximum de timpul liber dintre consultaţii. Ar fi făcut orice pentru a umple golul lăsat de Griff, o durere care nu voia să dispară. În cele patru zile de la scandalul care însoţise evenimentul strângerii de fonduri, făcuse tot ce putuse pentru a nu se mai gândi la el.

— Încă te mai uiţi prin dosarele alea vechi? Silueta uscăţivă a lui Evan a apărut în prag. De ce? Am crezut că ai terminat cu Griffin.

— Eu şi Griff am pus punct oricărei relaţii, a spus ea cu răceală. Nu cred că asta ar trebui să te intereseze pe tine.

— Când o să încetezi să mă pedepseşti? Abia îmi vorbeşti, şi asta doar dacă este vorba despre chestiuni legate de dispensar.

— Când voi înceta să fiu supărată pe scena pe care ai provocat-o la strângerea de fonduri? Probabil niciodată.

— Am spus doar ce gândeau toţi ceilalţi de acolo.

— Dar ai greşit, nu crezi? a spus ea simţind cum ia foc. Cred că eşti dezamăgit că Griff nu este un ucigaş.

— Despre asta este vorba? Eşti supărată că, din greşeală, am dezvăluit comportamentul lui dezonorant faţă de Lady Winters? Cred că ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Şi de ce aş face asta?

— Se juca cu tine. Se învârtea pe aici. Te flata, dăruindu-ţi flori. Amândoi ştim că bărbaţii şi femeile de condiţia lui nu au intenţii cinstite faţă de cei ca noi.

— Am avut nişte treburi împreună şi am devenit prieteni. Nu era nimic între noi în afară de asta. Mă insulţi în momentul în care sugerezi contrariul.

— Motivele şi acţiunile tale nu sunt cele pe care le consider suspecte, şi-a ridicat el mâinile ca un gest de apărare. A făcut un semn spre dosare. De ce te mai interesează toate astea?

— Trebuie să aflu de unde provin bijuteriile furate. Doctorul Pratt răspândeşte deja zvonuri că tata era complice cu infractorii. Nu îi voi permite să păteze numele tatălui meu, mai ales acum că nu poate să se mai apere.

— Eşti sigură că doar despre asta este vorba?

I-a aruncat o privire tăioasă.

— Evan, tu eşti partenerul meu de afaceri, nu gardianul meu. Nu sunt nevoită să-ţi dau explicaţii.

— Nu sunt gardianul tău, dar sunt prietenul tău. Sper să rămânem prieteni. Îmi cer scuze dacă te-am supărat, dar nu asta a fost intenţia mea. Am făcut-o doar pentru a te apăra.

— Nu sunt un copil. Nu am nevoie ca tu să fii tutorele meu. Sunt o femeie raţională, iar mintea mea funcţionează destul de bine.

— Ştiu foarte bine asta. Dar suntem prieteni şi prietenii au grija unul de celălalt. Asta este tot ce am încercat să fac.

— Înţeleg asta, dar încă sunt supărată. Ea şi-a întors privirea spre documentele de pe birou. Acum pleacă şi lasă-mă să mai studiez câteva registre înainte să vină următorul pacient.

S-a întors să plece, apoi s-a oprit.

— Ştii că am făcut toate astea pentru binele tău? Diferenţele de clasă există pentru un motiv, pentru că bogătaşii le-au definit. Aşa îşi menţin sentimentul de superioritate.

Ea a rămas concentrată asupra a ceea ce făcea.

— Griff e istorie. Nu vreau să mai discut despre asta.

I-a simţit privirea lui Evan aţintită asupra ei înainte să plece şi să o lase singură cu dosarele şi cu amintirile

proaspete la care nu era pregătită să renunţe încă.

*

Griff se uita pe fereastră. Cavendish Square era învăluită în ceaţă din cauza ploii mărunte. Pârâiaşele care şiroiau pe geamurile de sticlă îi îngreunau vederea. Nu o văzuse pe Hanna de cinci zile, dar se simţea de parcă nu o mai văzuse de o sută. Cum era posibil să-ţi fie atât de dor de cineva? Bineînţeles, îi fusese dor de părinţii şi surorile lui, dar asta era o durere surdă pe care o suportase atât de mult, încât îi intrase practic în oase. Cu Hanna era altfel. Îi era dor de ea într-un mod atât de proaspăt şi de imperios, încât până şi respiraţia îl durea. Devenise un singuratic de când părinţii lui muriseră şi surorile lui dispăruseră din viaţa lui, dar Griff nu se simţise niciodată atât de singur ca acum. Nici măcar Hunt nu era prin preajmă să-i distragă atenţia. El şi ducesa lui se îmbarcaseră spre Grecia cu mai bine de o săptămână în urmă. Pentru a-şi umple timpul, Griff luase masa cu Norman cu câteva seri în urmă, dar între ei se insinuase o senzaţie neplăcută.

Selina era într-adevăr singura persoană din Londra pe care o cunoştea bine. Dar ea refuzase să îl vadă timp de şase săptămâni. Abia atunci, spusese ea, puteau lua o decizie raţională cu privire la viitorul lor. Oricum, Griff nu prea avea alte opţiuni. Avea să se căsătorească cu vechea lui prietenă, onorând legământul pe care îl făcuse la cincisprezece ani.

Ziarele de scandal trâmbiţaseră povestea lor, dar lui Griff nu-i păsa de asta. Societatea nu avusese niciodată o părere bună despre el, însă nu voia ca Selina să sufere pentru că avusese curajul să-l apere. Chiar dacă era văduva unui conte, statutul ei în societate fusese compromis. Selina provenea dintr-o familie bună, dar nu din cea mai nobilă şi nici din cea mai bogată sau puternică.

Gândurile lui Griff au revenit la Hanna, aşa cum se întâmpla mai mereu în acele zile. Pe lângă faptul că îi era dor de ea, era îngrijorat pentru viitorul ei. Comisia care

avea să-i decidă viitorul urma să se întrunească peste două zile. El ştia cât de mult însemna profesia ei, ce pierdere ar fi fost pentru ea dacă Hanna nu ar mai putea profesa la Londra.

— Milord.

Griff s-a întors, surprins să-l vadă pe Wright chiar în pragul uşii. Nu-l aurise pe majordom intrând.

— Da.

— Aveţi un vizitator.

— Nu. Griff şi-a întors privirea spre fereastră. Nu avea chef sa vadă pe nimeni. Spune-i celui care a venit, indiferent cine este, că nu primesc vizite.

— Ea a spus că este urgent.

— Ea? Inima i-a tresărit. Nu putea fi adevărat. S-a îndreptat spre majordom. Cine e?

— Domnişoara Zaydan.

— Hanna este aici? A plecat din dreptul ferestrei şi a trecut pe lângă Wright. Unde este?

Majordomul a venit după el.

— În holul din faţă, milord. O pot conduce înăuntru dacă doriţi să o primiţi aici.

La naiba cu eticheta.

— Nu e cazul.

A găsit-o lângă scară privind în sus la heruvimii înlănţuiţi care împodobeau tavanul.

— Hanna?

— Griff. Ea l-a privit cu ochii aceia mari şi întunecaţi, care aveau acelaşi efect asupra lui. O prinsese ploaia. Gluga îi alunecase de pe creştet şi şuviţele de păr umed i se lipeau de obraji. Dar, chiar şi aşa, Hanna era fascinantă.

— Este vorba despre comisie? a întrebat-o.

— Poftim? Nu. Radiind de bucurie, ea strângea un registru în braţe. Am aflat numele.

— Ce nume?

— Omul care a plătit pentru serviciile tatălui meu în bijuterii. I-am aflat numele.

Griff a rămas nemişcat.

— Eşti sigură?

Ea i-a întins registrul.

— Este totul aici.

Mâna ei tremura. La început a crezut că era din cauza emoţiei, dar apoi şi-a dat seama că îi era frig.

— Tremuri.

— Nu-i nimic. A început să plouă, dar nu am avut umbrelă.

Griff a luat registrul şi l-a vârât sub braţ.

— Hai să te aşezi puţin lângă foc.

— O, nu. Incertitudinea i-a umbrit chipul. Nu cred că ar fi bine să rămân.

— Afară este rece şi umed. Nu voia ca ea să plece. Încălzeşte-te. Arată-mi ce ai descoperit şi apoi poţi să pleci. Nu am să te las să te îmbolnăveşti din cauza mea.

Ea a ezitat. Griff şi-a ţinut respiraţia, temându-se că îl va refuza.

— Foarte bine, a spus ea în cele din urmă. Doar până mă încălzesc.

L-a cuprins un sentiment de uşurare. Griff a făcut un semn scurt din cap către majordom.

— Te rog să trimiţi o tavă cu ceai.

— Da, milord. Ceai şi biscuiţi?

— Nu. Griff se simţea mai relaxat decât se simţise în zilele trecute. Adu o tavă cu de toate.

Wright s-a înclinat.

— Imediat, milord.

*

Păşind în Haven House, s-a simţit de parcă ar fi fost transportată într-o altă lume. Doar biroul în care se afla era mai mare decât întregul parter al casei Hannei, cu tot cu terasă. S-a cuibărit în timp ce cerceta camera. Un birou impunător din nuc sculptat se afla într-un colţ al încăperii, iar două canapele şi o pereche de scaune acoperite cu catifea vişinie flancau şemineul de marmură.

— Trebuie să te încălzeşti, a spus Griff. Aşază-te lângă foc.

— Îl cheamă Gerard Loder, a spus ea rapid, în timp ce se aşeza pe scaunul tapiţat, situat cel mai aproape de foc, bucurându-se de căldura lui confortabilă.

— Bărbatul care avea bijuteriile mamei tale a venit să-l vadă pe tata cu doar câteva luni înainte ca tata să moară.

— Câteva luni? Şi-a aşezat corpul atletic pe scaunul alăturat, cel mai apropiat de ea. Nu purta lavalieră. Ea s-a străduit să nu se uite la gâtul lui gol. Imaginea lui era suficientă să o încălzească. Când a murit tatăl tău?

— Acum trei ani. La unsprezece ani de la moartea părinţilor tăi. De aceea a durat atât de mult să găsim numele, pentru că am început să examinăm dosarele în ordine cronologică.

— Ai auzit vreodată de acest om?

— Nu, dar voi întreba prin vecini să văd dacă îl cunoaşte cineva din cartier.

— Voi angaja un detectiv dacă va fi nevoie să-l găsesc pe Gerard Loder. Să presupunem că el este omul care… Nu avea nevoie să termine fraza. Ea înţelegea. Este foarte posibil ca el să nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat cu părinţii mei. Ar fi putut cumpăra bijuteriile de la cineva care le-a cumpărat de la o altă persoană. Ne-am putea bloca aici.

— Cel puţin este o pistă de unde puteam începe cercetările.

— Noi? O admiraţie tandră i-a umplut privirea de oţel. Cum putuse să creadă despre el că era un bărbat distant? Nu am crezut că vei continua să studiezi dosarele.

— Am motivele mele pentru care vreau să ştiu de unde provin bijuteriile. Mă vor ajuta la reabilitarea tatălui meu.

— Cum aşa?

— Chiar tu mi-ai spus că acel *jehish*… doctor Pratt ştie că tatăl meu era în posesia bijuteriilor furate.

— Poftim? Cum i-ai spus doctorului Pratt?

Ea s-a uitat la foc.

— Nu contează.

— Spune-mi.

— Este un cuvânt arab. Mi-a scăpat, pur şi simplu. Nu am vrut să spun asta.

— Dar ai făcut-o, aşa că, lămureşte-mă, a îndemnat-o.

— Este un cuvânt foarte nepoliticos.

— Mi-am dat seama.

Ea a sesizat amuzamentul din vocea lui.

— Foarte bine. Într-un final, a ridicat privirea spre el. Dacă insişti să afli, înseamnă „măgar”. Mai bine zis, creatura aceea care se remarcă mai degrabă prin muncă, decât prin inteligenţă.

Griff a surprins-o când a început să râdă în hohote.

— Mi-e frică să întreb cum îmi spui când eşti supărată pe mine.

Nu îndrăznea să-i spună cuvintele care îi veneau în minte ori de câte ori se gândea la el.

Hayati. Viaţa mea.

Elbee. Inima mea.

Rohee. Sufletul meu.

În engleză, cuvintele sunau mult mai dramatic decât în arabă. Chiar şi aşa, era ridicol până şi faptul că ea putea avea vreun sentiment pentru Griff.

Dar era adevărat.

În loc de asta, ea a comentat:

— Arăţi bine.

— Revenirea în societate este destul de dificilă, dar mă descurc. Am fost copleşit de invitaţii. Acum, că nu mai sunt privit ca un ucigaş, înalta aristocraţie pare destul de dornică să mă reprimească în rândurile ei.

— N-ar fi trebuit niciodată să suporţi cenzura societăţii.

— A, dar acum că sunt pe punctul de a scăpa definitiv de ea, mă întreb dacă chiar îmi doresc aşa ceva? Am trăit după propriile reguli, făcând ceea ce vreau atât de mult timp, încât nu sunt sigur că vreau să urmez o viaţă care implică eveniment organizate şi recitaluri lungi şi plictisitoare.

— Ai fost invitat la recitaluri?

— La două.

— Muzicieni renumiţi?

— N-aş prea spune asta. Este genul de reprezentaţie în care gazdele încearcă să demonstreze cât de iscusite sunt odraslele lor în mânuirea anumitor instrumente, indiferent de talentul interpreţilor.

— O! Ochii ei au clipit. Înţeleg.

Un lacheu a intrat cu tava de ceai, ticsită cu o multitudine de sendvişuri, pâine, prăjituri şi biscuiţi. Înfricoşătorul majordom şi-a aruncat privirea peste tot înainte de a se retrage.

Griff a luat o farfurie.

— Sper că ţi-e foame.

Hanna era uimită de festinul atrăgător ce i se întindea în faţa ochilor.

— Este prea multă mâncare pentru două persoane.

— Trebuie să încerci câte una din fiecare, i-a spus Griff, degetele lui lungi întinzându-se după cleştii de argint, pentru a-i umple farfuria. Acele degete o atinseseră, o mângâiaseră, îi provocaseră o mare plăcere. A pus farfuria pe masa cea mai apropiată de ea. Insist.

— Mulţumesc. Hanna a ronţăit o miniprăjitură delicioasă, care i-a distras atenţia de la mâinile lui Griff şi de la abilităţile lor. Cât de minunat trebuie să fie să ai un bucătar care să-ţi pregătească delicatese toată ziua.

— Presupun.

Tonul nepăsător al lui Griff sugera că nu se gândise niciodată cum ar fi fost să nu aibă atâţia servitori care să-i satisfacă orice capriciu.

Hanna a aruncat o privire la lacheul care pleca. Aceasta era viaţa pe care o trăia verişoara ei Delilah. Dar Leela nu era ca Hanna şi restul verilor arabi. Tatăl ei fusese un nobil englez, nu un comerciant imigrant. Leela crescuse printre oameni de rangul tatălui ei, fiind obişnuită să aibă servitori care să o slujească toată ziua. Griff a întins mâna după un biscuit.

— Când am studiat toate lucrurile tatălui meu, am avut un semn de întrebare.

— În legătură cu ce?

Şi-a înfipt dinţii într-o prăjitură cu marmeladă de caise şi gura i-a lăsat apă în jurul amestecului dulce şi lipicios.

— Cu cronologia evenimentelor. Eu şi părinţii mei nu trebuia să fim la ţară în weekendul în care au murit. Era iunie, şi parlamentul era în sesiune, aşa că, fireşte, eram încă la Londra.

Ea a făcut o pauză, confuză.

— Mi-e teamă că nu înţeleg ce vrei să spui.

El a zâmbit, liniile fine din jurul ochilor lui albaştri ca oţelul adâncindu-se.

— Nu mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să presupun că ai şti asta. Pentru că tata era în Camera Lorzilor, eram mereu la Londra când se întrunea parlamentul.

În timp ce a mai luat o înghiţitură din prăjitura ei cu marmeladă de caise, Hanna s-a mirat de remarca întâmplătoare a lui Griff referitoare la poziţia lui atât de apropiată de cei care deţineau puterea. Ea ştia că bărbaţi cu privilegii aveau locurile lor în parlament. Dar această perspectivă îi fusese întotdeauna una destul de îndepărtată de preocupările ei. La fel ca monarhul sau Japonia. Ea ştia că ambele există, dar nu se gândise niciodată să intre în contact direct cu nici unul.

Cu toate acestea, pentru Griff, a face parte din organismul care conducea cea mai puternică ţară din lume era un lucru normal, o parte din viaţa lui. Bărbaţii de rangul lui considerau că li se cuvenea acest lucru şi nu-şi făceau probleme în această privinţă.

El şi-a băut ceaiul.

— În acel weekend, tata a menţionat ceva despre o problemă urgentă, care necesita prezenţa lui la conacul Ashby, reşedinţa noastră de la ţară.

— Şi această chestiune nu a putut aştepta până când parlamentul nu mai era în sesiune?

— Era la începutul lunii. Parlamentul urma să fie reunit până la începutul lunii iulie. Planul tatălui meu era să meargă la Richmond, să se ocupe de problema urgentă şi să se întoarcă peste o zi sau două.

Majordomul a reapărut, urmat de un lacheu. S-a

agitat cu tava de ceai, întinzând vasele goale lacheului, care s-a retras cu ele. În timp ce rearanja platourile rămase într-un aranjament mai atractiv, majordomul a aruncat o privire rapidă spre farfuria Hannei, cea pe care Griff i-o umpluse cu vârf. S-a îmbujorat. Doamnele trebuiau să mănânce puţin. Dar, în cele din urmă, Hanna s-a îndreptat în scaun şi a muşcat dintr-o prăjitură. Nu era o lady. Era o femeie din clasa muncitoare, o persoană cu o poftă de mâncare sănătoasă.

Griff şi-a lăsat paharul jos.

— Tata nu a spus niciodată care era problema urgentă. Norman are suspiciunile lui, dar eu nu-l cred, a spus el cu o privire pierdută. Mi-am dat seama abia acum, la mai bine de doisprezece ani după ce s-au întâmplat toate astea, că vreau să ştiu totul despre zilele care au precedat… pierderea lor.

Hotărâtă să nu se lase intimidată de majordomul care o judeca, Hanna a întins mâna după un sendviş.

— Ai găsit ceva printre actele tatălui tău care ar putea explica de ce a plecat la ţară în acel weekend?

— Din nefericire, nu. Nu au existat nici un fel de însemnări.

Majordomul şi-a dres glasul.

— Nici una? a întrebat Hanna. Nici măcar în biroul lui?

— Am fost dezamăgit să găsesc biroul gol. Aceasta este camera pe care o asociez cel mai mult cu tata, dar este ca şi cum prezenţa lui a fost complet ştearsă.

Hannei îi părea rău pentru Griff. Examinând biroul lui *baba* după moartea lui, o făcuse să se simtă mai aproape de tatăl ei. Ea încă îi simţea prezenţa acolo.

Majordomul şi-a dres glasul din nou.

Griff s-a uitat la el.

— Ce este, Wright?

— Despre actele tatălui dumneavoastră, milord.

— Da, ce vrei să-mi spui despre ele?

— Mi-am luat libertatea de a sorta documentele şi de a pune totul deoparte.

Iritarea i-a animat faţa lui Griff.

— De ce nu ai lăsat actele tatei aici, în biroul lui?

Hanna era curioasă să afle şi ea. Nu ştia exact care sunt responsabilităţile unui majordom, dar scotocirea prin hârtiile stăpânului său mort nu i se părea a fi una ele.

Majordomul a ezitat.

— Ei bine? l-a întrebat Griff.

Majordomul a aruncat o privire rapidă spre Hanna.

— Poţi vorbi deschis în faţa domnişoarei Zaydan.

Majordomul părea încă reticent.

Hanna s-a tras înspre marginea scaunului ei.

— Poate ar fi mai bine să plec.

— Prostii. Nu ţi-ai terminat ceaiul.

Vocea lui Griff era fermă.

— Spune odată, Wright.

Majordomul şi-a strâns mâinile la spate şi a luat o poziţie şi mai dreaptă, ceea ce Hanna nu ar fi crezut că este posibil.

— Tutorele dumneavoastră s-a arătat extrem de interesat să trieze lucrurile domniei sale.

— Doctorul Pratt? De ce?

— A spus că în calitate de tutore are dreptul să vadă dacă există probleme nesoluţionate, care au nevoie de atenţia sa.

— Am crezut că avocatul tatălui meu era responsabil de astfel de lucruri.

Majordomul a pufnit.

— La fel şi eu, milord. Prin urmare, mi-am luat responsabilitatea de a păstra sub cheie hârtiile şi de a le pune deoparte până când noul lord Griffin, adică dumneavoastră, avea să devină major.

Hanna şi-a reconsiderat părerea despre majordom. Bărbatul îl dispreţuia în mod evident pe doctorul Pratt. Nu putea fi atât de groaznic.

— Unde sunt aceste hârtii? l-a întrebat Griff.

— Va trebui să vi le aduc, milord.

— Poţi s-o faci acum? Aş dori să văd dacă tatăl meu a notat ceva în agenda lui.

— În prezent, actele nu sunt în casă, milord.

— Nu sunt?

— Doctorul Pratt era foarte hotărât să găsească hârtiile. Le-a căutat peste tot. Eu şi doamna Tanner am hotărât că ar fi prudent să le scoatem din casă.

— Unde?

— Sunt în grija doamnei Tanner.

— Fosta mea menajeră?

Majordomul a dat din cap.

— Sunt în casa lui Lady Dorcas. Am simţit că doctorul Pratt nu-şi poate baga nasul acolo la fel de uşor ca aici, la Haven House.

— Cine este Lady Dorcas? a întrebat Hanna.

— Sora mea, a spus Griff.

Una dintre surorile care îl părăsiseră.

— Îl voi trimite pe Felix să meargă să le recupereze imediat, a spus Wright. Sper că nu mi-am depăşit atribuţiile, milord. Dumneavoastră sunteţi vicontele, acelea sunt actele dumneavoastră. Am simţit că era de datoria mea să le pun deoparte.

— Apreciez grija ta, a spus Griff, dar sunt sigur că doctorul Pratt pur şi simplu încerca să-şi facă datoria.

Hanna nu era atât de sigură. Ce căutase doctorul Pratt? Ea a schimbat o privire cu majordomul. Poate că era doar imaginaţia ei, dar un sentiment reciproc de înţelegere i s-a părut că se stabilise între ei. Majordomul a luat o farfurie cu sendvişuri.

— Încă un sendviş, domnişoară?

Hanna i-a zâmbit.

— Poate ar mai merge încă unul.

Şi, dacă nu se înşela, buza majordomului s-a răsucit în ceea ce, în cazul lui, putea fi considerat un zâmbet.

*

A doua zi, Griff era aplecat peste hârtiile tatălui său. Majoritatea erau registre, contabilităţi de la diferitele moşii şi alte chestiuni de afaceri. Altele erau de ordin personal. Mărturiile unor vieţi curmate brusc. O notă de la mama care

îi reamintea tatălui său să viziteze pe cineva care fusese bolnav. Facturi de la croitorul mamei sale. Copii ale acordurilor de căsătorie pentru cele trei surori ale sale.

S-a întrebat cum reacţionase Dorcas când Felix se dusese să ia actele tatălui său de la menajera care le sustrăsese de la Haven. Surorile lui îi bântuiau gândurile destul de mult în ultima vreme, deşi Griff încerca să nu se gândească la ele. Persoana lui nu mai prezenta nici un interes pentru ele. Faptul că ceruse să i se înmâneze actele tatălui său nu o făcuse pe Dorcas să i se adreseze.

Griff a răsfoit agenda legată din piele, unde erau trecute întâlnirile din ultimele luni din viaţa tatălui său. Întâlniri cu croitorul şi cizmarul lui, o programare a unei întâlniri cu prieteni la Whites, clubul domnilor, o programare la dentist, un consiliu de conducere la spital, înlocuirea porţii de la grădină.

Trăgându-şi răsuflarea, Griff a trecut la a doua săptămână din iunie, ultimele zile din viaţa tatălui său. Privirea i-a rămas pironită asupra ultimei însemnări, din ziua dinaintea ultimei plecări către casa de la ţară.

Norman – *ora* trei.

Norman îl vizitase pe tatăl său în ultima lui zi la Londra? Nu era neobişnuit ca cei doi bărbaţi să se întâlnească. Griff nu era complet surprins că Norman nu pomenise niciodată că se întâlnise cu tatăl lui în ultima lui zi la Londra. Acesta credea că orice referire la părinţii lui Griff îl împiedica pe fiul lor să lase tragedia în urmă şi să meargă înainte.

Lui Griff nu numai că îi era dor de părinţi, îi lipsise şi să vorbească despre ei şi, astfel, să-şi întărească şi să-şi păstreze amintirile despre ei. O bătaie politicoasă în uşă i-a întrerupt lui Griff şirul gândurilor.

Wright şi-a făcut apariţia.

— A sosit doctorul Pratt, milord.

— Da? Griff nu-l mai văzuse pe Norman de la eveniment. Condu-l înăuntru.

— Să aduc ceai?

— Da.

Wright a rămas pe loc, cu o expresie politicoasă afişată pe figură.

— Cu biscuiţi, a adăugat Griff.

Wright şi-a înclinat bărbia.

— Prea bine, milord.

— Norman. Griff s-a ridicat pentru a-şi saluta fostul tutore câteva clipe mai târziu. Intră.

Una dintre sprâncenele cărunte ale lui Norman s-au arcuit.

— Eşti sigur? Norman s-a oprit în prag înainte de a înainta. Nu pare să ne mai înţelegem prea bine în aceste zile.

— Nu am fi o familie dacă nu ne-am certa, a spus el şi s-a dus să toarne câte o băutură.

— Ce mai faci? i-a cercetat Norman faţa.

— Foarte bine. I-a întins bătrânului un coniac. Este bine să te întorci acasă.

— Ai grijă să nu te pripeşti. Tragedia, împreună cu asumarea tuturor îndatoririlor tale, s-ar putea să te copleşească dacă nu o iei pas cu pas.

— Este foarte puţin probabil să fie periculos să mă grăbesc. La urma urmei, mi-a luat paisprezece ani să plec din casa ta şi să revin aici, la Haven House.

Norman a cercetat biroul.

— Această cameră îmi stârneşte atât de multe amintiri. L-a ţintuit cu privirea pe Griff. Cum te-ai acomodat în casa ta?

— Destul de uşor. Griff a sorbit din coniac. Câţiva dintre vechii servitori sunt încă aici.

— La fel ca şi majordomul, din câte îmi dau seama. Gura lui Norman s-a strâmbat. Wright nu mă place în mod special. Când am devenit tutorele tău, am încercat să mai triez din lucrurile tatălui. Am avut impresia că îmi ascunde în mod intenţionat nişte documente.

— Dar nu era treaba avocatului să se ocupe de aceste lucruri?

— Ba da, dar în calitate de cel mai apropiat prieten al tatălui tău, m-am gândit că ar trebui să văd cu ochii mei

dacă există chestiuni de ordin personal de care trebuia să am grijă cu discreţie.

— Ce fel de chestiuni personale?

Mişcându-se pe scaun, Norman s-a uitat la sticlele de cărţi.

— Norman? a insistat Griff. Te referi la această amantă pe care se presupune că ar fi ascuns-o tatăl meu?

— Nu neapărat, a spus el în cele din urmă. Toţi bărbaţii au chestiuni personale pe care ar putea prefera să le ţină cât mai departe de ochii familiilor lor şi ai avocatului lor.

— Căutai ceva anume?

— Nicidecum.

I-a pus următoarea întrebare când Wright a intrat cu ceaiul.

— Îţi aminteşti că te-ai întâlnit cu tata cu o zi înainte de a fi murit?

Norman a dat din cap.

— Da. Cum de ştii asta?

Griff a bătut cu mâna pe agenda de întâlniri.

— Este menţionat în agenda lui.

Norman s-a îndreptat.

— Ai găsit agenda lui Jeffrey?

— Da.

— Unde era? O undă de amuzament i-a sclipit în privire. Mi-e clar că Wright a ascuns-o. Am avut dreptate să-l suspectez.

— Nu te îngrijora, a spus Griff. Nu am găsit nimic care să provoace vreun scandal sau vreo altfel de indiscreţie.

— Mă simt uşurat.

— Despre ce aţi vorbit tu şi tata în vinerea aceea?

Norman părea îndurerat.

— Aş vrea să laşi morţii să se odihnească în pace. Lasă trecutul în urmă.

— Trebuie să ştiu, Norman.

— Deja ştii. Tatăl tău mi-a cerut să-i spun lui Caroline că mă întâlnesc cu el la ţară.

— Şi asta a fost ziua în care ţi-a cerut asta? Cu o zi

înainte să plecăm în ţară?

— Da. Caroline decisese brusc să meargă cu el, dar era reticent.

Griff îşi forţase mama să-şi însoţească tatăl la ţară pentru că ştia că Selina avea să fie acolo. Vina îl apăsa. Dacă nu ar fi insistat, cel puţin mama lui ar fi putut fi încă în viaţă.

Griff a făcut o pauză.

— Mai există o problemă pe care vreau să o discut. Are legătură cu domnişoara Zaydan.

— Ce-i cu ea?

— Comisia se întruneşte peste două zile. Cum crezi că se vor derula audierile?

— Mansfield va fi chemat să spună comisiei ce s-a întâmplat. De asemenea va fi invitată să vorbească şi ea, dacă doreşte. Mă aştept ca totul să se termine într-o oră şi ceva.

— Nu are nici o şansă împotriva cuiva atât de puternic ca vicontele Payton, nu-i aşa?

— Nu, mai ales dacă este vinovată că i-a dislocat intenţionat încheietura mâinii lui Mansfield.

Griff a expirat. Asocierea ei cu el la evenimentul de strângere de fonduri îi compromisese şi mai mult şansele. Hanna era asociată acum cu scandalul. Nu doar cel legat de el şi Selina, însă existau şi bârfe despre motivul pentru care Griff şi Bridges se certaseră.

— Înţeleg.

— Nu este totul pierdut pentru prietena ta. Are noroc că interdicţia de a trata pacienţii nu se extinde în afara Londrei.

— E posibil să se întoarcă la Manchester pentru a putea practica.

Gândul că ea va pleca îl măcina foarte mult. Chiar dacă era conştient că ar fi fost mai bine. Trebuia să se concentreze asupra viitorului lui cu Selina şi cu familia pe care o vor forma.

Norman a mai zăbovit încă o jumătate de oră discutând în mare parte chestiuni legate de spital. Odată plecat, Griff l-a chemat pe Wright.

— Îţi aminteşti cumva dacă doctorul Pratt l-a vizitat pe tatăl meu cu o zi înainte să plecăm la Ashby, ultima dată?

— Îmi amintesc, milord, a spus majordomul.

— A fost ceva care te-a marcat la această ultimă întrevedere dintre cei doi?

— Nu prea, milord. Cu toate acestea, parcă îmi amintesc că a fost o vizită rapidă şi fără nici o mizã, deşi ambii păreau puţin încordaţi când s-au despărţit.

— Înţeleg.

Amintirile lui Wright se potriveau cu ceea ce îi spusese Norman despre cum se certaseră la ultima lor întâlnire. Dar care fusese motivul? Poate că Griff era naiv, dar îi era greu să accepte presupusa infidelitate a tatălui său.

— Nici nu ştii despre ce au vorbit?

— Din păcate nu, milord.

El s-a oprit.

— Tatăl meu era cunoscut că… s-ar fi întreţinut şi cu alte femei? A avut o amantă?

Wright a dat înapoi.

— Nu, milord, nu, din câte ştiu eu. Părea destul de loial lui Lady Griffin.

Griff a pus degetul pe agenda deschisă.

— Trebuie să aflu de ce s-au certat tata şi Norman. Ai idee ce s-a întâmplat cu jurnalul tatălui meu?

— Nu, milord. Nu l-am mai văzut după moartea Excelenţei Sale. Poate că l-a luat cu el la Ashby în acel ultim weekend.

Un fior l-a cuprins pe Griff. Pentru a afla ultimele gânduri ale tatălui său, s-ar putea să nu aibă de ales şi să fie nevoit să se întoarcă la conacul Ashby, scena celui mai înfiorător eveniment din viaţa lui. A tras aer în piept pentru a se calma. Reuşise să-şi învingă îndoielile cu privire la Haven House. Era chiar fericit că era acasă. Poate că sentimentul ar fi fost identic şi la revenirea la conacul lor de

la moşie.

Era momentul să stârpească toţi demonii din trecutul lui.

Capitolul 19

Comisia s-a întrunit la spitalul Margate, în aceeaşi sală în care se întrunea lunar consiliul de conducere. Erau doisprezece membri, toţi bărbaţi, aşezaţi în jurul mesei lungi, dreptunghiulare. Hanna venise însoţită de Evan. Amândoi erau aşezaţi pe scaunele aliniate pe lângă pereţii camerei, înconjurând masa unde urma să fie luată cea mai importantă decizie din viaţa ei profesională. Cu nervii întinşi la maximum, ea a scanat feţele membrilor comisiei şi i-a recunoscut pe câţiva, de la strângerea de fonduri organizată de Griff. Trei dintre ei chiar i-au susţinut privirea şi şi-au înclinat bărbia în semn de recunoaştere. Restul au evitat să se uite la ea. Griff era şi el acolo, în colţul opus locului în care stătea ea, impecabil îmbrăcat în hainele lui elegante. Mansfield şi tatăl lui, lordul Payton, stăteau pe scaune lângă perete, în mijlocul camerei.

Doctorul Pratt prezida audierea.

— Bună ziua. Suntem aici pentru a stabili dacă tămăduitoarea de oase cunoscută sub numele de domnişoara Hanna Zaydan prezintă un pericol iminent pentru cetăţenii cinstiţi ai Londrei şi, prin urmare, dacă ar trebui să i se interzică să-şi practice meseria în Londra, în interesul sănătăţii şi siguranţei populaţiei. Vom începe cu domnul Mansfield. Vă rugăm să ne spuneţi ce s-a întâmplat când aţi chemat-o pe domnişoara Zaydan să vă ofere serviciile.

Mansfield s-a ridicat.

— Eu şi prietenii mei eram la cafeneaua din Red Lion Square şi am vrut să ne convingem dacă domnişoara Zaydan este sau nu o escroacă. Am chemat-o. Ea a venit şi mi-a dislocat intenţionat încheietura mâinii. Am fost în

agonie timp de câteva săptămâni. A privit-o. Este o ameninţare publică care trebuie oprită.

Griff s-a aplecat în scaun.

— I-aţi spus domnişoarei Zaydan că o supuneţi unui test?

— Nu, a răspuns Mansfield.

— Şi care a fost motivul pe care l-aţi invocat pentru a o chema acolo? a insistat Griff.

— Scuză-mă, a intervenit lordul Payton. Nu ai dreptul să pui întrebări. Nu faci parte din comisie.

— Nu, dar fac parte din consiliul de conducere al acestui spital.

— Asta nu îţi dă nici un drept, a pufnit Payton zeflemitor.

— Eu cred că da, a spus un membru al comisiei, un bărbat de aproximativ treizeci de ani pe care Hanna nu-i mai văzuse niciodată. Cu părul negru şi purtând un frac elegant, avea o privire cinică, despre care te-ai fi aşteptat să aparţină unui bărbat mult mac în vârstă. Lasă-l pe Griffin să vorbească.

— Ă… mulţumesc.

Din expresia feţei lui Griff, reieşea că nici el nu-l cunoştea pe bărbat.

— Sunt de acord, a spus un alt membru aflat la masă, pe care Hanna l-a recunoscut de la strângerea de fonduri.

— Şi eu sunt de acord. Lăsaţi-l pe Griffin să-l interogheze pe bărbat, a spus un alt membru cu care Hanna îşi aminti ca vorbise la Haven. Ideea este să ajungem la fondul problemei, nu?

— Foarte bine, a spus doctorul Pratt. Te rog să continui, Lord Griffin.

Griff s-a adresat lui Mansfield.

— De ce a crezut domnişoara Zaydan că ai chemat-o la cafenea?

— I-am spus că mi-am luxat încheietura.

— Şi era adevărat?

— Nu, evident că nu.

— Cu alte cuvinte, ai minţit.

— Da.

— Deci, recunoşti că eşti un mincinos.

Payton a sărit în picioare.

— Cum îndrăzneşti să-l insulţi pe fiul meu?

Griff nu părea impresionat de ieşirea lui Payton.

— Fiul tău a spus că a minţit. Asta îl face un mincinos. El şi-a întors atenţia spre Mansfield. Ai făcut ceva, i-ai făcut avansuri necuviincioase domnişoarei Zaydan, care ar fi putut s-o facă să simtă că trebuie să se apere?

— Sigur că nu! s-a prefăcut Mansfield ofensat de insinuarea că i-ar fi putut face avansuri Hannei. Ea m-a atacat fără nici un motiv.

Nu era adevărat, dar nici insinuarea lui Griff nu se referea la faptul că Mansfield i-ar fi făcut avansuri sexuale.

— Este strigător la cer, a spus lordul Payton. Domnişoara Zaydan este cea care trebuie să răspundă pentru faptele ei, nu fiul meu.

— Toţi ar trebui să răspundem pentru faptele noastre, a spus străinul cu ochii cinici. Indiferent de poziţia noastră socială. L-a cercetat pe Mansfield. Cum este încheietura ta acum? O poţi mişca? Sau este irecuperabilă?

— Nu, într-adevăr. Sunt la fel de sănătos ca înainte de incident. Mansfield şi-a învârtit încheietura mâinii, demonstrând mobilitatea acesteia. Slavă Domnului! Mi-era teamă că escroaca mi-a vătămat-o definitiv. Dar se mişcă la fel de bine ca înainte.

— Impresionant. Străinul şi-a sprijinit bărbia în pumn. Apropo, cum ţi s-a vindecat încheietura mâinii?

Mansfield s-a încăpăţânat să tacă.

— Nu te auzim, şi-a aplecat străinul o ureche.

— Domnişoara Zaydan a pus-o la loc, a spus Mansfield fără tragere de inimă.

— Şi este ca şi nouă, aşa mi se pare că ai spus?

Evan s-a aplecat spre Hanna.

— Cine este bărbatul acela?

— Habar n-am, a şoptit ea, uitându-se la Griff.

Era un prieten de-al lui? Altfel, de unde ar şti că Hanna îi pusese înapoi încheietura mâinii lui Mansfield? Dar

Griff părea la fel de confuz ca şi Hanna.

— Aşadar, a continuat străinul, ai chemat-o pe domnişoara Zaydan şi i-ai spus că ţi-ai luxat încheietura mâinii. Când a plecat de la cafenea, încheietura ta era în aceeaşi poziţie.

— Nu, a insistat Mansfield. Încheietura mea nu era cu adevărat dislocată înainte de a veni ea la cafenea.

— Înţeleg. Ne spui că atunci ai minţit. Dar nu minţi şi acum?

— Nu, nici într-un caz!

— Mi-e greu să cred că nu-ţi place să trăieşti în continuare în minciună, a remarcat străinul. Cu toate acestea, ceea ce este de necontestat este că vindecătoarea ţi-a pus la loc încheietura mâinii, făcând-o să fie, conform spuselor tale, „ca nouă”. Nu s-a întâmplat nimic grav. Şi domnişoara Zaydan te-a ajutat chiar şi după ce ai momit-o în cafenea, după cum ai recunoscut chiar tu, sub un pretext fals, şi cu intenţii nu tocmai onorabile, iar ea a fost forţată să se apere.

— Nu aşa s-a întâmplat, a replicat Mansfield roşu la faţă. Ai răstălmăcit totul.

— Cine eşti? a vrut să afle lordul Payton. De ce eşti în această comisie?

Străinul l-a ignorat, adresându-se în schimb colegilor săi, membri ai comisiei.

— Trebuie să audiem mai mulţi pacienţi ai domnişoarei Zaydan.

— Cum doriţi, a spus doctorul Pratt.

Lordul Payton s-a ridicat în picioare.

— Ceilalţi pacienţi ai ei sunt irelevanţi, a spus el furios. Suntem aici pentru a decide dacă această escroacă va fi trasă la răspundere pentru ceea ce i-a făcut fiului meu.

— Eu cred că este necesar. Străinul s-a ridicat în picioare. Era înalt şi avea o prezenţă şi mai impresionantă când stătea în picioare. Înainte de a putea decide dacă domnişoara Zaydan ar trebui să primească interdicţie de a-şi mai practica meseria la Londra, trebuie să aud mărturiile mai multor pacienţi de-ai ei. A dat din cap în direcţia

doctorului Pratt. Vă rog să vă ocupaţi de asta.

Doctorul Pratt şi-a înclinat bărbia cu respect.

— Aşa voi face, milord.

Străinul a plecat fără să fi privit o secundă în direcţia Hannei. Griff s-a ridicat imediat şi s-a dus să discute cu doctorul Pratt. Hanna l-a auzit întrebându-l despre identitatea străinului.

— Ce a fost asta? a întrebat Evan, urmărindu-l pe bărbatul care pleca.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Hanna încă se străduia să înţeleagă ce se întâmplase. Ea se aşteptase să îi fie interzis dreptul de practică în această după-amiază. Începuse deja să se gândească la mutarea ei la Manchester. În schimb, un străin îi acordase o amânare.

Griff l-a lăsat pe doctorul Pratt şi a venit spre ea, făcând-o pe Hanna să se întoarcă către Evan şi să-i spună:

— Ne întâlnim afară.

— Cum vrei, s-a tensionat Evan şi s-a îndepărtat exact când Griff ajungea la Hanna.

— A fost remarcabil, a zâmbit el larg. Se pare că tu, spre deosebire de mine, poţi oricând să te bazezi pe familie să îţi vină în ajutor.

Familie?

— Cine era acel bărbat?

— Acela, draga mea Hanna, este marchizul de Brandon.

— Cine? Şi apoi a înţeles. *Brandon,* fratele Leelei. Vărul pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Brandon nu apare aproape niciodată în societate. Puţini l-ar recunoaşte. L-au adăugat în ultimul moment în comisie. Norman mi-a spus că marchizul a cerut în mod special să fie numit. Nu a avut de ales şi a trebuit să-i onoreze cererea. Bărbatul face donaţii considerabile spitalului.

— Nu pot să cred că a intervenit în favoarea mea.

— Este fratele ducesei de Huntington, nu-i aşa?

Ea a dat din cap, încă năucită.

— Însă el şi Leela au crescut destul de departe de familia noastră. Tatăl lor a fost un marchiz. Zaydanii sunt negustori umili. Am cunoscut-o pe Leela abia de curând.

— Ei bine, misteriosul tău văr tocmai a intervenit pentru a te salva. Este un aliat puternic.

— Toţi oamenii de aici păreau să-l trateze cu respect.

— Este marchiz. I-a surclasat pe toţi cei din această cameră.

— Nici măcar nu-l cunosc, a repetat ea.

— Dar este de partea ta, a spus Griff, Asta e tot ce contează.

*

A doua zi, Hanna aranja instrumentarul în masa de toaletă, când o femeie bine îmbrăcată a trecut pragul dispensarului însoţită de un băiat.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat-o Evan, care era pe punctul de a ieşi să facă nişte comisioane.

— Am venit la tămăduitoarea de oase, a spus femeia.

Hanna a închis sertarul.

— Eu sunt domnişoara Zaydan.

— Vă las pe mâini foarte pricepute, i-a spus Evan femeii în timp ce ieşea pe uşă.

— Sunt doamna Rutland.

Ochii albaştri ai femeii au licărit de interes studiind-o pe Hanna. Era o bogătaşă. Felul ei de a vorbi şi rochia bine croită îi indicau asta Hannei. În afară de Griff, nu mai tratase niciodată un membru al aristocraţiei.

— Bună ziua. Hanna şi-a mutat atenţia pe băiatul cu părul negru, cu obrajii roşii şi pătaţi de lacrimi, aflat lângă doamna Rutland. Şi el cine este?

— Acesta este fiul meu, William. S-a lovit la deget în timp ce se juca cu mingea.

— Pot să mă uit? l-a întrebat pe băiat. El a dat din cap fără convingere. Haide, atunci, a spus ea cu voioşie în glas, încercând să-l relaxeze pe copil. Poţi să te urci singur pe masa de consultaţii?

— Bineînţeles că pot, şi-a ridicat el bărbia. Am zece ani. Nu mai sunt un copil.

— William, l-a avertizat mama lui, ai grijă la maniere.

— Este în regulă, a spus Hanna.

Odată aşezat, Hanna a examinat mâna băiatului. Degetul mijlociu îi era umflat şi strâmb.

— A, da. Am văzut care este problema.

Doamna Rutland s-a apropiat mai mult.

— I-l poţi vindeca? Îl doare teribil. Este un băiat atât de activ şi de competitiv încât poate fi neatent cu corpul său. Este o sursă permanentă de îngrijorare pentru mama lui.

— Îl doare pentru că degetul din mijloc este luxat.

— Ce înseamnă asta? a întrebat-o William, cu vocea tremurândă în timp ce strângea degetele mamei sale cu cealaltă mână.

— Osul tău a ieşit din articulaţie şi trebuie să-l pun la loc.

— O să doară?

William şi-a îndreptat spatele, dar părea mai degrabă înspăimântat.

— Nu foarte tare. O să-i cerem mamei tale să ne ajute. Dacă doriţi, doamnă Rutland, vă rog să îl ţineţi strâns pe William.

Lucy a venit şi ea. Ştia cum se procedează. Ea şi Hanna puseseră multe degete la locul lor. Lucy a ţinut strâns braţul lui William pentru ca Hanna să-l poată manevra.

— Ai mai făcut asta înainte? a întrebat doamna Rutland, cu o voce îngrijorată.

— De multe ori, a liniştit-o ea în timp ce apuca degetul băiatului. Este una dintre cele mai frecvente accidentări, mai ales în rândul tinerilor. În timp ce vorbea, i-a pus degetul la loc.

— O, a scâncit băiatul. Mă va durea mai tare?

— Nu, asta-i tot. Hanna s-a dat înapoi. Am terminat.

— Adevărat? a clipit el.

Doamna Rutland s-a uitat la ea.

— Este pus la loc?

— Da, a spus Hanna în timp ce Lucy mergea să aducă alte pansamente. Acum îl voi fixa, folosindu-mă de degetul de lângă şi, în câteva zile, William şi degetul lui îşi vor reveni.

William şi-a mişcat neîncrezător degetul mijlociu.

— Îl pot mişca!

— Da, dar ţine-l fixat în bandaj deocamdată. Nu vrem să iasă din nou de la locul lui.

Doamna Rutland o privea pe Hanna cum înfăşură degetul băiatului.

— Acesta este dispensarul tău?

— Da, al meu şi al doctorului Bridges. Suntem parteneri. Dar pentru cât timp? Vărul ei îi mai acordase un răgaz, dar avea să reuşească Brandon să o salveze din nou? Cum aţi aflat de mine?

— Am citit despre cazul tău în ziar.

— Şi, cu toate acestea, aţi mai vrut să îmi faceţi o vizită?

— Medicul nostru de familie mi-a spus să tamponez cu iod degetul lui William. Dar fiul meu suferea atât de mult încât m-am gândit că nu are ce să fie mai rău de atât dacă te-aş vizita. Înţeleg că l-ai vindecat pe lordul Griffin.

— Îl cunoaşteţi pe lordul Griffin?

O expresie tristă a apărut pe chipul ei.

— Da, l-am cunoscut cu foarte mult timp în urmă.

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat. Griff a intrat. Hannei i s-a făcut pielea de găină. Nu ar trebui să fie atât de fericită să-l vadă, dar corpul ei nu o mai asculta.

— Bună ziua, A făcut o pauză când a zărit pacientul şi pe mama acestuia. O, îmi cer scuze. Nu vreau să vă întrerup, eram doar…

S-a oprit. A devenit livid în timp ce o privea pe doamna Rutland.

Femeia i-a susţinut privirea, îmbujorându-se la faţă. Hanna a fost şocată sa vadă că doamna Rutland începuse să lăcrimeze.

— Tommy, a şoptit ea.

— Ce cauţi aici?

Hannei i s-a strâns stomacul. Era evident că Griff avea o relaţie cu doamna Rutland. Câte femei ca Selina avusese în trecut?

— Cine este bărbatul acesta, mamă? a tras William de mâneca mamei sale.

— Acesta este lordul Griffin. Vocea doamnei Rutland era plină de emoţie. Este unchiul tău.

Capitolul 20

Hanna a rămas eu gura căscată. Doamna Rutland era una dintre surorile nepăsătoare ale lui Griff? Cum putea o mamă care părea destul de devotată să dea dovadă de atâta dezinteres faţă de fratele ei mai mic?

— Ce mai faci? l-a întrebat doamna Rutland pe Griff.

— Nu crezi că este puţin cam târziu să te mai intereseze starea mea de spirit? a zâmbit el trist.

— Eu sunt William, a intervenit băiatul.

Chipul lui Griff s-a înmuiat în timp ce îl privea.

— Ce mai faci, William? Sunt bucuros să te cunosc.

— De ce nu ne vizitezi niciodată? l-a întrebat băiatul. Mama pare mereu tristă când vorbeşte despre tine, pentru că nu vii să o vezi.

— William, l-a admonestat mama lui. Nu este politicos să pui întrebări.

— În special cele la care este greu să răspunzi, a adăugat Griff.

Doamna Rutland s-a înroşit.

— Am înţeles că Lady Winters te-a absolvit de acuzaţiile privind moartea părinţilor noştri. În legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sunt foarte fericită pentru tine.

— Nu pot să îţi spun cât de mult apreciez preocuparea ta ca soră.

Doamna Rutland şi-a umezit buzele.

— Acum că ai redeschis Haven House, m-am gândit că poate mă vei vizita. Pot să-ţi dau adresa mea.

— Am adresa ta. Aşa cum şi tu ai ştiut-o pe a mea în toţi aceşti ani.

— Deci, mă vei vizita?

— Abia acum, după ce Selina mi-a salvat public onoarea într-o manieră atât de spectaculoasă şi de scandaloasă vrei să te vizitez?

— Nu. Doamna Rutland a şovăit. Nu este deloc asta.

— Mamă, mamă.

William a tras-o din nou de mânecă, şoptindu-i ceva la ureche.

Doamna Rutland, sora lui Griff, nu şi-a dezlipit privirea de la fratele ei, în timp ce băiatul îi vorbea încet la ureche. Şi-a strâns buzele.

— Foarte bine. A băgat mâna în poşetă şi a scos bani pentru a o plăti pe Hanna. Trebuie să plec. William are o urgenţă.

Băiatul a sărit de pe masa de consultaţii.

— La revedere, unchiule Thomas!

— La revedere, William! L-a privit pe băiat cu interes. Sunt foarte încântat că am avut ocazia să te cunosc.

— Tommy… a spus doamna Rutland.

— Spune-mi Griffin de acum.

— Griffin, aş vrea să mai vorbim.

— Chiar vrei?

— Hai mai repede, mamă.

William o trăgea de mână pe mama lui, târând-o spre uşă.

— Poate, Griffin, dacă am putea…

Practic îl implora.

— La revedere.

Nu s-a uitat la sora lui. Nu i-a privit nici pe ea şi nici pe nepotul lui care deschisese uşa pentru a ieşi. Când a auzit uşa închizându-se, Griff a închis ochii, tremurând, şi a răsuflat prelung. A apucat strâns spătarul unui scaun din sala de aşteptare de parcă ar fi avut nevoie de sprijin pentru a rămâne în picioare.

Hanna ştia că nu ar fi trebuit să intervină între ei. Dar părea atât de singur, aşa că s-a dus la el, punându-i o mână pe braţ.

— Deci, aceasta este sora ta.

— Da, a alunecat el pe un scaun.

Pieptul Hannei s-a strâns când i-a văzut chipul îndurerat. S-a aşezat lângă el.

— Părea fericită să te vadă.

El părea de-a dreptul uimit.

— Aşa era, nu?

— Era emoţionată, evident. Nu avea nimic din atitudinea unei femei căreia nu-i pasă.

— Opreşte-te, a ridicat Griff mâna. Abia am supravieţuit absenţei surorilor mele din viaţa mea. Nu cred ca aş putea să mai trec încă o dată prin aşa ceva.

— Nu cred că a venit să mă vadă absolut întâmplător, a insistat Hanna. M-a întrebat de tine înainte să soseşti.

— Sincer, nu am chef să mai discut despre Dorcas. Am venit pentru Gerard Loder.

— Bărbatul care i-a dat tatălui meu bijuteriile mamei tale? A abandonat subiectul surorii lui. Ce ai aflai despre el?

— E o persoană care este în cârdăşie cu infractorii, conform celor spuse de detectivul pe care l-am angajat. A luat colierul şi inelul de la un bărbat pe nume Leonard Palk.

— Şi cine este Leonard Palk?

— Detectivul meu investighează asta chiar acum.

— S-ar putea să-i dăm de capăt.

— Aşa sper. A făcut o pauză, ochii i s-au întunecat. Ar mai fi ceva.

— Ce?

— Tatăl meu a ţinut un jurnal.

— Şi crezi că ar fi informaţii utile în el?

— Doar asta este tot ce ne-a mai rămas. Nu ştiu. Jurnalul este probabil la conacul Ashby, locul unde… părinţii mei au fost ucişi. El s-a înfiorat. Nu am fost acolo de atunci.

— Există ceva anume pe care speri să-l găseşti în jurnal? l-a întrebat ea blând.

— Tatăl meu s-a întâlnit cu Norman cu o zi înainte să

plecăm la moşie. Cei doi s-au certat. Norman a insinuat că această ceartă a pornit de la o infidelitate a tatălui meu.

— Crezi că este adevărat?

Ea nu ştia nimic despre tatăl lui Griff, dar punea sub semnul întrebării sinceritatea doctorului.

— Nu vreau să cred că tatăl meu a avut o amantă. A ţinut un jurnal. Poate că asta va clarifica de ce a făcut o călătorie neaşteptată la moşie.

— Dacă tatăl tău ar fi fost infidel, chiar ar fi scris aşa ceva în jurnalul lui?

— Probabil că nu, a expirat el lung şi încet. Dar Norman ascunde informaţii. El pretinde că apără memoria tatălui meu. Asta mă face să mă întreb dacă tata a fost implicat în ceva care a dus la moartea lui.

— Se pare că nu-ţi vei găsi liniştea până nu mergi la Ashby şi găseşti jurnalul.

— Nu sunt sigur că pot face asta. Sincer să fiu, mi-e teamă să mă întorc acolo.

— Poate vei avea aceleaşi sentimente ca în cazul reşedinţei Haven. Ai amintiri plăcute din copilăria ta petrecută la Ashby şi poate că asta va ajuta la îndepărtarea amintirilor neplăcute. Eşti un bărbat adult acum, nu mai eşti un copil rănit şi confuz.

— O să mă mai gândesc la asta, a expirat el.

Apoi s-a uitat la ea. Hanna a realizat că erau aşezaţi prea aproape unul de celălalt, cu capetele aflate la o distanţă foarte mică.

— Mă bucur să te văd, că pot să discut toate lucrurile acestea cu tine. Sunt puţini oameni cu care pot vorbi deschis.

— Voi fi mereu prietena ta, a promis ea. Părea atât de singur în acel moment, încât Hanna l-a luat de mână. Griff avea puţini prieteni adevăraţi. Ea nu l-ar abandona aşa cum o făcuseră surorile lui, oricât de dureros ar fi fost să fie cu el, ştiind că în curând avea să se căsătorească cu Lady Winters.

Privindu-şi mâinile, el şi-a îngemănat degetele cu ale ei.

— Mi-e dor să te ating.

Ea a închis ochii pentru o clipă, desfătându-se cu senzaţia mâinilor lui unite cu ale ei.

— Mi-e dor să fiu atinsă de tine, a recunoscut ea, deşi nu ar fi trebuit s-o spună. Dar nu este corect, nu ar fi cinstit când eşti într-o relaţie cu altă femeie.

— Nu sunt încă legat de Selina. Ea a spus că nu se consideră legată de mine şi că şi eu ar trebui să mă consider la fel. I-a mângâiat mâna Hannei. Pielea i s-a înfierbântat. S-ar putea ca această stare de lucruri să se schimbe după ce eu şi Selina ne întâlnim, peste câteva săptămâni, dar, deocamdată, oficial, sunt un om liber.

Ea şi-a retras uşor degetele.

— Dar numai oficial, a spus ea încet. Din păcate.

El i-a dat drumul, atingerea lui zăbovind pe degetele ei în timp ce ea îşi retrăgea mâna.

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat. Bărbatul care a intrat părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Purta un frac simplu în nuanţa chihlimbarului, demodat, şi pantaloni albaştri. Hanna s-a ridicat. Senzaţia atingerii lui Griff încă persista pe mâinile ei.

— Bună ziua.

— Sunteţi doamna Zaydan?

— Da.

— Eu sunt Samuel Lockhart.

— Sunteţi rudă cu doamna Lockhart?

— Domnul Lockhart a fost unchiul meu, a clătinat el brusc din cap.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, a spus ea cu căldură. Îmi pare rău pentru moartea mătuşii dumneavoastră. Cu ce pot să vă ajut?

— Poţi să mă ajuţi dacă îţi închizi afacerea şi îmi restitui această proprietate.

— Poftim? a clipit Hanna.

Griff s-a ridicat şi el, nerostind nici un cuvânt, dar susţinând-o în tăcere.

— Chiria pentru această locaţie este foarte scumpă, a subliniat domnul Lockhart.

— Mă tem că este vorba despre o neînţelegere, a spus ea politicos. Prevederile din testamentul mătuşii dumneavoastră îmi dau dreptul de a funcţiona aici gratuit, cu dispensarul meu.

— Da, ştiu că soţia unchiului meu, o femeie fără o picătură de sânge Lockhart, a cedat acest spaţiu în beneficiul… *funcţionării* dispensarului tău.

— Atunci, de ce aţi mai venit?

Nu-i păsa de atitudinea lui.

— Am înţeles că ieri urma să se decidă dacă ţi se ridică dreptul de a mai continua această *afacere.* Că vei fi obligată să-ţi încetezi activitatea, să închizi şi să-mi redai dreptul de proprietate asupra acestui spaţiu.

Ea s-a mirat de unde se informase domnul Lockhart în această privinţă.

— Aţi fost dezinformat. Comisia nu a luat nici o decizie finală referitor la asta.

— Sper că vei avea decenţa şi vei pleca cât mai repede posibil. Eu şi familia mea dorim să vindem clădirea.

Lângă ea, Hanna îl simţea pe Griff că era gata să intervină.

— Atunci, vă sugerez să o vindeţi cu condiţia să am dreptul de a folosi acest spaţiu gratuit.

— Ascultă! Bărbia domnului Lockhart tremura. Singurul motiv pentru care te afli în această clădire este că ai escrocat o bătrână singură, cu mintea rătăcită.

Hanna a început să se enerveze.

— Nu am făcut aşa ceva. Şi nu plec. La revedere, domnule!

— Vrei să-ţi ofer bani să pleci? Cât mai durează?

Pentru o clipă, Hanna s-a gândit la propunerea lipsită de scrupule. După toate probabilităţile, era pe cale să-şi piardă dreptul de a practica la Londra. Intervenţia vărului ei Brandon nu făcuse decât să întârzie inevitabilul. Banii de la domnul Lockhart ar fi putut-o ajuta să deschidă un dispensar în Manchester.

Dar nu i-a plăcut privirea din ochii domnului Lockhart, siguranţa lui că ar fi putut să o cumpere. Acceptarea ofertei

lui nu ar face altceva decât să confirme impresia lui că Hanna nu era altceva decât o escroacă lacomă, care i-a înşelat mătuşa bătrână.

— Nici o sumă de bani nu va fi de ajuns ca să mă lipsesc de plăcerea de a face ceea ce iubesc, a spus ea. Sper să continui să-mi practic meseria în acest spaţiu până la sfârşitul zilelor mele.

— Nu ai nici un drept să fii aici şi tu ştii asta.

Şi-a îndreptat spatele.

— Mătuşa dumneavoastră mi l-a acordat şi avea tot dreptul să o facă. Dumneavoastră nu aveţi acest drept.

— Intenţionez să discut cu avocatul meu această problemă.

— Nu văd de ce m-ar interesa pe mine aşa ceva, a răspuns ea.

— O să mai auzi de mine, a spus el în timp ce deschidea uşa.

— Domnule Lockhart?

— Da? S-a întors spre ea cu o expresie arogantă pe figură. Te-ai hotărât să accepţi banii şi să eliberezi spaţiul până la urmă?

— Nu, nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Mă întrebam unde a fost înmormântată doamna Lockhart. Aş dori să mă reculeg la mormântul ei.

— De unde să ştiu eu?

— Cei de la spital mi-au spus că familia doamnei Lockhart a venit să-i ridice cadavrul.

— Cu siguranţă nu a fost vorba despre noi. Nici nu ne-am bătut capul cu asta. După cum am mai spus, doamna Lockhart era rudă cu noi doar prin alianţă. Domnul Lockhart făcea parte din familia noastră. Mi-ar fi lăsat clădirea cu totul, a spus el şi a trântit uşa în urma lui.

— Fermecător bărbat, a remarcat Griff. A sesizat expresia ei gânditoare. Ce s-a întâmplat?

— Dacă familia Lockhart nu a ridicat cadavrul doamnei Lockhart de la spital, atunci cine a făcut-o? Infirmiera de acolo mi-a spus că familia a venit după cadavru. Dacă familia ei nu are rămăşiţele răposatei

doamne Lockhart, atunci, ce s-a întâmplat cu ele?

— Poate că cineva din familia doamnei Lockhart, şi nu familia soţului ei, s-a ocupat de înmormântare.

— Da, desigur, Hanna a dat rapid din cap. Aşa trebuie să se fi întâmplat.

— Pentru o clipă am crezut că vei accepta banii.

— Aşa ar fi trebuit. Ar fi fost cel mai prudent lucru pe care aş fi putut să-l fac. Şansele mele de a putea continua să profesez la Londra sunt mici.

— Nu şi dacă voi avea un cuvânt de spus în această privinţă.

— Nu mai ţine de noi.

— Nu neapărat. Vom face apel la oamenii pe care i-ai ajutat. La mine, la tânăra Annie. Pe cine altcineva ai mai tratat?

— Oameni din clasa de jos, în mare parte. Negustori, vânzători, avocaţi ocazional. Nimeni, în afară de tine, care ar influenţa decizia comisiei.

— Uiţi de nepotul unui conte.

— Ce conte?

— Dorcas este căsătorită cu fiul cel mic al contelui de Tremayne.

— Serios?

Hanna a fost total surprinsă de dezvăluirea lui Griff. Până acum câteva săptămâni, nu interacţionase niciodată cu nici un reprezentant al înaltei aristocraţii, cu excepţia Leelei, desigur. Hanna nu îl cunoscuse încă pe ducele Leelei. Acum se întreţinea cu aristocraţii la strângeri de fonduri şi le trata copiii.

— A fost doar o luxaţie uşoară a degetului în cazul lui. În plus, cu greu îi pot cere surorii tale, o lady, să intervină în favoarea mea.

— Eu pot.

Ea l-a privit.

— Dar nu vrei să mai ai de-a face cu sora ta.

— Adevărat. Expresia lui era întunecată. Dar, dacă asta te ajută, mă voi duce să o văd pe Dorcas.

— Nu pot să-ţi cer asta.

— Nu-mi ceri.

— Dacă insişti.

Hanna a decis să nu se certe cu el. Griff *ar fi trebuit* să meargă să-şi vadă sora. Şi, cu atât mai bine dacă Hanna era catalizatorul care îi aducea împreună după toţi aceşti ani petrecuţi departe unul de celălalt.

— Cât de repede poţi să o vizitezi?

Capitolul 21

— Griffin. Ai venit, a dat Dorcas buzna în salon. Obrajii îi erau strălucitori, privirea sinceră. Când majordomul meu m-a anunţat că eşti aici, nu mi-a venit să cred.

Griff s-a străduit să se familiarizeze cu această nouă versiune a surorii sale. Înainte de întâlnirea lor întâmplătoare de la dispensarul Hannei, el o văzuse ultima oară pe Dorcas cu paisprezece ani în urmă, când ea avea nouăsprezece ani şi era proaspăt căsătorită, ultima dintre surorile lui care părăsise casa părintească. De atunci, imaginea ei de tânără mireasă în plină splendoare a rămas înrădăcinată în mintea lui. Dorcas, cea din faţa lui, era deja o femeie de treizeci şi trei ani. Faţa ei îşi pierduse prospeţimea tinereţii. Figura ei era mai rotundă, dar rămânea totuşi sora pe care o cunoscuse cândva.

— Te rog, ia loc.

Dorcas s-a aşezat pe un scaun în stil franţuzesc cu margini rotunjite şi tapiţerie din material textil. Griff s-a aşezat pe locul aflat în faţa ei. Stăteau lângă o fereastră mare, care dădea spre grădina din spate, unde fiul lui Dorcas, William, se tăvălea în iarbă cu un câine din rasa Pomeranian, alb şi pufos.

— Îl mai doare degetul? a întrebat-o în timp ce-l privea.

Nepotul lui. I se părea aproape ireal.

— Puţin, însă îl poate folosi şi nu mai suferă atât de tare. Tămăduitoarea ta de oase este foarte bună.

— Da, este.

— Sunt atât de fericită că ai venit. Soseşte şi ceaiul imediat.

— Nu e vorba despre o vizită de curtoazie, s-a străduit Griff să păstreze un ton neutru. Vederea lui Dorcas în carne şi oase, după toţi aceşti ani, îi reaprinsese frustrarea faţă de surorile sale, răscolindu-i sentimentele de trădare şi abandon înfipte adânc în măduva oaselor. Ca să fiu foarte sincer, dacă nu aş fi avut nevoie de un favor din partea ta, aş fi evitat această întâlnire.

Pe chip i s-a putut citi dezamăgirea. El a sesizat durerea din ochii ei albaştri. În loc să se simtă mândru de el, l-a cuprins un sentiment de vinovăţie.

— Nu ai fost niciodată răutăcios, a spus ea încet.

— De unde ai putea să ştii asta? a spus el cu răceală. Nu ne-am cunoscut niciodată prea bine.

— Nu este adevărat, a clătinat ea din cap, cu ochii strălucind în lumină.

La fel ca şi el, avea ochii mamei lor. Ea mai moştenise de la tatăl lor nasul proeminent şi părul întunecat, exact ca şi Griff. Un străin ar fi putut spune că el şi sora lui semănau, în ciuda faptului că trăiseră în lumi separate, aproape jumătate din viaţa lor.

— Te-am cunoscut foarte bine. Pe chipul lui Dorcas a apărut o expresie amuzată. Îţi cunoşteam toate secretele. Ştiam că obişnuieşti să fumezi pe ascuns câte o ţigară procurată de lacheul acela… Cum îl chema? S-a gândit o clipă, apoi a pocnit din degete. Felix, asta este. Şi mai ştiam că obişnuieşti să te furişezi ca să te întâlneşti cu Selina. Deşi, mărturisesc că habar n-aveam că voi doi sunteţi…

— Nu am venit aici să depanăm amintiri despre copilăria noastră.

Nu putea suporta să-şi aducă aminte de momentele fericite, să facă orice fel de confidenţe, să-şi amintească de vremurile de dinainte ca totul să meargă prost.

— Oricare ar fi motivul pentru care ai venit, nu pot să-ţi spun cât de fericită sunt să te văd.

Lacheul a intrat cu o tavă de ceai plină cu diverse

gustări. Au păstrat tăcerea în timp ce acesta punea farfuriile şi Dorcas s-a aplecat pentru a turna ceaiul.

— Îmi amintesc că îţi plăceau tartele cu lămâie, a remarcat Dorcas în timp ce i le-a aşezat pe o farfurie pe care i-a umplut-o.

Ea a adăugat şi sendvişurile lui preferate înainte de a pune farfuria şi ceaiul în faţa lui, însă Griff nu s-a atins de ele. Stomacul i se strânsese. Nu putea mânca.

Ea s-a lăsat pe spate cu ceaşca în mână.

— Voiai să-mi spui de ce ai venit. Cu ce te pot ajuta?

— Am venit pentru domnişoara Zaydan.

— Tămăduitoarea de oase?

Curiozitatea i-a luminat faţa.

— Domnişoara Zaydan urmează să apară în curând în faţa unei comisii. Dacă se vor pronunţa împotriva ei, îşi va pierde dreptul de a practica în Londra.

Dorcas l-a studiat cu atenţie. Griff s-a foit în scaun şi a privit pe fereastră. Sora lui îl citea cu uşurinţă.

— Înţeleg că nu vrei să o vezi pe domnişoara Zaydan plecată din Londra? Nu cumva este o levantină?

— Ce vrei să spui cu asta? şi-a întors el capul pentru a se concentra asupra surorii lui.

— Nimic. Am auzit că este de origine arabă. Mi s-a părut curios. Ea a sorbit din ceai. Nu am întâlnit niciodată o persoană ca ea până acum. Poţi să-ţi imaginezi diverse lucruri, cu toate acestea, mi s-a părut o persoană foarte agreabilă şi destul de capabilă.

— Are multe calităţi, a spus el cu asprime. Vreau să îţi cer să participi la audierea de la comisie şi să depui mărturie în favoarea domnişoarei Zaydan.

— Vrei să le spun că o tămăduitoare de oase i-a tratat degetul lui William şi că nici unul dintre cei mai buni doctori din înalta societate nu a reuşit? Şi, mai mult, este vorba despre o tămăduitoare emigrantă, nu? Ochii ei au sclipit. Imaginează-ţi ce scandal s-ar isca. Medicii din înalta societate vor spumega de furie.

— Nu este emigrantă. S-a născut aici. Vei face asta?

William a năvălit în încăpere.

— Am auzit că s-a servit ceaiul. S-a oprit lângă măsuţa de ceai şi a luat un sendviş. Câinele a intrat lătrând în spatele lui. Mamă, pot să iau şi eu câteva? a întrebat el cu gura plină de mâncare.

Ea l-a privit drăgăstoasă pe fiul ei în timp ce se întindea să mângâie câinele pe cap.

— Salută-l pe unchiul Thomas şi apoi poţi să-ţi umpli farfuria.

— Bună, unchiule Thomas. Privirea i-a căzut pe farfuria neatinsă. De ce nu mănânci?

— Poţi s-o iei şi pe a mea dacă vrei, a spus Griff.

Băiatul s-a uitat la mama lui, care i-a făcut un semn aprobator din bărbie. A întins mâna după farfuria lui Griff.

— Trebuie să plec. O să caut viermi în grădină.

Griff l-a privit pe băiat plecând.

— Nu seamănă cu tine.

— Seamănă cu tatăl lui. Gena Rutland este foarte puternică.

— Mă întreb... a spus el.

— Ce te întrebi?

— Dacă l-ai părăsi şi pe el la fel de uşor cum m-ai părăsit pe mine.

— Nu ai vrut să vii să locuieşti cu mine, s-a albit ea la faţă. Şi-a pus ceaiul jos cu mâinile tremurând. Ce voiai să fac?

— Tu şi celelalte surori ale mele nu aţi vrut să mai aveţi de-a face cu mine după crime.

Ochii ei s-au mărit.

— E o minciună, a spus ea înflăcărându-se. Mi-am dorit foarte mult să vii să locuieşti cu mine. L-am agasat pe vărul Norman luni întregi.

— Norman a spus că eşti proaspăt căsătorită şi că vrei să te dedici noii tale familii.

— Asta ţi-a spus el? Nările lui Dorcas au fremătat. Nouă ne-a spus că eşti prea vulnerabil ca să vii ne vezi. Am vrut să vii cu noi pentru a sorta lucrurile mamei şi ale tatei la Haven, la câteva săptămâni după înmormântare. Vărul Norman a spus că vei veni. Dar, în momentul în care

trebuia să ne întâlnim, mi-a spus că avuseseşi o zi foarte proastă şi nu dorise să te supere şi mai mult.

— Nu cred asta, a clipit el.

— Exact aşa au stat lucrurile. Cu toţii am vrut să te îndepărtăm de vărul Norman. Dar tata îl numise tutore în testament. Nu puteam face nimic. Faţa i s-a întunecat. Eram şi foarte tânără. Ar fi trebuit să profit de influenţa familiei soţului meu ca să te eliberez de acel om malefic.

— Nu am ştiut nimic despre întâlnirea pe care trebuia să o am cu tine, cu Maria şi cu Wini, la Haven. Simţea o apăsare pe piept. Nimic nu m-ar fi făcut mai fericit decât să fiu cu voi trei.

— Ştii ce înseamnă asta? Furia i-a licărit în privire. Vărul Norman te-a minţit. Eram disperate să te vedem în acele zile de după înmormântare, dar Norman a spus că eşti prea fragil.

— Mi-a spus că voi trei m-aţi abandonat pentru că eraţi convinse că i-am ucis pe părinţii noştri.

— Nu-i adevărat! a spus ea cu înverşunare. Nu am crezut niciodată asta. *Niciodată.* Ţi-am spus asta şi în scrisorile noastre. Scrisorile la care nu ai răspuns niciodată.

— Nu am primit nici o scrisoare. Griff s-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat, punându-şi o mână peste gură şi peste bărbie. Este posibil aşa ceva? Nu ştiu ce să mai cred.

— Ba da, ştii. Îţi este greu să accepţi adevărul. Vărul nostru te-a minţit. Te-a minţit din momentul în care te-a luat în grija lui.

— Dar, de ce? Ce ar fi avut de câştigat dacă ne ţinea separaţi?

— Habar n-am. Ai petrecut toţi aceşti ani lângă el. Îl cunoşti mai bine decât oricare dintre noi.

— Nu ştiu ce să spun despre asta. Pieptul îi zvâcnea la fiecare respiraţie mai profundă. S-ar putea să nu-l cunosc deloc.

Ar fi putut Norman să ţească o minciună atât de masivă, atât de distructivă, atât de devastatoare?

— Ţi-a cheltuit banii?

— Nu. Nu se poate atinge de ei. Nu a putut niciodată.

— Ce alt motiv ar mai putea avea? l-a întrebat.

— Nu ştiu. A ieşit din cameră. Dar există o persoană care ştie.

*

— Este adevărat?

— Ce să fie adevărat? l-a întrebat Norman.

Nesiguranţa a apărut pe chipul bărbatului în vârstă. Griff venise direct la spital de la reşedinţa lui Dorcas. Sesizând starea de agitaţie în care se afla Griff, Norman îl dusese în cea mai apropiată magazie, unde pe rafturi erau aliniate pături, lenjerie de pat şi alte produse spitaliceşti.

— Surorile mele mi-au trimis scrisori? a întrebat Griff după ce Norman a închis uşa.

Camera îngustă era întunecată. Mirosul de rufe proaspete umplea aerul.

— Mi-ai ascuns scrisorile surorilor mele?

— Da. Cuvintele lui Norman erau calme şi lipsite de orice sentimentalism. Am făcut-o ca să te protejez.

— Să mă protejezi? Griff şi-a pus o mână pe piept. De cine? De propriile mele surori? De ce mai rămăsese din familia mea?

— Şi eu sunt familia ta.

— Am dubii în această privinţă, a râs Griff neîncrezător. M-ai ţinut departe de surorile mele. Ai distrus ce mai rămăsese din familia mea.

— Nu. Chipul bătrânului a devenit dur. Persoana care ţi-a ucis părinţii ţi-a distrus familia. Am adunat cioburile şi le-am lipit la loc.

— Ţinându-mă departe de surorile mele? Lăsându-mă să trăiesc cu ideea că ele au crezut că mi-am ucis părinţii?

— Am avut o responsabilitate faţă de *tine.* Nu faţă de surorile tale. Sarcina mea ca tutore a fost să mă asigur că o să devii un om puternic şi sigur pe el, pentru a te pregăti pentru rolul tău de viconte şi pentru a duce mai departe blazonul familiei. Aceasta a fost datoria mea faţă de tatăl tău şi mi-am îndeplinit-o. Uită-te la tine. A făcut un semn

către Griff. Eşti puternic şi capabil. Eşti un om demn. Am crezut cu adevărat că a te ţine departe de tragedie este cel mai bine pentru tine.

— Poate că aş putea să înţeleg faptul că ai vrut să mă ţii departe de tragedie, dar să mă ţii departe de surorile mele?

— Fetele au fost foarte afectate luni de zile după moartea părinţilor tai. Ori de câte ori m-am întâlnit cu ele, boceau întruna.

— Erau în doliu!

— Te-ar fi distrus dacă ai fi fost nevoit să le suporţi toate smiorcăielile. Trebuia să te protejez de toate astea. Norman şi-a ridicat ochelarii. Erai atât de tânăr, atât de îndurerat, atât de vulnerabil. Trebuia să te ştiu în siguranţă. Tot ce au făcut surorile tale în lunile de după înmormântări a fost să vorbească despre crimele părinţilor tăi şi să încerce să-l găsească pe ucigaş.

— Era normal să vrem să răzbunăm moartea părinţilor noştri.

— Poate. Dar mă temeam că o să-ţi vâre în cap ideea că era de datoria ta să-l găseşti pe ucigaş. Şi, dacă ar fi devenit o obsesie care te-ar fi subjugat şi, în cele din urmă, ţi-ar fi distrus viaţa? Nu puteam permite să se întâmple asta.

— Nu pot să cred. Cu pumnii în şolduri, Griff s-a întors spre el. M-ai ţinut deoparte de tot ce îmi era drag. De surorile mele, de Haven House. De tot ce-mi rămăsese.

— Am făcut ceea ce am crezut că este corect. Nu am copii şi singurul meu frate a murit când eram atât de mic încât nu mi-l mai amintesc. Poate că nu ştiu nimic despre relaţiile de familie. A făcut o pauză, în timp ce consternarea îi invadă chipul. Poate că am greşit când am făcut ceea ce am făcut.

— *Poate*? Griff a ridicat vocea. Tot ce ai făcut a fost să mă minţi.

— Nu ştiu decât că tatăl tău mi te-a dat în grija. Norman şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat nasul. Am făcut tot ce trebuia pentru a te scoate teafăr şi nevătămat din toată

acea situaţie îngrozitoare. Crimele ar fi putut să te distrugă. Obiectivul meu principal a fost să te menţin sănătos la minte şi, bineînţeles, să te îndrum pe calea învăţăturii.

— De ce nu mi-ai spus adevărul după ce am crescut? De ce m-ai lăsat să cred în continuare că surorile mele nu voiau să mai aibă de-a face cu mine?

— Am încercat, a şovăit Norman. Dar nu ştiam cum. Mi-a fost teamă că nu vei înţelege.

— Ei bine, ai avut dreptate. Pentru că te asigur că nu înţeleg. Ce ai făcut a fost îngrozitor.

— Dar uită-te la tine! Privirea lui Norman s-a umplut de mândrie. Eşti puternic şi capabil. Moartea părinţilor tăi ar fi putut să te distrugă. Poate că am făcut greşeli, dar când văd omul bun care eşti astăzi, ştiu că mi-am făcut datoria.

— Scopul scuză mijloacele? Indiferent de cost? Chiar aşa priveşti lumea, Norman?

— Cei mai mulţi nu sunt dispuşi să ia decizii dificile pentru binele suprem, dar eu am făcut ce trebuia.

Griff s-a uitat la el.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti cu adevărat.

— După ce îţi vei acorda un răgaz pentru a medita la asta, vei ajunge să înţelegi că am încercat să fac ceea ce trebuie pentru toţi cei implicaţi.

— Greşit. Nu voi accepta niciodată ideea că ceea ce ai făcut a fost corect. A deschis uşa, dornic să scape. Simţea că se sufocă. Niciodată.

*

Hanna a întors cheia în broască în timp ce închidea dispensarul în acea seară împreună cu Evan.

— Ce s-a întâmplat cu umbra ta? a întrebat Evan.

— Cine? Lucy? A trebuit să facă un comision pentru *Citi.*

S-au îndreptat spre casa ei. Evan îşi luase obiceiul de a le însoţi pe ea şi pe Lucy acasă înainte de a merge în cartierul lui.

— Bunica ta are încredere să te lase singură cu mine?

— Nu aş merge atât de departe cu supoziţiile. Am nevoie de Lucy acasă. Ar trebui să angajăm un asistent pentru dispensar.

Privind înainte, chipul lui Evan s-a schimonosit.

— Ce caută el aici?

Hanna i-a urmărit privirea. L-a zării pe Griff în faţa lor şi s-a luminat.

— Bună ziua, a strigat ea. Ai venit la dispensar?

— Unde altundeva? a mormăit Evan. Omul pare să aibă tot timpul din lume la dispoziţie.

— Sigur că are. Aceasta este însăşi definiţia unui gentleman. Spre deosebire de tine şi de mine, el nu e nevoit să lucreze pentru a-şi asigura existenţa.

— Imaginează-ţi că ţi-ai putea dedica zilele şi nopţile exclusiv activităţilor care-ţi fac plăcere şi ai avea şi banii care să-ţi permită asta. S-a strâmbat. Viaţa este foarte nedreaptă.

— Aşa este, a fost ea de acord.

Pe măsură ce se apropiau, expresia de pe chipul lui Griff i-a transmis un fior de nelinişte. Oare luase o decizie comisia?

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ai un moment? a întrebat el, cu vocea aspră.

— Eu o iau spre casă. Evan a trecut pe lângă Griff. Ne vedem dimineaţă, Hanna.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea pe Griff odată ce Evan a plecat.

— Putem merge undeva?

— Desigur. Ne întoarcem la dispensar.

El a urmat-o şi a rămas tăcut în timp ce ea descuia uşa. Au intrat în dispensar. Umbrele după-amiezii se reflectau pe podea, dar spaţiul era încă suficient de luminat încât să nu mai fie nevoită să aprindă o lampă.

— Toată viaţa mea este o minciună, a spus el aşezat pe una dintre mesele de consultaţie.

— Ce s-a întâmplat?

Faţa lui era lipsită de orice expresie.

— În toţi aceşti ani am crezut că surorile mele m-au abandonat pentru că au crezut că mi-am ucis părinţii.

— Ai vizitat-o azi pe doamna Rutland?

El a aprobat din cap.

— Au vrut să mă mut cu ele, dar Norman nu a fost de acord. A decis că cel mai bine era să nu-mi văd surorile.

— Poftim? De ce? a exclamat ea. *Shu hayee!*

— Traducerea? şi-a înclinat el capul.

— Şarpe. Om care te înjunghie pe la spate. Furia îi pulsa prin vene. De ce să te despartă de surorile tale? Ele sunt sânge din sângele tău. Familia e totul. Nu suntem nimic fără familia noastră.

— Norman mi-a spus că surorile mele au suferit crize de isterie după ce părinţii mei au murit. A vrut să mă ferească de o criză emoţională.

— Când pierzi pe cineva pe care-l iubeşti, bineînţeles că devii emoţional. Când tata a murit, mama şi *Citi* au bocit zile întregi de parcă întreaga lume se sfârşise. *Citi* s-ar fi aruncat în mormânt cu *baba* dacă noi nu am fi oprit-o.

— Surorile mele mi-au trimis scrisori. Norman nu mi le-a dat niciodată.

— O, Griff. Îmi pare rău.

— Şi-a cerut scuze când l-am luat la întrebări. Dar încă crede că a făcut ceea ce trebuie. Că şi-a făcut datoria de a mă creşte ca să devin un om puternic, care să facă cinste blazonului familiei.

— Eşti un om bun, în ciuda educaţiei date de doctorul Pratt, a spus ea cu căldură. Nu datorită lui.

— Sunt un om bun? Şi-a masat tâmplele. Nu mai sunt sigur de nimic. Surorile mele sunt nişte străine pentru mine. Fostul meu tutore, un om în care am crezut că pot avea încredere mai presus de oricine altcineva, m-a minţit ani de zile. Cei din jurul meu obişnuiau să mă considere un criminal. Acum cred despre mine că profit de femei nevinovate.

— Acum, că ştii adevărul, ai ocazia să stai mai mult cu surorile tale. Îţi poţi recâştiga viaţa.

— Presupun. Şi-a masat ceafa. Mulţumesc ca m-ai

ascultat. Îmi pare rău că te deranjez. Ştiu că nu ar fi trebuit să vin.

— Sunt fericită că ai făcut-o. Noi suntem prieteni.

— Chiar crezi că putem fi prieteni? i-a aruncat el o privire sceptică.

— Sunt prietena ta atât timp cât ai nevoie de mine.

În curând, Griff avea să restabilească relaţia cu surorile sale. Şi urma să aibă o soţie şi poate copii. O durea sufletul când se gândea la asta.

— Voi fi prietena ta până când o să te întorci în lumea ta nobilă, cu frumoasa ta soţie aristocrată şi o să o uiţi pe tămăduitoarea de oase din Red Lion Square.

Ochii lui o fixau.

— De parcă aş putea să uit vreodată femeia remarcabilă care m-a salvat dintr-o viaţă de durere şi chin.

Aerul dintre ei s-a comprimat. Ea s-a apropiat mai mult până a ajuns între picioarele lui.

— Nici eu nu te voi uita.

— Este o situaţie cam ciudată.

— Sunt de acord, s-a apropiat ea şi mai mult..

— Nu ar trebui să facem asta. Vocea îi era încordată. Nu este corect faţă de tine.

Ea şi-a pus mâinile pe coapsele lui puternice.

— Ai spus chiar tu că nu eşti încă legat oficial de Lady Winters.

— Nu. Nu sunt.

A tras-o în braţele lui şi ea s-a lăsat dusă de bunăvoie. Un dor intens o arunca în braţele lui, în ciuda raţiunii. Când venea vorba de Griff, corpul Hannei nu mai ţinea cont de raţiune.

— Hanna, a îmbrăţişat-o el atât de strâns, de parcă ar fi vrut să devină un singur trup. Iubirea mea.

— *Hayati*. Viaţa mea.

— Ce înseamnă asta?

— O să-ţi spun mai târziu, a clătinat ea din cap, prea stânjenită ca să-i spună.

El a sărutat-o adânc şi intim. Cu toată fiinţa lui. Ea şi-a pus braţele în jurul gâtului lui şi s-a lipit de pieptul lui

puternic. Căldura şi parfumul lui masculin o învăluiau. Intensitatea dorinţei lui îi tăie răsuflarea. Sărutul a continuat iar şi iar până când camera a început să se învârtă şi picioarele i s-au înmuiat.

— Ar trebui să ne oprim, a şoptit el peste buzele ei.

— Ar trebui, a fost de acord ea înainte de a-şi apăsa din nou buzele peste ale lui. Mă simt păcălită.

El s-a tras înapoi, cu o expresie alarmată pe chip.

— De ce?

— Pentru tu că m-ai văzut dezbrăcată, iar eu nu am avut parte de aceeaşi plăcere.

— Ce vrei să spui? Mi-am scos cămaşa de mai multe ori când m-ai consultat.

— Am făcut asta în calitate de vindecătoare. Nu te-am putut atinge aşa cum mi-am dorit. Să te ating cu gura, aşa cum ai făcut tu cu mine.

— Hanna.

Ochii lui s-au întunecat. Pentru o clipă, ea şi-a imaginat asta. Că îşi scot hainele şi fac dragoste chiar acolo. Cum ar putea fi cel mai intim dintre acte? Cum s-ar putea simţi cu o parte din Griff în ea?

Un semnal de alarmă a apărut în ochii lui Griff. De parcă ar fi putut să-i ghicească gândurile. S-a dat jos de pe masă.

— Trebuie să plec. Acum. Înainte să facem ceva ce vom regreta.

— Nu sunt atât de sigură că aş regreta, a spus ea. Dar, da, ai dreptate. Ar trebui să mergem.

— Te voi însoţi până acasă.

Ea a dat din cap în timp ce îl urma spre uşă, afectată de decizia lui.

— Măcar în public ar trebui să reuşim să ne controlăm.

— Cu greu, a murmurat el în timp ce închidea uşa în urma lor şi aştepta ca ea să încuie.

Au pornit în direcţia casei Hannei, mergând în tăcere, bucurându-se în linişte de compania celuilalt.

— Mă duc la Ashby, a spus Griff brusc.

— Când te-ai hotărât să pleci?

Ea ştia cât de înspăimântat era de idee.

— Chiar acum. Norman mi-a spus versiunea lui despre evenimentele din ultimele zile de viaţă ale tatălui meu, dar nu mai am încredere deloc în vorbele lui.

— Nu te duce singur. Nu-i plăcea să şi-l imagineze confruntându-şi singur trecutul. Ia pe cineva cu tine.

— Mi-aş dori să fii acolo cu mine.

— Şi eu, a răsuflat ea greu, dar amândoi ştim că acest lucru nu este posibil.

Capitolul 22

— Nu era nevoie să vii cu mine. Griff o studia pe femeia care stătea vizavi de el în trăsura care-i ducea la conacul Ashby. Puteam merge şi singur.

Nu era o călătorie lungă. Dura doar o oră, însă îi luase aproape o viaţă întreagă să ajungă aici.

— Dar de ce să faci asta? l-a întrebat Dorcas, care insistase să-l însoţească. Urma să-i ia ceva timp ca să se obişnuiască din nou cu faptul că avea surori. A fost cândva şi casa mea. Aş vrea ca William să vadă unde ne-am petrecut copilăria.

Nepotul lui Griff călătorea în trăsura din spatele lor, cu guvernanta lui şi cu bagajele. Dorcas avea un fiu mai mare care era plecat la Eton şi trei mai mici, care rămăseseră în oraş cu doica şi cu tatăl lor. Griff se uita pe fereastră la peisajul rural care îi fusese cândva atât de familiar.

— Aş fi evitat conacul Ashby dacă aş fi putut.

— Atunci, de ce mergi acolo?

— În cele din urmă, trebuie să fac faţă situaţiei. Sunt stăpânul conacului acum; nu îl pot neglija la nesfârşit.

Se hotărâse să nu-i dezvăluie întregul adevăr. Avea de gând să-i spună că încerca de fapt să afle cine era ucigaşul părinţilor lor numai dacă eforturile i-ar fi fost încununate de succes.

Pe măsură ce se apropiau de Ashby, Griff simţea un gol în stomac. L-au asaltat amintiri ale acelei dimineţi îngrozitoare, care ameninţau să-l copleşească. Griff fusese cel puţin scutit să vadă trupurilor părinţilor săi. Servitorii îi găsiseră primii, dis-de-dimineaţă. Magistratul îl trezise în cele din urmă pe băiat, la mult timp după ora prânzului şi la câteva ore după ce restul casei aflase deja de înfiorătoarea tragedie.

Drumul lung care ducea spre casă se întindea în faţa lor. Vila albă construită în stil paladin le-a apărut destul de repede în faţa ochilor, arhitectura ei ridicându-se semeţ, pe măsură ce se apropiau. Personalul reşedinţei, aproximativ o duzină de oameni, s-a adunat la intrare pentru a-i întâmpina.

— Este mai mică decât îmi amintesc, a spus el, dar şi mai uluitoare.

— Crezi? l-a întrebat Dorcas şi a privit pe fereastră când trăsura s-a oprit în faţa conacului Ashby. Aproape că mă aştept ca mama şi tata să iasă şi să ne salute.

William ieşise deja din trăsura aflată în spatele lor, îndreptându-se spre casă împreuna cu pomeranianul său alb, care-l urma plin de entuziasm.

— Am ajuns, în sfârşit. Griff a respirat adânc. Este timpul să ne facem noi amintiri.

*

— Aveţi un mesaj, domnişoară.

— Mulţumesc, Annie.

Fiica menajerei doctorului Pratt era noua asistentă a Hannei. Lucy revenise pe postul ei de servitoare în casă.

— Mesagerul spune că i s-a cerut să aştepte un răspuns.

Annie încă era în perioada de ucenicie, dar era deşteaptă şi plină de zel. Era fascinată de profesia de tămăduitor de oase. Hanna se recunoştea puţin în fată.

— Chiar aşa?

Hanna a deschis biletul, care era scris pe o hârtie

scumpă. Era oare de la Griff? I-a scanat rapid conţinutul.

— Despre ce este vorba? a întrebat Evan.

— E de la doamna Rutland.

— Femeia al cărei fiu şi-a luxat degetul?

Evan nu ştia că doamna Rutland era sora lui Griff. Şi Hanna se hotărâse să evite prelegerea care ar fi urmat în mod inevitabil dacă ea i-ar fi dezvăluit acest lucru.

— Se pare că fiul ei a căzut dintr-un măr la reşedinţa lor de la ţară. Vrea să merg acolo să-i îngrijesc braţul, îi e teamă că s-a rupt.

— Unde este această reşedinţă de la ţară?

— În Richmond. Dacă sunt de acord, ea îmi va trimite o trăsură de dimineaţă. Îmi sugerează să am în vedere că va trebui să rămân acolo vreo două nopţi, ca să am grijă de băiat şi că mă va plăti pentru perioada petrecută acolo.

— Deci, acum ai ajuns dădaca faimoasă a celor din înalta societate?

— Soţul doamnei Rutland este nepotul unui duce. Ne-ar putea fi un aluat puternic în faţa membrilor comisiei.

— Din păcate, ai dreptate. Dacă este dispusă să-şi folosească numele pentru a te ajuta, merită efortul.

Hanna a împăturit biletul, întrebându-se dacă doamna Rutland ştia ceva de Griff. Plecase chiar ieri la Ashby. Oare ajunsese acolo deja? Ea nu ştia unde era Ashby sau cât de lungă ar putea fi călătoria. Deşi ştia că reşedinţa lui Griff era o casă adevărată, în mintea ei îşi închipuia că era un loc de legendă. S-a îndreptat spre biroul din spate pentru a nota răspunsul în partea de jos a biletului trimis de doamna Rutland. Hârtia era preţioasă şi nu era cazul să irosească o nouă foaie de hârtie când mai era loc în partea de jos a biletului.

— Te duci singură? a întrebat-o Evan din prag.

— Nu. Ea s-a iscălit şi a împăturit din nou biletul. Mă va însoţi Rafi.

El era singura ei opţiune. Elias se întorsese la Manchester, dar Rafi hotărâse în mod cu totul neaşteptat să mai petreacă puţin timp în oraş.

— Serios?

— Da. S-a ridicat în picioare. Doar că încă nu a aflat.

*

Reşedinţa de la moşia doamnei Rutland era desprinsă parcă dintr-un basm. Parcul din jurul casei era luxuriant şi imens, plin de iarbă verde, copaci şi flori sălbatice cât vedeai cu ochii. În spatele unui pâlc de copaci, Hanna a zărit un pârâu fermecător.

Casa în sine era magnifică, albă şi elegantă, imensă. Mintea Hannei încă nu se putea obişnui cu ideea că oamenii chiar trăiau într-o asemenea opulenţă. Casa lor avea probabil o sutime din dimensiunea acelei moşii grandioase.

— *Yubba yay*. Rafi privea pe fereastră. Ăsta e practic un castel.

— *Akeed,* a aprobat ea. Imaginează-ţi că în toată clădirea aceea locuieşte o singură familie.

— Dacă ar fi vorba despre o familie arabă, am umple-o.

— Asta e adevărat, a zâmbit ea.

Cu toate mătuşile, strămătuşile, unchii, străunchii, verişori primari şi de-ai doilea care participau în mod regulat la reuniunile de familie, ar fi putut să ocupe fiecare ungher.

Trăsura s-a oprit în faţa conacului. Lacheul care a venit după bagajele lor l-a însoţit pe Rafi în dormitorul lui, în timp ce Hanna a fost dusă direct să-şi vadă pacientul.

Tânărul William era întins pe un şezlong când Hanna a intrat în ceea ce părea a fi camera de muzică. Un pian enorm trona la loc de cinste într-un colţ, iar lângă era aşezat un clavecin aurit.

— Domnişoară Zaydan. Doamna Rutland s-a îndreptat spre ea îmbrăcată în mătase şi mirosind a parfumuri scumpe. Mulţumesc că aţi venit! Nu a fost uşor să-l fac pe William să stea nemişcat o zi întreagă.

— Bună, William. Hanna s-a apropiat de băiat. Ce-ai păţit?

— Poate că ar trebui te ţin legat, a comentat doamna

Rutland. William este într-o continuă mişcare şi sare de colo colo. Se comportă de parcă nici nu-i trece prin cap că şi-ar putea rupe oasele.

— N-am nimic, a protestat William, zvârcolindu-se în fotoliu. Mă doare puţin.

— Lasă-mă să văd.

Hanna a examinat braţul băiatului şi şi-a dat seama imediat că evaluarea lui William fusese corectă. Doamna Rutland reacţionase cu siguranţă exagerat.

— Muşchiul este puţin tensionat şi are o contuzie minoră, le-a spus ea mamei şi fiului după ce i-a examinat antebraţul. Nu aveţi nevoie de serviciile mele.

Ea şi Rafi s-ar putea întoarce destul de repede la Londra, chiar în această după-amiază.

— Eşti sigură? a întrebat-o doamna Rutland.

— Da, foarte sigură.

Hanna nu o văzuse pe doamna Rutland ca pe o mamă exagerat de protectivă, dar era evident că se înşelase.

— Ce-ţi mai face braţul? a răsunat o voce masculină cunoscută.

Hanna s-a întors şi l-a văzut pe Griff intrând în cameră. S-a oprit brusc când a zărit-o. Era îmbrăcat într-o ţinută lejeră, cu o cămaşă albă, deschisă la gât, care îi punea în evidenţă liniile puternice ale gatului.

— Hanna? Bucuria i se putea cili pe chip. Şi-a pus mâinile pe şoldurile înguste, atrăgându-i atenţia cât de bine arăta în pantalonii care-i veneau ca turnaţi. Ce-i cu tine aici?

— Eu am rugat o să vină, a spus doamna Rutland, pentru a-i trata braţul lui William.

— De ce? a întrebat Griff. Are o rană minoră.

— Nu poţi fi niciodată suficient de precaut, şi-a netezit fustele doamna Rutland. Dar acum că domnişoara Zaydan este aici, ar putea la fel de bine să rămână câteva nopţi, aşa cum am convenit de la început.

— Înţeleg. O expresie amuzată i-a apărut pe chipul lui Griff. După toţi anii ăştia, sora mea a rămas aceeaşi fiinţă băgăcioasă.

Şi în nici un caz mama supraprotectoare pe care Hanna o bănuise iniţial.

— Ce înseamnă o fiinţă *băgăcioasă*? a întrebat William.

— Nu are importanţă, i-a spus mama lui. Poţi să te duci să te joci. Domnişoara Zaydan spune că eşti bine.

William a şters-o din încăpere înainte ca mama lui să se poată răzgândi.

— Ei bine, a spus doamna Rutland veselă, aruncând o privire de la Griff la Hanna şi înapoi, am câteva chestiuni de rezolvat. O să ne mai întâlnim la cină.

Şi-a urmat fiul pe uşă, lăsându-i pe Griff şi pe Hanna să se privească unul pe celălalt.

— Te rog s-o ierţi pe sora mea, a spus Griff. Niciodată nu s-a putut abţine să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

— Nu am ştiut că aici este conacul Ashby, a spus Hanna. Am crezut că aceasta este moşia surorii tale.

— Ceea ce, evident, chiar ea a insinuat.

— De ce m-a chemat aici? Bănuieşte că e ceva între noi?

— Cred că a mirosit ceva, însă nu i-am spus nimic. A privit-o cu admiraţie. Orice ar fi fost în capul ei, sunt fericit că eşti aici.

— Ce mai faci? Întoarcerea aici a fost la fel de dificilă pe cât te-ai temut?

— Mă ajută că o am pe Dorcas în preajmă. Ea a insistat să mă însoţească, dar nu ştie de ce suntem aici. Nu vreau să o agit inutil.

— Se pare că ţine foarte mult la tine.

— A simţit probabil că pentru mine e important ca tu să fii aici. Eşti singura persoană în care pot să am încredere deplină când vine vorba de tragedia familiei mele.

— Este o povară pe care nu ar trebui să o duci de unul singur.

— Nu vreau să-mi supăr surorile, mai ales dacă investigaţia noastră se dovedeşte în final inutilă.

— Ai găsit jurnalul tatălui tău?

— Am ajuns abia ieri, a spus el. Nu am avut curajul să-l caut până acum.

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar te pot ajuta să-l cauţi, dacă vrei.

— Aş vrea. Compania ta este întotdeauna bine-venită. Ce-ai zice dacă ai începe prin a te face comodă, şi să lăsăm căutările pentru mâine la prima oră.

— Când îmi vei spune, voi fi gata.

— Acum, că eşti aici, această experienţă nu mi se mai pare la fel de grea. În momentul în care te-am văzut, m-am gândit la toate locurile pe care vreau să ţi le arăt la Ashby.

— Mi-ar plăcea să le văd.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Ar trebui să-i mulţumeşti surorii tale.

I-a luat mâna şi i-a strâns-o.

— Poate că amândoi ar trebui să o facem.

*

— Nu m-am gândit niciodată că voi petrece noaptea într-o casă atât de mare încât să mă pot pierde în ea, i-a spus Rafi Hannei.

Se întâlniseră pe coridorul din faţa camerelor de oaspeţi, încercând să-şi găsească drumul spre sala de mese.

— Trebuie să fie un coşmar să faci curat în această casă, a spus Hanna în arabă, ca să poată vorbi fără ascunzişuri, de teamă că ar putea fi auziţi. Eşti sigur că mergem pe unde trebuie?

— Nu, a răspuns Rafi tot în arabă. Dar, măcar am plecat din camerele noastre suficient de devreme pentru a avea timp să ne pierdem şi totuşi să ajungem la masă la timp. Cum se mai simte băiatul?

— Braţul lui William este bine. Au început să coboare o scară cu baluştri imenşi din mahon, acoperiţi de o balustradă latră, sculptată. Doamna Rutland, mama lui, exagerează.

El a studiat chipul Hannei.

— Care este adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici? Vicontele avea nevoie de un pretext pentru a te aduce aici, nu-i aşa? Şi nu trebuie să mă întreb cu ce scop.

— Nici nu ştia că sora lui ne-a cerut să venim. În plus, eşti cu mine.

— Şi eu voi fi cu ochii pe Griffin. *Aina baitha,* a adăugat el. Dictonul arab sugera că Griff era atât de captivat când o privea pe Hanna, încât nu i se mai vedea decât albul ochilor.

— Încetează. L-a lovit cu umărul pe fratele ei. Griff are alte lucruri de care să-şi facă griji. Părinţii lui au fost ucişi în această casă şi este pentru prima dată când se întoarce aici, după doisprezece ani.

— Splendid. Acum trebuie să ne facem griji şi pentru fantome. S-au oprit în faţa unei uşi de lemn ornamentate. Aceasta trebuie să fie sala de mese.

— Dacă au mai multe?

— Atunci, va trebui să cerem indicaţii de la unul dintre zecile de servitori care par să se ivească de nicăieri. Ai văzut cum ies din pereţi? Ea a dat din cap.

— Nu mi-am închipuit niciodată că aceste case grandioase ar putea avea atât de multe uşi secrete. E ca şi cum pereţii ar avea urechi.

— Să-i dăm drumul.

Rafi a revenit la engleză în timp ce a împins uşa şi i-a zărit pe Griff şi pe doamna Rutland lângă o masă ovală şi strălucitoare, făcută din lemn de nuc, la care s-ar fi putut aşeza cu uşurinţă douăzeci de persoane. O pictură enormă cu bărbaţi călare, la o vânătoare de vulpi, domina camera.

— Iată-vă, a spus doamna Rutland. Aţi ajuns la timp.

S-au aşezat la locurile lor, iar cei doi lachei prezenţi au început să servească felurile de mâncare. Griff s-a lansat într-o conversaţie cu Rafi, punându-i întrebări despre afacerea de familie, cu exportul bumbacului. Hannei îi era foame, aşa că s-a concentrat pe mâncare, terminându-şi supa şi apoi mâncarea cu carne şi legume. A observat că doamna Rutland abia se atinsese de mâncare, luând doar câteva linguri de supă şi două-trei bucăţele de friptură.

Când au ajuns la cel de-al treilea fel, Hanna a realizat în sfârşit de ce mânca atât de puţin sora lui Griff. Hanna se întreba cum avea să termine această cină fără să se îndoape prosteşte.

— Acela e un tablou impresionant, a spus Rafi, referindu-se la pictura imensă care reprezenta punctul de atracţie al camerei. Caii sunt magnifici.

— Avem un grajd decent, a comentat Griff. Eşti binevenit să-ţi alegi un cal de acolo şi să faci o plimbare. Întreabă-l pe şeful grajdului, te va putea ajuta. Ce rasă preferi?

Rafi a schimbat o privire cu sora lui înainte de a răspunde.

— Eu nu călăresc.

Caii erau un lux pentru clasa muncitoare din oraş, pe care nu şi-l puteau permite.

— O? Surpriza a licărit pe chipul lui Griff. De ce?

Hanna a intervenit.

— Îngrijirea unui cal şi costurile cu întreţinerea acestuia reprezintă o cheltuială prea mare.

Nu vedea nici un motiv să nu fie sinceră. Nu se prefăcuse niciodată că era altcineva atunci când se afla în preajma lui Griff.

— Îmi pot imagina, a spus doamna Rutland, deşi expresia feţei ei sugera că nu îi trecuse niciodată prin minte aşa ceva.

— Mi-aş dori să călăresc, a spus Rafi, dar afacerea noastră îmi ocupă mai tot timpul.

— De ce nu încerci cât eşti aici? l-a întrebat Griff.

— Eu? Să călăresc? a întrebat Rafi.

— De ce nu? i-a spus Griff. Te voi duce la grajduri dimineaţă la prima oră, dacă vrei să încerci.

Rafi a ridicat din umeri.

— De ce nu? a spus el indiferent.

Însă Hanna a zărit strălucirea din ochii fratelui ei.

*

În dimineaţa următoare, Griff se sprijinea de gardul padocului şi îl privea pe fratele Hannei călărind în cerc un pursânge.

— Se descurcă bine, i-a spuse Griff grăjdarului-şef. Văd că ai reuşit să-i găseşti un cal potrivit.

— Avem un grajd mic, milord, dar ne descurcăm.

Ben, un bărbat în vârstă de treizeci de ani, era unul dintre angajaţii noi de la Ashby, care se alăturase personalului în cei zece ani în care Griff fusese absent.

— De cât timp este acolo?

— De aproape trei ore. Era deja la grajduri la opt dimineaţa. S-a prins repede, milord.

— Nimeni nu ar bănui că omul acesta nu a mai călărit niciodată până acum.

— Da. Se pare că nu se mai satură.

Rafi stătea bine în şa, cu picioarele puternice nemişcate, cu umerii şi şoldurile perfect aliniate. Dacă s-ar fi născut într-o familie de nobili şi ar fi urcat în şa la o vârstă la fel fragedă ca Griff, probabil că s-ar fi numărat printre cei mai buni călăreţi pe care-i cunoscuse vreodată.

Un rândaş ţinea hamurile în timp ce Rafi cobora stângaci, jumătate alunecând, jumătate căzând de pe cal.

— Va trebui să mai lucrăm la descălecare, a chicotit Ben.

— Într-adevăr, a spus Griff.

Rafi s-a îndreptat spre ei şi Ben s-a scuzat, întorcându-se la îndatoririle sale.

— Eşti un talent înnăscut, i-a spus Griff.

— Îmi place să călăresc, a răspuns Rafi. Va trebui să mă interesez de unde pot închiria un cal din când în când pentru a mă bucura de o plimbare pe cinste prin parc.

— Avem cai la Haven House. Eşti bine-venit să vii să-ţi alegi unul pentru o plimbare în Hyde Park, oricând doreşti.

Rafi a tăcut o clipă. Expresia meditativă care a apărut pe chipul îmbujorat al bărbatului l-a determinat pe Griff să se îngrijoreze că depăşise limita.

— Este o ofertă pe care aş face-o oricărui prieten, a adăugat el, ca nu cumva bărbatul să creadă că Griff îi

făcuse propunerea din milă.

Cu toate că nu putea fi considerată înstărită, familia Hannei nu era nici una săracă.

— Asta suntem noi?

Rafi a studiat chipul lui Griff într-un mod care l-a făcut pe acesta să se simtă stânjenit.

— Poftim?

— Aşa o consideri pe sora mea? O prietenă?

Expresia lui Rafi nu era tocmai una prietenoasă. Părea pe punctul de a-l provoca pe Griff la duel. Cei din clasa de mijloc se duelau? Sau preferau luptele cu pumnii?

— Nutresc faţă de sora ta cel mai profund respect. Griff şi-a ales cuvintele cu grijă. Îi respect abilităţile remarcabile. Ea m-a vindecat. Nu voi putea niciodată să o răsplătesc aşa cum ar merita.

— Sora mea este o fată bună.

— Sunt de acord. Ea este una dintre cele mai bune femei pe care am avut onoarea să le cunosc.

Privirea întunecată a lui Rafi s-a concentrat asupra lui Griff.

— Îţi dai seama ce i s-ar întâmpla dacă ar fi compromisă în urma unui scandal?

— Nu ştiu ce insinuezi, dar…

— Va trebui să suporte excluderea din familie, l-a întrerupt Rafi. Nu i s-ar mai permite să continue să profeseze. Mătuşile şi unchii noştri ar evita-o, verilor noştri nu li s-ar mai permite niciodată să vorbească cu ea.

Griff a clipit.

— Îmi dau seama.

— Chiar aşa? Chiar înţelegi ce-ţi spun? Pentru arabi, familia este totul. Prietenii nu sunt nimic. Familia ta sunt prietenii tăi. Dacă Hanna îşi pierde familia, pierde o parte vitală din existenţa ei. Vrei sa trăieşti cu asta pe conştiinţă?

— Sigur că nu. Îmi doresc doar ce este mai bine pentru ea.

— Faceţi parte din două lumi diferite. În curând te vei căsători cu o frumoasă văduvă aristocrată. Hanna va rămâne în lumea ei, dacă oamenii noştri o vor mai accepta

în continuare. Nu o priva de viaţa ei în această comunitate.

— Nu i-aş face niciodată nimic rău.

— Bine. Atunci, când ne întoarcem la Londra, las-o în pace. În comunitatea noastră au apărut deja bârfe despre tine.

— Au apărut? Ce fel de bârfe?

— Bârfe care i-ar putea distruge reputaţia. Dacă îţi pasă cu adevărat de sora mea, las-o în pace.

Capitolul 23

— Aici erai, l-a întâmpinat Hanna pe Griff în holul de la intrare. Ai ieşit cu Rafi?

— Da. Griff părea pierdut în gânduri. Am fost la grajduri.

Ochii ei au sclipit.

— De câte ori a căzut de pe cal?

— Sincer, fratele tău este un călăreţ înnăscut.

— Serios? Întotdeauna şi-a dorit să înveţe să călărească, dar tata i-a spus că nu ne putem permite.

— Se pare că recuperează repede timpul pierdut.

— Eşti gata să începem să căutăm jurnalul tatălui tău?

— Ah, s-a oprit el. Nu vreau să te deranjez.

De ce evita să o privească în ochi?

— Ţi-am spus de ieri că nu mă deranjează. Vreau să te ajut.

Griff şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Era incredibil de atrăgător în ţinutele lui de moşier, cu coapsele lui puternice acoperite de pantalonii aceia de catifea înfipţi în cizmele maro.

— Poate că nu astăzi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştii că n-aş vrea niciodată să îţi fac rău?

— Rafi a spus ceva care te-a supărat? a mijit ea ochii.

— Nu, sigur că nu. Şi-a lăsat privirea în jos. Reîntoarcerea la Ashby nu este uşoară, încă mă străduiesc

să mă adaptez.

— Cum aş putea să te ajut?

El a făcut un pas înapoi.

— Nu ai cu ce. Este foarte drăguţ din partea ta, dar trebuie să mă obişnuiesc să mă descurc şi singur. Te rog să mă scuzi.

Lăsând-o pe Hanna confuză şi singură în holul de la intrare, Griff a trecut cu paşi mari pe lângă ea şi a urcat grăbit scara masivă. Rafi a intrat în casă, traversând holul, îndreptându-se în direcţia scărilor.

— Unde te duci? l-a întrebat Hanna.

— Să mă spăl. Miros a transpiraţie de cal.

Ea l-a urmat pe scări.

— Ce i-ai spus lui Griff? l-a întrebat ea, trecând la arabă pentru a nu fi înţeleasă de cei care i-ar fi putut asculta pe la colţuri.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu. De aceea te întreb. S-a comportat ciudat.

Au ajuns la etajul doi.

— Toţi bogătaşii sunt ciudaţi.

— Despre ce aţi discutat? a insistat ea.

Ceva nu era în regulă.

— Despre călărit.

— Doar despre asta?

— Da, în mare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Foarte bine. S-a oprit şi s-a întors spre ea. Am vorbit despre tine.

— Despre mine? De ce?

— I-am spus că vei pierde totul, că vei fi exclusă de întreaga familie şi comunitate dacă ţi-ai compromite reputaţia.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că sunt fratele tău. Este de datoria mea să te protejez, nu numai de bogătaşul tău, ci şi de tine însăţi.

— Nu am nevoie să fiu protejată.

— Orice *hamar* poate sesiza că se întâmplă ceva între voi doi. Şi nu sunt un măgar.

— Nu se întâmplă nimic, a minţit ea cu jumătate de gură. Ştiu că se va căsători cu Lady Winters.

— Exact. Şi totuşi, el se gudură mereu pe lângă tine ca un *kelb*, un câine care te-a adus aici sub un pretext fals.

— Ţi-am spus că asta a fost ideea surorii lui.

— De ce te-ar invita sora lui aici? Crezi că te vede ca pe o potenţială cumnată? Eşti doar o jucărie pentru ea, cineva care să-l facă pe fratele ei să se simtă mai bine în acest moment.

— Nu m-a adus de asta aici, a înlemnit ea.

El i-a aruncat o privire.

— Nu eşti o *jahla.*

— Nu sunt naivă.

Dar dacă sora lui Griff chiar o considera pe Hanna o *shermoota*? O femeie uşoară care să-i încălzească patul lui Griff până când acesta avea să se căsătorească cu doamna lui aristocrată? Simţea cum îi arde gâtul. Aşa gândea despre ea doamna Rutland? Şi-a închipuit că Griff se culca cu Hanna?

— Tu trebuia să fii cea deşteaptă dintre noi doi, a spus Rafi când au ajuns în dreptul dormitorului care-i fusese repartizat. Aşa că încearcă să-ţi foloseşti creierul, sora mea. Acum, trebuie să merg să mă spăl.

A intrat în cameră şi a închis uşa în urma lui. Şocată, Hanna se holba la uşă. Nu-i plăcea când Rafi avea dreptate, dar cuvintele lui o răscoliseră. De ce altceva ar fi invitat-o doamna Rutland aici? Negustorii nu luau masa cu familiile nobile, cu atât mai puţin nu erau invitaţi să rămână peste noapte.

Amânase inevitabilul. Griff îi aparţinea lui Lady Winters şi lumii sus-puse. Mai ales acum, că cei din înalta societate nu-l mai bănuiau de crimă. Să continue să stea aici şi să petreacă şi mai mult timp cu Griff ar fi făcut-o pe Hanna să pară în cel mai bun caz o prostuţă şi în cel mai rău caz, o femeie uşoară. Era timpul să renunţe cu adevărat la Griff.

*

— Te-ai ascuns toată ziua aici, în birou? l-a întrebat Dorcas pe Griff.

Griff a ridicat privirea de pe biroul tatălui său, care era acum *biroul lui.* Avea nevoie de foarte mult timp ca să se familiarizeze cu noua postură. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei lucrând cu administratorul său, domnul Brown.

— Există chestiuni legate de proprietate cu care trebuie să mă pun la punct.

— M-am gândit că vei petrece mai mult timp cu oaspeţii tăi.

El a făcut un gest din cap către administratorul său.

— Asta este tot, Brown.

— Prea bine, milord.

Bărbatul şi-a vârât un registru sub braţ şi a ieşit tăcut din cameră.

Griff s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce mai pui acum la cale?

— Ţi-ai lăsat oaspeţii singuri.

— Domnul Zaydan îşi petrece tot timpul în compania cailor. Chiar acum face o plimbare călare.

— Şi domnişoara Zaydan?

— Tu ai invitat-o aici.

— Pentru că am crezut că domnişoara Zaydan îţi va oferi puţină… alinare cât stai aici, la Ashby.

— Alinare? şi-a încreţit el sprâncenele.

— Sunt o femeie căsătorită. Nu sunt vreo inocentă când vine vorba despre relaţiile dintre un bărbat şi o femeie.

— Ai adus-o aici pentru că ai crezut că îmi va încălzi patul? s-a încordat Griff.

— Da, m-am gândit că îţi poate ţine de urât şi că te poate alina.

— Crezi că domnişoara Zaydan este *amanta* mea? Şi-a coborât bărbia, până a atins baza gâtului. Te asigur că nu este. Este o femeie virtuoasă.

— Nu sugerez că este o prostituată. Tonul lui Dorcas era conciliant. Dar nu e nevoie să abordezi situaţia la fel ca

în cazul unei lady, nu există riscul de a o compromite.

— Nu m-am culcat cu domnişoara Zaydan. Mă insulţi dacă faci astfel de insinuări.

— Soţul meu are o amantă, a spus ea. Este fiica unui negustor de pălării din Southwark. El crede nu am aflat despre ea. Nu îţi sugerez să profiţi de domnişoara Zaydan. Aţi putea ajunge la o înţelegere care să vă convină amândurora. Este clar că tămăduitoarea te place, la fel de mult cum şi tu o placi pe ea. Nu este chiar o inocentă.

Însă Griff ştia că Hanna era mult mai naivă decât părea. Ea era într-adevăr o nevinovată în foarte multe privinţe, deşi bănuia că s-ar fi simţit stânjenită dacă i s-ar fi spus asta în faţă.

— După cum am mai spus, domnişoara Zaydan este o femeie respectabilă, a repetat el ferm. Ai fost în dispensarul ei, nu este o prostituată.

— Îmi cer scuze dacă am depăşit limita. Dorcas şi-a ridicat mâinile. Am crezut ca există ceva între voi. Am vrut să îţi netezesc calea ca să obţii ceea ce vrei.

— Nu mai am cincisprezece ani, Dorcas, a spus el ferm. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu ţi-ai mai băga nasul în chestiunile de ordin personal. Mă descurc şi singur.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Nu am să mă mai implic. Sunt atât de fericită că te-am regăsit, încât vreau să fac tot ce ţine de mine pentru a te şti fericit.

— Va trebui să-mi găsesc singur fericirea.

Ea a făcut o pauză, studiindu-i chipul.

— Întotdeauna ai fost îndrăgostit de Selina.

— Foarte, a confirmat el.

— Vei fi fericit cu ea.

Era o întrebare dar şi o afirmaţie.

— Voi fi mulţumit.

— Am înţeles că Selina şi mama ei s-au întors la Hall House.

— Selina e aici la moşie?

Casa părinţilor ei era în apropiere, la mai puţin de treizeci de minute de mers pe jos. Griff se plimbase adesea până acolo când era băiat.

— Vrei să le invităm la cină?

— Vor refuza. Selina insistă să nu ne vedem sau să comunicăm în orice mod până când nu ne întâlnim, peste câteva săptămâni, ocazie cu care ne vom decide cu privire la viitorul nostru.

— De ce? s-a încruntat Dorcas. Nu are nici o noimă, având în vedere că voi doi urmează şi vă căsătoriţi.

— Selina vrea să ne acordăm acest răgaz pentru a ne gândi serios la viitorul nostru comun. Încă nu a acceptat să se căsătorească cu mine.

— O va face. Selina te iubeşte foarte mult.

— Am observat că nu ai spus nici un cuvânt despre o eventuală căsătorie cu domnişoara Zaydan.

Ea nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Este fiica unui comerciant şi o levantină, ceea ce nu prea o recomandă pentru statutul de vicontesă. Dar, îmi închipui că vei dori să-ţi iei rămas-bun înainte ca ea sa plece în după-amiaza asta.

— Pleacă? s-a tensionat Griff.

— Da, de îndată ce fratele ei se întoarce de la plimbare. Îl aşteaptă să se întoarcă.

El s-a străduit să rămână aşezat pe scaunul lui, pentru a da impresia că este dezinteresat.

— Unde este acum?

— În seră, citeşte.

— Înţeleg. Mă bucur că a găsit cu ce să-şi ocupe timpul până la întoarcerea fratelui ei. A întins mâna după un registru, deschizându-l. Este mai bine aşa. Am multe lucruri cu care trebuie să mă pun la punct.

A simţit privirea curioasă a lui Dorcas asupra lui.

— Te voi lăsa cu treburile tale.

Şi-a menţinut privirea pe registru până când uşa s-a închis, înainte de a zvâcni în picioare. *Hanna pleca*. Trebuia să o vadă înainte de asta. Se purtase distant cu ea ieri, după discuţia cu Rafi. Şi acum, presupunerile lui Dorcas despre Hanna dovedeau că Rafi avusese dreptate. Griff trebuia s-o lase pe Hanna să plece. Nu putea să-i compromită reputaţia. Dar nici nu o putea să-i dea drumul

fără să-şi ia rămas-bun.

*

A găsit-o în seră. Făcuse un ocol, pentru că nu dorea ca Dorcas să-l prindă ieşind din birou în căutarea Hannei. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă cu un şal de dantelă înfipt decent în decolteul ei. Părul îi era strâns într-un coc sever, la ceafă. Genele ei groase şi întunecate îi atingeau obrajii în timp ce citea.

— Citeşti ceva interesant? a întrebat-o el în timp ce intra pe uşa care dădea în verandă dinspre grădină.

— Nu chiar. Dar mă ajută să treacă timpul până când se întoarce Rafi.

— Am auzit că pleci.

— Da. Nepotul tău este bine. Şederea mea aici nu mai este justificată. Ea a păstrat hotărâtă distanţa dintre ei. Vom pleca imediat ce Rafi se va întoarce de la plimbare. Trebuia să se fi întors până acum.

— Aveai de gând să pleci fără să-ţi iei rămas-bun?

— Păreai foarte ocupat, şi-a ea întors privirea.

— Nu sunt niciodată prea ocupat pentru tine, a spus el încet.

Ea şi-a întors din nou privirea pentru a se uita în ochii lui.

— Ştiai că sora ta m-a adus aici pentru că a crezut că sunt amanta ta?

— Nu. Cel puţin, nu de la bun la început. Dar ea şi fratele tău m-au luminat. Trebuie să stăm departe unul de celălalt.

— Sunt de acord, a închis ea cartea. Este cel mai bine aşa.

S-a aşezat lângă ea pe banca din fier, dar a avut grijă să păstreze o distanţă decentă între ei.

— Oare de ce ne fac să ne simţim groaznic acele lucruri despre care se presupune că sunt bune pentru noi?

— Aş fi vrut să ştiu şi eu asta. Adesea mă întreb cum ar fi fost dacă am fi trăit într-o perioadă în care am fi putut

face cu adevărat ce ne plăcea.

— Ar fi mult mai mulţi oameni fericiţi în lume.

Regulile impuse de societate îi cereau să se căsătorească cu Selina. Aceleaşi reguli stricte îl împiedicau să-şi facă un viitor cu fata unui negustor emigrant, care muncea pentru a-şi asigura traiul. Chiar dacă era liber să o ia pe Hanna de soţie, familia ei se opunea oricărei relaţii dintre ei. În plus, înalta societate nu ar fi acceptat-o niciodată. Nu era admisibil ca ea să fie în acelaşi timp vicontesă şi tămăduitoare de oase. El nu i-ar cere niciodată Hannei să renunţe la meseria ei şi să-şi irosească remarcabilul talent. Şi pentru ce? Pentru a participa la evenimente şi recitaluri şi pentru a se implica în conversaţii formale? Stăteau tăcuţi în timp ce un val de tristeţe îi învăluia.

— Am putea la fel de bine să depăşim momentul şi să ne vedem de vieţile noastre în continuare, a rupt ea tăcerea. Cuvintele ei fuseseră pline de energie. Hanna nu era o persoană care să se complacă în propria suferinţă. Ai găsit jurnalul tatălui tău?

— Nu este în biroul lui. Cel mai probabil ar putea fi în camera lui de zi. Încă nu am avut curajul să intru acolo.

Ea a făcut o pauză, părând să se gândească la ceva.

— Mai am ceva timp la dispoziţie până se întoarce Rafi. Până atunci, te pot ajuta să-l cauţi.

— Eşti sigură? Inima i-a săltat la perspectiva de a mai petrece ceva timp cu ea. Prezenţa ta mi-ar face cu siguranţă mai suportabilă căutarea.

— Sunt sigură, s-a ridicat ea. Hai să mergem. Fratele meu s-ar putea întoarce în orice moment. E deja în întârziere.

— Bănuiesc că nu avem timp de pierdut, s-a ridicat el în picioare şi faţa i s-a luminat.

— Du-mă acolo.

Respirând adânc, Griff a condus-o în dormitorul părinţilor săi. Hanna a fost uimită de grandoarea apartamentelor familiei de la conacul Ashby. Camera de relaxare, care făcea legătura dintre apartamentele

vicontelui şi cele ale vicontesei era enormă, îmbrăcată în satin şi catifea, cu picturi nepreţuite, împodobind aproape fiecare centimetru de perete. În timp ce căuta, Hanna se temea să nu răstoarne vreo vază sau vreo figurină de porţelan care ar fi putut valora mai mulţi bani decât ar fi putut spera să câştige ea vreodată. Cu toate acestea, era fericită să-l ajute pe Griff. Începuseră împreună această aventură de aflare a adevărului. Ar fi fost frumos să o şi poată termina împreună. În timp ce Hanna cerceta o masă de scris din nuc cu blat de marmură, aflată în sufragerie, Griff a intrat în dormitorul tatălui său, care îi aparţinea de acum lui Griff, deşi preferase să stea în altă cameră din aripa destinată apartamentelor familiei.

— Ai găsit ceva? a întrebat-o Griff când ieşea din dormitorul vicontelui.

— Nimic. Am căutat peste tot.

— Poate că nu este aici la Ashby, s-a prăbuşit el pe un scaun. Sau, dacă l-a ascuns într-una din zecile de camere sau saloane de aici, nu îl vom găsi niciodată.

— Doctorul Pratt a vrut să examineze actele tatălui tău la Haven House. Poate că a venit aici şi a găsit jurnalul. L-ai întrebat dacă îl are?

— Şi care ar fi probabilitatea să spună adevărul în cazul în care l-ar avea? i-a aruncat el o privire sceptică.

Cuvintele lui aveau sens.

— Nu am verificat camerele mamei tale. Poate că l-a lăsat acolo?

— Îşi petrecea majoritatea nopţilor în patul mamei, s-a îmbujorat el.

La fel şi ea. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie pentru a înţelege de ce împărţeau părinţii lui Griff acelaşi pat.

— Hai să verificăm camera mamei, s-a ridicat Griff în picioare.

Hanna l-a urmat în dormitorul alăturat. S-a străduit din răsputeri să pară relaxată, ceea ce era imposibil, având în vedere că intrase într-un dormitor cu un bărbat de care era foarte atrasă. Patul imens cu baldachin, piesa centrală

a camerei, nu o ajuta deloc. A încercat să-şi distragă gândurile analizând decoraţiunile. Păsări şi flori strălucitoare, brodate pe un fundal alb, împodobeau faldurile de mătase care atârnau deasupra patului. De asemenea, păsările înfrumuseţau tapiseriile de pe pereţi şi erau sculptate în marmura şemineului.

— Bănuiesc că mamei tale îi plăceau păsările.

— Foarte tare, a zâmbit el.

— Cum este să fii din nou în acest dormitor?

— Ca să fiu sincer, nu atât de ciudat pe cât crezusem că ar putea fi, a cercetat el încăperea.

— De unde începem?

El s-a îndreptat spre partea opusă a patului.

— De ce de acolo?

— Aceasta a fost partea pe care dormea tatăl meu, s-a îmbujorat el din nou.

— O!

Fiind într-un spaţiu atât de privat, atât de intim, pulsul Hannei a început să bată puternic prin vene. S-a simţit brusc disperată. În curând Rafi avea să se întoarcă de la plimbare, iar ea şi Griff aveau să se despartă pentru totdeauna. Ea nu avea să mai fie sărutată, mângâiată sau ţinută în braţe de el. Doar o proastă ar fi putut rata această ocazie de a fi cu el în cel mai intim mod.

— Este atât de nedrept.

Griff a ridicat privirea din sertarul pe care-l cerceta.

— Ce anume?

— Că nu voi mai fi sărutată de tine niciodată.

Griff a rămas mut de uimire.

— Hanna, a avertizat-o el. Nu ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri. Am fost de acord cu asta.

— Nu pentru că aşa am vrea noi.

— Nu, nu pentru că vrem noi, a aprobat el încet.

— Ceea ce facem este alegerea noastră.

— Dacă ar fi adevărat!

— Te vreau. Ea şi-a umezit buzele. Vreau să fii tu acela.

A rămas nemişcat.

— Ce spui acolo?

— Vreau să ştiu ce înseamnă să te culci cu un bărbat. Dar nu cu orice bărbat. Cu *tine.*

— Este tot ce-mi doresc, a înghiţit el cu greu. Dar nu pot să-ţi fac asta, nu ar fi corect.

— Nu îţi cer asta ca un legământ pentru restul zilelor. Îţi cer să o facem doar acum. Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

El a clătinat din cap.

— Nu mai gândeşti limpede. Te-ai lăsat dusă de val. Ea a simţit cum corpul lui atletic s-a tensionat. La fel ca mine.

— Ai dreptate, aşa mă simt. Ea s-a îndreptat spre locul în care se afla, pe partea de pat a tatălui. Sunt presată şi de răstimpul scurt pe care îl avem la dispoziţie. În momentul în care Rafi se va întoarce, nu vom mai avea nici o altă şansă.

— A fost o greşeală că te-am adus aici.

— Aşa crezi?

Ea şi-a pus braţele în jurul taliei lui şi şi-a pus obrazul pe pieptul lui. Inima îi bătea cu furie. Şi-a trecut mâinile pe spatele lui, simţindu-i muşchii încordaţi. Îşi ţinea mâinile rigide pe lângă corp. El a gemut.

— Trebuie să ne oprim acum.

Cuvintele lui erau şoptite, răguşite şi lipsite de convingere.

— De ce? S-a ridicat în vârful picioarelor pentru a-şi pune buzele peste gura lui închisă. Gândeşte-te la situaţia noastră. Nu am de gând să mă căsătoresc. În acest moment, nu ai nici o obligaţie.

— Nu mai interpreta totul în aşa fel încât să pară că este rezonabil ce-mi ceri, i-a răspuns şi el cu greu la sărut, de parcă l-ar fi obligat.

— Nimic nu ne opreşte. Ea i-a muşcat uşor partea inferioară a maxilarului puternic. Chiar eşti atât de lipsit de suflet încât să-mi refuzi şansa de a afla ce înseamnă să te culci cu un bărbat?

— Sunt un gentleman.

Vocea lui părea tensionată, de parcă nişte greutăţi i-ar fi apăsat corzile vocale.

— Dacă nu vei fi tu, în cele din urmă va fi altcineva. Poate că Evan mi-ar satisface această plăcere.

— Nu este deloc amuzant, s-a încordat el.

— Problema este că singurele mâini care vreau să-mi atingă corpul sunt ale tale.

Ea l-a sărutat pe decolteul cămăşii, simţindu-i căldura gâtului. Trupul lui tremura sub buzele ei.

— Te rog, Hanna.

Felul în care îi rostise numele suna în egală măsură ca un avertisment, dar şi ca o rugăminte.

A făcut un pas înapoi pentru a se uita în ochii albaştri ca de oţel.

Dar, ceea ce a văzut în privirea lui nu era deloc rece.

— Vrei să mă faci să cerşesc?

Capitolul 24

A gemut încordat, cu maxilarul rigid.

— Îmi ceri să mă comport ca un bărbat lipsit de onoare.

— Nu este lipsit de onoare să refuzi o lady? Ea i-a muşcat uşor lobul urechii. Mă refuzi pentru că nu sunt o lady?

— Ştii că nu este vorba despre asta. Nu-mi mai întoarce cuvintele pe toate feţele, aşa cum faci cu oasele oamenilor.

Şi-a muşcat buza, frustrată şi jenată. Se făcuse de râs. Se dovedise a fi o seducătoare lipsită de experienţă.

— Nu mă pricep deloc la asta. Se retrase cu obrajii în flăcări. Nu te-aş putea seduce nici dacă aş vrea.

— Greşit. A tras-o înapoi spre el şi i-a cuprins faţa cu mâinile lui mari. Eşti cea mai seducătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Ea s-a uitat în ochii lui fascinanţi.

— Şi totuşi, iată că mă arunc în braţele tale, iar tu

rămâi impasibil. Căldura i s-a aprins în priviri.

— Sunt orice altceva, dar nu impasibil. Corpul meu este… foarte stârnit.

Şi-a pus mâinile peste ale lui în timp ce el îi cuprindea obrajii.

— Dovedeşte-mi.

El a clătinat din cap, cu ochii strălucind de dorinţă.

— Îi este foarte greu unui bărbat să te refuze.

— Atunci, nu mă refuza, a gemut ea. Corpul meu este atât de plin de dorinţă, încât nu ştiu ce să mai fac.

— Şşşşt.

El a sărutat-o blând, dar profund, limba lui căutând şi mângâind, dansând cu a ei. Sărutul lor a fost lung, lent şi intens. El a savurat-o, aşa cum l-a savurat şi ea pe el. Fără limite sau constrângeri, punându-şi amprenta unul asupra celuilalt.

Acest sărut nu se asemăna cu nici unul de dinainte. Era profund, plin de suflet şi puternic. Sincer. O declaraţie nespusă a sentimentelor lui pentru ea, ceva ce ar fi fost mai bine să nu fie exprimat în cuvinte. Oprindu-se din sărut, el şi-a pus fruntea pe a ei.

— Eşti sigură? a şoptit el, cu respiraţia senzual de umedă. Nu vreau să regreţi mai târziu.

— Nu am fost niciodată mai sigură de nimic altceva. Ea s-a oprit. Cu excepţia vindecării vreunui os, desigur, sau când am pus la loc o articulaţie.

El a râs încet şi i-a sărutat vârful nasului.

— Nu mi-am imaginat niciodată cât de seducătoare ar putea fi o femeie atât de talentată precum eşti tu.

— Eşti pe cale să afli. Doar dacă nu îţi pierzi curajul.

— Doar un prost ţi-ar refuza oferta, iar eu nu sunt prost, a chicotit el.

I-a îndepărtat salul, dezvăluindu-i decolteul şi s-a aplecat pentru a-şi apăsa buzele de claviculă.

Ea s-a topit toată.

— Grăbeşte-te, să nu ratăm ocazia.

El s-a retras. Ţintuind-o cu privirea, şi-a scos cămaşa, trăgând stofa albă peste cap şi aruncând-o departe.

— Mi-ai spus că atunci când m-ai tratat nu ai avut ocazia să-mi atingi corpul aşa cum ţi-ai fi dorit. Atinge-mă acum.

Ea a uitat să respire pentru o secundă la vederea pieptului lui gol, a ridicăturilor şi contururilor, a pufului de păr de pe piept, care cobora spre pântecului lui plat, dispărând în talia joasă a pantalonilor lui de piele.

— Încă ai prea multe haine pe tine ca să pot să fac asta.

Ochii lui s-au aprins.

— Ce neastâmpărată eşti!

Mâinile i-au coborât spre nasturii pantalonilor. S-a oprit puţin de parcă i-ar fi dat timp să se răzgândească. De parcă ea s-ar fi putut răzgândi vreodată să-l vadă în toată splendoarea lui.

Ea şi-a umezit buzele.

— Continuă. Apoi a adăugat: Te rog.

— Mă implori? a întrebat el răguşit.

— Vrei să mă pun în genunchi?

Ar fi făcut-o, fără să clipească. Dacă asta însemna să-şi răsfeţe ochii şi mâinile cu toate părţile intime ale corpului lui pe care le ţinea ascunse de cei din jur.

— Mi-ar plăcea. A înghiţit cu greu. Dar nu chiar acum.

Nu era sigură ce voia să spună cu asta, dar nu-i păsa. Ochii ei erau lipiţi de mişcările degetelor lui lungi şi abile în timp ce îşi descheia pantalonii, câte un nasture pe rând, cu o lentoare care o făcea să-şi iasă din minţi.

Şi-a tras pantalonii în jos peste şoldurile înguste şi a scos un picior, dezvelindu-şi glezna cu câteva mişcări bruşte şi rapide.

L-a privit.

— O, Doamne!

Afişarea primordială de masculinitate era aproape copleşitoare. Aproape. Griff a rămas nemişcat în timp ce Hanna îl privea şi se delecta cu ceea ce cuprindea cu privirea. Şi-a trecut mâinile peste pieptul lui, insistând, pentru a-i simţi bicepşii bine conturaţi. Radia căldură. El s-a tensionat şi a tremurat în timp ce degetele ei se mişcau

uşor peste pielea lui.

S-a mişcat în jurul lui, trecând cu degetele deschise în evantai peste omoplaţi, în jos până la şale şi peste fesele ferme, bombate. Avea coapse groase şi gambe proeminente. Membrul său era gros, lung şi greu. Revenind în faţă, ea şi-a strâns degetele în jurul organului şi a încercat să şi-l imagineze înăuntrul ei. Care ar fi fost senzaţia? Abia aştepta să afle. A murmurat când ea l-a atins atât de intim. Ea şi-a mişcat mâinile pentru a-i cuprinde testiculele, simţind pielea aspră, dar moale la atingere, care le proteja.

— Dacă ar fi să mă laşi să te ating aşa cum vreau, aş începe cam aşa, a spus ea, cu pulsul răsunându-i în urechi.

El a surprins-o mişcându-se brusc şi rapid.

— Să dăm jos rochia asta de pe tine. A luat-o în braţe şi i-a dat un alt sărut lung şi flămând. Dacă e să ne luăm după ultimele noastre încercări, riscăm să fim întrerupţi înainte de a ajunge la punctul culminant.

— Nu vrem să se întâmple aşa ceva.

El a făcut o pauză, uitându-se la rochia ei.

— Cum se dă jos?

Ea a desfăcut panglicile din faţă, care i se legau sus pe talie, sub sâni.

— Odată ce le dezlegi pe astea, poţi să-mi tragi rochia peste cap. El a ajutat-o să renunţe rapid la toate hainele şi apoi s-a întors să tragă cuverturile de pe patul mamei sale. Sărutând-o intens, a ajutat-o să se întindă pe pat, fără a-şi lua buzele de pe ale ei.

— Nu ştii cât de mult am visat la asta. A spus el în timp ce o săruta pe gât, continuând în jos până când gura i-a ajuns peste vârful sânului ei.

— Şi eu am avut aceleaşi vise. Ea s-a arcuit sub gura lui. Am adormit în multe nopţi visând la tine.

— Nu am de gând să te las să adormi astăzi.

A coborât mai jos, peste abdomenul ei.

— O să te sărut acolo. El a atins locui extrem de sensibil dintre picioarele ei.

— Da? Ea s-a proptit în coate pentru a-l vedea mai

bine. De ce? În loc să-i răspundă, a trecut la fapte. A fost o senzaţie surprinzătoare. Îi simţea limba umedă în timp ce îi mângâia pliurile intime. Dar plăcerea caldă a început să-i invadeze pântecul.

— Ah. Ah!

A căzut pe spate pe pat. Toate terminaţiile ei nervoase de jos s-au trezit la viaţă şi au început să vibreze. Respiraţia lui era fierbinte în timp ce făcea lucruri cu limba şi gura, pe care ea nu le cunoştea. Dar s-a simţit *minunat.* Limba o mângâia cu mişcări în sus şi în jos, apoi în cercuri. Apoi a început să sugă. Tot interiorul îi vibra, iar ea a uitat să respire. El a gemut, iar ea a simţit vibraţia acelui sunet adânc în interiorul ei. Mâinile lui îi cutreierau trupul, erau peste abdomenul ei, strângând-o de fese, trăgându-i de părul pubian.

Degetele lui s-au mişcat înăuntrul ei, s-au strâns înăuntrul ei. Era ameţitor. La fel era şi preocuparea lui Griff ca ea să atingă plăcerea maximă. Părea să-şi găsească propria plăcere în plăcerea ei. Hanna s-a zvârcolit. Corpul o furnica peste tot. Tensiunea şi neliniştea au crescut până într-un punct aproape insuportabil.

S-a mişcat brusc, venind peste ea, corpul lui apăsându-i pe al ei.

— Eşti pregătită.

— O, *da.*

I-a simţit mâinile între picioarele ei şi apoi încă ceva. A simţit cum o desfăcea, dar fără a o durea.

El o privea.

— Eşti bine?

Ea l-a sărutat cu nerăbdare în loc de răspuns. S-a împins şi mai tare în ea. A simţit o uşoară durere, un oarecare disconfort. Dar senzaţia copleşitoare era aceea de a se simţi umplută de el.

El a început să se mişte, intrând şi ieşind din ea.

— Eu ce trebuie să fac? a întrebat ea, dornică să înţeleagă mai bine.

— Fă doar ceea ce simţi. Vocea lui era tensionată în

timp ce se mişca în interiorul ei. Nu mai gândi. Lasă-te dominată de senzaţiile trupului tău.

Ea a încercat să facă ceea ce îi spusese. Să nu se mai gândească şi să concentreze pe ceea ce simţea în interiorul ei, pe căldura trupului lui care o împingea în saltea. S-a lăsat purtată de mişcarea ritmică şi a început să-şi mişte şoldurile într-un mod care i-a permis să găsească un loc mai adânc în ea. El a gemut şi s-a mişcat mai repede. Curând gemeau amândoi, pierduţi atât în propriile dorinţe, dar şi în ale celuilalt. Hanna nu mai putea gândi limpede, chiar dacă ar fi vrut.

I-a simţit degetul acolo jos, jucându-se cu mănunchiul de nervi.

— Ah! Este plăcut.

El a zâmbit şi a sărutat-o profund, rapid. O tensiune plină de senzualitate a început să crească în corpul ei, din ce în ce mai intens. Ca şi cum ar fi fost o jucărie înfăşurată în propriile aţe. Până când tensiunea a devenit aproape insuportabilă. Trupul ei tremura, aşteptând un moment pe care nu-l înţelegea pe deplin. Până s-a rupt ceva. Tensiunea eliberată într-o cascadă de senzaţii, în valuri de plăcere, care au continuat să o străbată iar şi iar.

Griff s-a retras spre capătul patului, vărsându-şi sămânţa în lenjeria de pat. Fiind ameţită încă de plăcere, Hanna privea fascinată cum aceasta ieşea din el în jeturi albe ca laptele.

I s-a alăturat apoi pe partea ei de pat, trăgând-o în braţele lui. Au rămas tăcuţi o vreme, respirând scurt şi greu, inimile bătând cu putere, la unison.

— Ei bine? a întrebat-o el după ceva timp. A fost cum ţi-ai imaginat?

— Îmi ceri să fac o evaluare a performanţei? s-a ghemuit ea lângă el, radiind de bucuria de a fi împărtăşit cu el o experienţă atât de intimă.

— Mă aştept ca în orice moment să sari din pat şi să începi să notezi în acel registru al tău.

— Ar fi dificil. Ea şi-a apăsat buzele pe pieptul lui.

— De ce?

— Pentru că ar fi imposibil să-mi găsesc cuvintele care să descrie cât de spectaculoasă este copulaţia.

— Este. A sărutat-o pe creştet. În special cu tine.

— Vrei să-mi spui că nu este la fel cu fiecare parteneră?

— Pentru mine nu a fost niciodată atât de plăcut. Între îndrăgostiţi, nivelurile de atracţie sunt diferite, modul în care cei doi reuşesc să se conecteze variază. Uneori două trupuri se potrivesc aproape perfect, aşa cum a fost şi cazul nostru.

— Deci, spui că am fost bună?

Şi-a trecut o mână peste fundul ei bombat.

— Mai mult de atât.

Ochii ei au privit spre locul în care ejaculase.

— Ce vor spune servitorii când vor descoperi că lenjeria de pat este deranjată şi vor găsi dovezile – a făcut un semn către cearceaf – a ceea ce s-a întâmplat aici?

— Îmi voi chema valetul. El va curăţa totul şi va găsi şi o scuză pentru toate acestea.

— Ai încredere în el?

— Îl cunosc pe Felix practic de când mă ştiu, a dat el din cap. Are multă experienţă când vine vorba să mă acopere. Am avut câteva prostii la activ înainte de moartea părinţilor mei.

— Mă întreb de câte ori putem face asta din nou înainte să se întoarcă fratele meu.

El a chicotit, sărutând-o blând.

— Nu putem lipsi prea mult. Din câte ştim, el s-a întors deja şi răscoleşte toată casa în căutarea ta. A tras-o mai aproape. Încă câteva minute şi apoi trebuie să ne întoarcem.

— Of, şi-a îngropat ea capul în adâncitura braţului lui. Detest lumea reală.

Întinsă lângă Griff, după ce fuseseră atât de intimi, Hanna se simţea o altă persoană. Se schimbase fundamental, într-un mod pe care nu îl putea descrie. Viaţa ei devenise mai preţioasă. Mai dulce, dar şi mai amară. Lumea ei se schimbase, dar lumea de dincolo de aceste uşi

rămăsese la fel. Înăuntrul ei totul era diferit. Cu toate acestea, în exterior, totul – regulile, aşteptările – era neschimbat. Nu i se părea plauzibil.

Dar era.

*

— Haide, Trebuie să mergem.

Griff a îndepărtat-o pe Hanna fără tragere de inimă şi s-a rostogolit în partea cealaltă a patului, punând suficientă distanţă între ei, astfel încât să nu o poată atinge. Altfel, ar fi fost tentat să se întoarcă în pat şi să facă din nou dragoste cu ea. Îşi dorea cu toată fiinţa să repete această experienţă extraordinară.

— Cred că ai dreptate.

Însă ea nu a făcut nici un gest de a se ridica. În schimb, s-a rostogolit pe burtă şi şi-a strecurat mâinile pe sub pernă, ghemuindu-se mai adânc în pat.

— Nu ar trebui să te relaxezi, a avertizat-o el, cu ochii lipiţi de spatele ei neted şi gol.

— Încă câteva minute, a gemut ea.

*

S-a auzit o bătaie în uşă. Griff i-a aruncat Hannei o privire alarmată peste umăr. Ea s-a ridicat în grabă. Cu ochii măriţi de spaimă, a smuls lenjeria de pat pentru a se acoperi şi s-a îndreptat spre marginea opusă a patului. Pentru o secundă, el a privit-o. Era strălucitoare, cu părul desfăcut, cu umerii şi braţele goale.

Oricine i-ar fi văzut şi-ar fi dat seama cu uşurinţă ce făcuseră acolo. Ciocănitul s-a auzit din nou. Puţin mai insistent de data aceasta.

— Cine e? a strigat Griff.

— Felix, milord.

A simţit o uşurare; cel puţin nu era fratele ei.

— *Valetul meu,* i-a spus el Hannei în şoaptă. Trebuie să pleci.

— Domnul Zaydan a fost văzut întorcându-se de la plimbare, milord. Ar trebui să ajungă în aproximativ zece minute.

Sprâncenele bine conturate ale Hannei s-au ridicat. S-a dat jos de pe pat, înfăşurată în continuare în cearşafurile de pe pat pentru a-şi păstra un aer de decenţă, până când acestea s-au încurcat şi le-a lăsat să cadă, întinzând grăbită mâna după haine. Griff nu s-a putut abţine să nu-i admire curba frumoasă a fundului, picioarele cu forme pline.

— Şi ce-i cu asta? a strigat la Felix în timp ce o privea pe Hanna.

— M-am gândit că aţi dori să vă luaţi la revedere, milord, din moment ce domnul Zaydan şi sora lui trebuie să plece.

— Da, e o idee excelentă.

El şi Felix şi-au jucat şarada, chiar dacă amândoi cunoşteau exact intenţia valetului de a-i avertiza, de a evita scandalul. De unde ştia valetul lui unde să-l găsească? Oricât de bine l-ar fi plătit Griff, nu i se părea că este de ajuns.

— Mulţumesc, Felix. Asta e tot.

— Foarte bine, milord.

Hanna îşi pusese rochia pe ea.

— Măcar avem câteva minute pentru a ne aranja ţinutele. Şi-a legat panglica în talie. Slavă Domnului că valetul tău nu a folosit vreuna dintre acele intrări secrete. Slujitorii tăi par să iasă mereu din ziduri.

El şi-a tras pantalonii, sărind de pe un picior pe celălalt.

— Casele mari au multe uşi secrete, ideea este că servitorii ar trebui să dispară în spatele lor când apar membrii familiei.

— De ce?

— Ca să nu stea în cale, presupun, a spus el închizându-şi nasturii de la pantaloni.

— Pentru o femeie obişnuită cu case de dimensiuni normale, este un pic stânjenitor să te trezeşti cu oameni care apar dintr-odată de nicăieri. Ea a făcut o pauză,

cercetând zidurile cu privirea. Există vreuna aici?

— Doar o ascunzătoare pentru preot. Dar nu duce nicăieri.

— Serios? Unde este?

Griff s-a îndreptat spre unul dintre cei doi pilaştri care încadrau uşa.

— Aici. A deschis-o dezvăluind un spaţiu suficient de mare pentru a ascunde un bărbat matur. Mă ascundeam adesea înăuntru când eram băiat.

Ea a venit şi a privit deschizătura.

— E ceva acolo. A întins mâna după obiect. Seamănă cu un registru.

Griff a privit fix la caietul vechi învelit în piele maro din mâinile ei.

— Acesta este.

— Ce?

— Jurnalul tatălui meu.

Ea s-a uitat în jos la obiect.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Cu palmele transpirate, a luat jurnalul şi s-a întors să se aşeze pe marginea patului. A recunoscut scrisul familiar al tatălui său în timp ce-l răsfoia. S-a oprit direct la ultimele însemnări şi a citit pasajele. Apoi le-a recitit. A simţit cum se albeşte la faţă.

— Griff! Hanna s-a aşezat lângă el şi şi-a pus o mână pe umărul lui gol. Ce s-a întâmplat?

— Este Norman.

S-a uitat, nevenindu-i să creadă, la cuvintele tatălui său.

— Doctorul Pratt? Ce-i cu el?

— Tatăl meu a vrut să-l înlocuiască din funcţia de medic-şef la Margate.

— Serios? Ea s-a apropiat mai mult pentru a citi peste umărul lui. De ce?

Griff a citit mai departe.

— Tata nu spune de ce. Sunt şi eu oarecum implicat. El scrie că este îngrijorat de ceea ce a aflat despre Thomas

şi că Norman trebuie tras la răspundere.

— Ce a aflat în legătură cu Thomas?

— Nu ştiu. A şters cuvântul scris înainte de numele meu.

Au studiat împreună notiţele.

Sunt îngrijorat de ceea ce am aflat despre ~~xxxxx~~ lui Thomas.

Norman trebuie să fie tras la răspundere.

— Poţi să te gândeşti la ceva care să-ţi fi aparţinut şi care să fi fost luat de doctorul Pratt?

— Nu-mi vine nimic în minte. Un fior i-a trecut pe şira spinării. În tot acest timp, Norman s-a comportat ca şi cum tata ar fi avut un secret care trebuia ţinut ascuns de ochii lumii. Dar, dacă era disperat să treacă prin hârtiile tatălui meu pentru că ştia că ar putea conţine informaţii care l-ar putea distruge pe el şi nu pe tata?

— Crezi că a încercat să găsească jurnalul?

— Este posibil.

Chiar dacă Norman ar fi reuşit să percheziţioneze aceste camere în zilele de după înmormântare, nu ştia de ascunzătoarea preotului.

Griff fu şocat de încă o descoperire teribilă despre bărbatul care îi fusese ca un tată.

— Aceste dezvăluiri despre Norman răstoarnă tot ceea ce credeam că este adevărat despre viaţa mea. Ce este adevăr? Ce este minciună? Dacă Norman este un fel de monstru, eu cine sunt? El m-a crescut.

Hanna şi-a încolăcit braţul în jurul taliei lui.

— Tu eşti un om bun. Un om decent. Respiraţia ei era caldă pe umărul lui. Ceea ce eşti tu ca persoană este imaginea părinţilor tăi, nu a doctorului Pratt. Părinţii tăi te-au crescut în primii cincisprezece ani de viaţă. O să-l întrebi pe doctorul Pratt despre asta?

— Va minţi din nou. A pus jurnalul jos. Dar o să-l întreb, doar ca să văd ce-mi spune.

— Crezi că are vreo legătură cu motivul pentru care

tatăl tău a făcut călătoria neaşteptată la Ashby?

— N-am idee. Şi-a masat tâmplele. Gândurile-i erau amestecate după ce descoperise încă o minciună din partea lui Norman. Este posibil să nu existe nici o legătură între cele două.

Hanna i s-a aşezat în poală şi şi-a pus braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l cu putere. El şi-a îngropat faţa în părul ei, inspirând parfumul ei dulce. Cum putea să se despartă de Hanna, acum când avea atâta nevoie de ea?

— Deşi nu mi-am ucis mama şi tatăl, a mărturisit el, am o oarecare vină pentru moartea lor. Ea a scos un zgomot de protest, dar el a oprit-o. Te rog. Trebuie să vorbesc despre asta. Norman nu mi-a permis niciodată să vorbesc despre părinţii mei.

— Te voi asculta ori de câte ori vei simţi nevoia, l-a sărutat ea pe obraz.

— Când m-am furişat din casă ca să mă întâlnesc cu Selina, am lăsat o uşă laterală descuiată, ca să pot intra înapoi când mă întorc. Întotdeauna am crezut că ucigaşii au intrat prin acea uşă lăsată deschisă.

— Ai trăit cu această vină în tot acest timp?

El a simţit o gheară în gât.

— Da.

— Nu ai de unde să ştii cu certitudine că ucigaşii chiar au intrat pe uşa aceea. Ea şi-a lipit obrazul de al lui. Chiar dacă ar fi făcut-o, erai un tânăr care a făcut o şotie, ceea ce este absolut normal la vârsta aceea.

— Aşa mi-a spus şi Norman când i-am mărturisit, la aproximativ un an după ce mi-am îngropat părinţii. Dar asta nu l-a făcut să nu se mai simtă vinovat. A spus că nu a fost vina mea, chiar dacă ucigaşii au intrat prin uşa aceea descuiată.

— N-am crezut niciodată că voi fi de acord cu doctorul Pratt, dar aici are dreptate.

Au fost întrerupţi de o altă bătaie în uşă.

— Domnul Zaydan s-a întors, milord, s-a auzit din nou vocea înăbuşită a lui Felix. Se află deja în casă şi întreabă unde este sora lui.

— Mulţumesc, Felix, a spus Griff.

Spre regretul lui, Hanna s-a dat jos din poala lui şi s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec.

— Îţi voi trimite un mesaj dacă detectivul meu descoperă ceva interesant cu privire la cine a furat bijuteriile mamei mele.

— Mi-ar plăcea, de asemenea, să ştiu cum merg lucrurile cu doctorul Pratt, dacă vrei să împărtăşeşti asta cu mine.

Voia să împărtăşească totul cu ea. Griff s-a ridicat, cu durerea în suflet la gândul că o va pierde. Ar fi putut foarte bine să se mai întâlnească şi să vorbească din nou – chestiunea bijuteriilor rămăsese încă nerezolvată –, dar nu aveau s-o facă, nu mai puteau risca să împărtăşească şi alte momente la fel de intime.

A îmbrăţişat-o şi a sărutat-o intens şi încet. Până când au rămas amândoi din nou fără suflare.

— La revedere, Lady Tămăduitoare de oase!

— La revedere, domnule Thomas, a zâmbit ea cu tristeţe, dar apoi ochii i-au strălucit de neastâmpăr. Măcar am reuşit să ajungem la partea plăcută de data asta.

— Într-adevăr, am reuşit, a depus el un ultim sărut pe buzele ei.

— Poate că acum vei avea încă o amintire plăcută despre Ashby pentru a le compensa pe cele neplăcute.

Detesta faptul că ea deja se plasase în trecutul lui.

— Tu… în încăperea aceasta – a făcut un gest în jurul camerei – vei fi cea mai plăcută amintire dintre toate.

*

— Unde ai fost toată ziua? l-a întrebat Hanna pe fratele ei, preferând să facă orice numai să nu se mai gândească şi să nu mai discute despre Griff, în timp ce se întorceau în oraş cu trăsura doamnei Rutland.

Rafi privea pe fereastră.

— Am călărit.

— Timp de şase ore? Ai plecat la ora nouă în această dimineaţă şi nu te-ai întors decât după trei după-amiază. Riscam să nu ne mai putem întoarce în oraş.

— Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Chiar cred că eşti cel mai incompetent însoţitor. Nu se plângea de asta, însă Rafi se comportase într-un mod ciudat. Unde ai fost?

— Cum adică unde am fost? a mijit Rafi ochii la ea. Tocmai ţi-am spus că am fost să călăresc. A făcut o pauză. M-am oprit să mă odihnesc puţin şi cred că am adormit.

— Ai dormit şase ore?

— Nu am dormit prea bine aseară.

Hanna a scos un sunet sceptic. Fratele ei ascundea ceva, însă ei nu-i păsa ce anume. Mulţumită absenţei lui Rafi, se bucurase de cea mai minunată după-amiază din viaţa ei. Lăsându-se pe spate, a închis ochii şi a retrăit timpul petrecut cu Griff. Viziunea trupului lui gol i s-a întipărit în minte, iar ei îi făcea plăcere să o simtă din nou. Şi felul în care au făcut dragoste, şi limba lui abilă.

— Opreşte-te! a bătut Rafi în acoperişul trăsurii, trezind-o pe Hanna din reveria ei. Stop!

— De ce ne-am oprit?

Ea s-a uitat pe geam. O femeie călare, într-un costum de călărie bine croit, cu detalii desprinse din ţinutele militare, călărea în apropierea lor. Hanna a mijit ochii pentru a vedea mai bine, în timp ce trăsura se oprea.

— Aceea nu este Lady Winters? Ce caută aici?

— Locuieşte în apropiere.

Rafi a deschis uşa.

— Unde te duci?

— Ar fi nepoliticos să nu o salutăm. O cunoaştem pe doamna.

Ea l-a privit.

— Regulile de politeţe nu specifică faptul că trebuie să opreşti o trăsură doar pentru a saluta o femeie pe care ai întâlnit-o o singură dată în viaţă. Probabil că nici măcar nu îşi aminteşte de tine.

Dar el ieşise deja din trăsură şi se îndrepta cu paşi

mari în direcţia în care se afla Lady Winters, care îşi oprise calul. Rafi a apucat căpăstrul calului, mângâindu-i fruntea şi obrajii, în timp ce o privea radios pe Lady Winters. Hanna nu le-a auzit conversaţia, dar Selina lui Griff zâmbea şi vorbea cu Rafi. Cu siguranţă era politicoasă, având în vedere că era o contesă, iar Rafi era un simplu negustor. Nu că Rafi ar fi fost un om simplu. Era inteligent şi un excelent om de afaceri; practic, el conducea afacerea familiei. Unchii lor mai bătrâni îl lăsau adesea pe Rafi să ia deciziile importante.

Rafi s-a îndepărtat în cele din urmă de cal şi i-a făcut semn lui Lady Winters. A rămas o clipă privind-o cum se îndepărtează, apoi s-a întors şi i s-a alăturat Hannei în trăsură.

— Ce a fost *asta?*

— Ce? El a răspuns de parcă a opri o contesă pe câmp ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Voiam doar să o salut.

Ea a râs, dându-şi scama că fratele ei era îndrăgostit nebuneşte.

— Nu este de nasul tău, frăţioare. E timpul să revii cu picioarele pe pământ.

Rafi s-a mulţumit doar să-i zâmbească. Şi-a încrucişat braţele peste piept şi a închis ochii. În câteva minute, sforăia. Ceea ce era ciudat pentru un bărbat care susţinuse că dormise toată după-amiaza.

Capitolul 25

— Trebuie să recunosc, a spus Norman, am fost surprins să primesc bileţelul prin care îmi cereai să-ţi fac o vizită.

— Nu e cazul, a spus Griff, aceasta nu este o vizită de curtoazie.

Se întâlneau în biroul de la Haven House în după-amiaza următoare revenirii lui Griff în oraş. Rămăsese la

Ashby câteva zile după plecarea Hannei. Surorile lui mai mari, Winifred şi Maria, li se alăturaseră lui şi lui Dorcas acolo şi-şi petrecuseră timpul depănând amintiri şi reînnodând legăturile de familie.

Griff fusese bucuros să le vadă, dar şi dornic să se întoarcă în oraş. Se amăgise spunându-şi că nu simţea asta pentru că voia să fie cât mai aproape de Hanna, chiar dacă nu putea fi cu ea.

— Cum a fost vizita ta la Ashby?

Norman s-a aşezat, deşi nu fusese invitat s-o facă. Griff a realizat că Norman îşi luase prea multe libertăţi faţă de el de-a lungul anilor.

— Revelatoare.

— Da? Norman se străduia să discute cu naturaleţe cu el, chiar dacă degetele îi erau încleştate de braţele scaunului. Cum aşa?

— Am găsit jurnalul tatei.

Norman l-a urmărit cu atenţie.

— Zău?

— Imaginează-ţi cât de surprins am fost să aflu că tata a vrut să te schimbe din funcţia de medic-şef la Margate.

— Şi ce ai mai aflat?

— Că era supărat pe tine pentru ceva care avea legătură cu mine.

Griff a scris propoziţia, aşa cum apărea în jurnalul tatălui. Norman a studiat-o.

— „Al lui Thomas” ce?

— Speram că poţi să-mi spui tu. Deşi nu prea cred că pot să am încredere în tine că o să-mi spui adevărul. De ce a vrut tata să fii îndepărtat?

— Nu ştiam că avea de gând asta.

— Aşa să fie oare? Nu ai părut surprins când ţi-am dezvăluit asta acum câteva minute.

— Ce mai contează acum? După atât timp?

— Contează pentru mine. Descopăr tot felul de lucruri care mă fac să-mi pun întrebări în legătură cu persoana ta şi cu intenţiile tale. Este evident că tata a aflat ceva

neplăcut.

— Aşa cum am mai spus, sunt o persoană pragmatică. Şi-a dat jos ochelarii şi şi-a scos o batistă din buzunar. Tatăl tău a fost un visător, aşa cum numai un bărbat care s-a născut în bogăţie şi privilegii poate fi. Nu a putut să evalueze corect greutăţile, realităţile funcţionării unui spital de caritate.

— Ce legătură are asta cu faptul că a vrut să te îndepărteze pe tine, vărul şi camaradul lui din copilărie, cel mai bun prieten din perioada de adult?

— Resursele spitalului sunt limitate, şi-a şters Norman lentilele de sticlă. Jeffrey credea că trebuie să nu precupeţim nici un bănuţ pentru a salva orice viaţă. Eu credeam că e mai bine să-i lăsăm pe unii pacienţi să moară, pentru binele suprem.

— Ai lăsat oamenii să moară?

— Doar când existau şanse foarte puţine de a-şi mai reveni. Şi-a aşezat ochelarii pe nas. Nu ne puteam permite să irosim medicamente şi alte provizii pentru cei care era puţin probabil că vor supravieţui.

— Credeam ca misiunea ta este să salvezi vieţi.

— Să salvez cât mai multe vieţi posibile, în general. Nu fiecare viaţă în mod special. Unele suflete trebuiau trecute la pierderi pentru binele general.

— De ce am impresia că îmi spui doar o parte de adevăr?

Griff şi-a unit mâinile, cu vârfurile degetelor atingându-se.

— Nu ştiu. Norman s-a foit în scaun, aruncând o privire spre uşă. Nu am mâncat nimic de azi-dimineaţă. Apare şi Wright cu tava de ceai mai repede?

S-a auzit o bătaie în uşă. Majordomul a intrat.

— A, a spus Norman. Iată-te, în sfârşit. Sunt lihnit.

Wright şi-a îndreptat atenţia către Griff.

— Vizitatorul pe care îi aşteptaţi a sosit, milord.

— Foarte bine. Doctorul Pratt tocmai pleca.

— Dar nu mi-am băut încă ceaiul.

Sprâncenele cărunte ale lui Norman s-au ridicat.

— Am o zi foarte încărcată. Griff s-a ridicat. Te rog să mă scuzi, doctore Pratt, majordomul meu te va conduce.

— Stai puţin, Griff, cu siguranţă…

— La revedere, doctore Pratt.

Wright l-a condus afară Norman şi s-a întors cu detectivul de pe Bow Street, pe care îl angajase Griff.

— Ei bine? l-a întrebat Griff pe omul mic şi robust, cu privirea inteligentă şi chelie strălucitoare.

— După cum ştiţi, domnul Zaydan, răposatul tămăduitor de oase a primit bijuteriile mamei dumneavoastră de la un anume Gerard Loder, care este un plasator de bunuri furate. Loder a luat bijuteriile de la un bărbat, un anume Leonard Palk, care era dornic să scape de inel şi colier pentru că avea impresia că erau blestemate.

— De ce a crezut Palk că bijuteriile sunt blestemate?

— Asta nu ştiu. Ceea ce ştiu este unde îl puteţi găsi pe Leonard Palk

Griff a zvâcnit în picioare.

— Unde?

— La Margate.

— La spital? Spitalul lui Norman.

— Da.

— Ce face acolo? Este medic?

— Nu, este administrator de secţie. Din câte înţeleg, lucrează acolo de mulţi ani.

— Câţi ani are?

— Treizeci şi trei. Griff a făcut un calcul rapid. Palk ar fi avut nouăsprezece ani la momentul crimelor. Era tânăr poate, dar destul de matur pentru a lua două vieţi.

— L-ai văzut chiar tu pe Leonard Palk? Eşti sigur că este încă angajat la Margate?

— Da, milord. L-am văzut cu ochii mei. Lucrează la spital.

Odată ce detectivul a plecat, Griff s-a aşezat la biroul lui pentru a scrie un bilet scurt. Apoi a sunat după Wright.

— Milord? l-a întrebat majordomul când a intrat.

— Te rog să trimiţi acest bilet la dispensarul

domnişoarei Zaydan fără întârziere.

— Foarte bine, milord.

— O să plec acum.

*

— Nu mi-ai spus că doamna Rutland este sora lordului Griffin, i-a spus Evan Hannei pe când se aflau în biroul din spatele dispensarului.

— Da, aşa este.

Ea a rămas cu privirea concentrată pe înregistrarea observaţiilor medicale de la ultima ei întâlnire.

— Presupun că nu ai uitat să menţionezi asta, pur şi simplu.

— Chiar nu este treaba ta.

Evan a făcut o pauză.

— Aş dori să fie şi treaba mea.

De data aceasta, Hanna a ridicat privirea.

— Poftim?

— Ar trebui să ne căsătorim.

— Poftim?

— Noi doi ar trebui să ne căsătorim.

De data aceasta mesajul lui a fost clar.

— Dar suntem prieteni.

— Asta este deja cunoscut de toată lumea. Propun ca, pe lângă faptul că suntem buni prieteni şi parteneri de afaceri, să devenim şi soţ şi soţie.

Ea a clipit, prea uluită ca să-şi găsească cuvintele.

— Dacă acesta este un fel de sacrificiu nobil din partea ta…

— Mă îndoiesc că există vreun bărbat în lumea asta care ar crede că a te lua de soţie ar fi un sacrificiu.

Hanna a studiat chipul lui Evan şi şi-a dat seama că vorbea serios, fiind chiar emoţionat.

— Sunt flatată, dar, dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, familia mea se aşteaptă ca soţul meu să fie un arab, din comunitatea noastră.

Evan a afişat o expresie sceptică.

— Familia ta mă cunoaşte. Au fost întotdeauna foarte primitori. Bunica ta mă îndoapă cu mâncare şi băutură ori de câte ori vin în vizită.

— Arabii sunt primitori, dar această generozitate se opreşte atunci când vine vorba despre acceptarea în familie. Am mai discutat despre asta.

— Cred că i-am putea convinge.

Hanna nu îşi dorea asta.

— Totul este atât de neaşteptat.

— Nu cred că te surprinde. Cu siguranţă demonstraţia mea de gelozie la strângerea de fonduri pentru spital ţi-a demonstrat intensitatea sentimentelor mele.

— Am crezut că ai vrut doar să mă protejezi, s-a foit Hanna pe scaun.

— Şi asta. Dar adevărul este că ţin foarte mult la tine. Am putea să lucrăm împreună şi să avem şi o familie împreună.

— Copii?

Broboane de transpiraţie îi străluceau pe buza superioară.

— Nu numai că sunt de acord cu profesia ta, dar îţi admir şi abilităţile. Ar fi o crimă dacă nu ai mai putea să practici.

— În viitorul destul de apropiat, probabil că nu voi mai putea practica la Londra.

— Ai putea dacă ai lucra aici la dispensar în calitate de soţie şi de asistentă a mea. Ai putea să-ţi continui munca sub această acoperire, dacă e vorba de asta. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla aşa. Vărul tău, marchizul, se va ocupa de asta.

L-a cercetat pe Evan, studiindu-l ca şi cum ar fi fost un necunoscut. A văzut un bărbat subţirel, cu trăsături frumoase. Majoritatea femeilor l-ar fi găsit atrăgător. Ideea de a avea relaţii intime cu Evan nu era complet dezagreabilă, dar şi-o imagina ca fiind lipsită de pasiune. Retrăise amintirea acelei după-amiezi cu Griff iar şi iar în mintea ei, în fiecare zi de când părăsise conacul Ashby. Nu se putea imagina cu un alt bărbat.

— Nimic nu s-ar schimba aici, la dispensar, a continuat Evan când ea nu a spus nimic. Cu excepţia faptului că ai avea protecţia numelui meu şi nu ar mai fi nevoie de o însoţitoare permanentă.

— Evan, i-a spuse ea blând. Sunt flatată, dar nu mă pot căsători cu tine.

— Scuzaţi-mă. Annie a apărut pe pragul biroului. Hanna nu fusese niciodată atât de bucuroasă să fie întreruptă. A sosit un bilet pentru dumneavoastră, domnişoară. Bărbatul care l-a adus spune că este urgent.

— Ce bărbat? a întrebat Evan tăios. E încă aici?

— Nu, doctore Bridges. A plecat.

— Mulţumesc, Annie.

Hanna a luat scrisoarea şi a lăsat-o pe Annie să se întoarcă în dispensar. Simţind asupra ei privirea lui Evan, a deschis mesajul scris pe o hârtie scumpă. Pielea o furnica în timp ce citea.

Tocmai am aflat că bărbatul care a furat un anume set de bijuterii poate fi găsit la spitalul Margate, unde lucrează ca administrator de secţie. Numele lui este Leonard Palk. O să vorbesc cu el în curând. Dacă, din întâmplare, ai timp să vii la Margate în această după-amiază, la ora trei, s-ar putea să ai ocazia să vorbeşti şi tu cu el.

Hanna s-a uitat la ceas. Era trei fără douăzeci de minute. Împăturind scrisoarea, s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să plec.

— Poftim? Acum? Evan a privit-o neîncrezător. Unde te duci? Nu am terminat de discutat.

— Vom vorbi mai târziu, i-a strigat ea peste umăr, deşi răspunsul ei nu avea cum să se schimbe. Promit.

Când Hanna a ajuns la spital, a zărit un chip cunoscut care o aştepta în faţă.

— Bună ziua, domnişoară Zaydan.

— Bună ziua. Tu eşti Felix, nu-i aşa? l-a întrebat ea pe valetul lui Griff.

— Da, domnişoară. Dacă vreţi să veniţi după mine.

El a condus-o prin nişte secţii şi coridoare din spate până au ajuns la câteva birouri. L-a găsit pe Griff aşteptând într-unul din ele.

— Mulţumesc, Felix, i-a spus Griff valetului, care s-a înclinat şi s-a făcut nevăzut în tăcere, închizând uşa în spatele lui.

— Acesta este lacheul care obişnuia să te acopere când erai mai tânăr?

— Da.

Hanna s-a desfătat sub căldura privirii lui. Îi fusese dor de el.

— După cum vezi, încă mă mai acoperă. Ce mai faci?

Mi-e dor de tine.

— Sunt bine. Am fost ocupată cu dispensarul. Ea a cercetat încăperea în care se afla – un birou, două scaune cu spătar şi câteva obiecte de decor. Acesta este biroul tău? Membrii consiliului de conducere au birouri?

— Nu chiar. Este doar de împrumut. Domnul Palk ni se va alătura în curând, a spus el şi s-a oprit. Am ezitat dacă să-ţi trimit sau nu un mesaj.

— Sunt bucuroasă că ai făcut-o. Este vorba despre problema noastră comună, rămasă nesoluţionată. Trebuie să rezolvăm misterul legat de bijuteriile mamei tale.

— Nu este prea înţelept să fim singuri împreună.

— Doar n-o să ne urcăm pe birou şi…

Ea s-a oprit brusc. Faţa i-a luat foc când şi-a amintit ce făcuseră data trecută pe biroul ei de la dispensar. Griff şi-a întors privirea. Şi el îşi amintea.

S-a auzit o bătaie în uşă. Bărbatul care li s-a alăturat avea treizeci de ani, părul nisipiu şi ondulat, o faţă plinuţă, ca a unui băieţel.

— Milord, am înţeles că m-aţi chemat?

— Da, intră, Palk. Ia loc.

Palk şi-a umezit buzele.

— Consiliul de conducere are să-mi reproşeze ceva legat de activitatea mea?

— Nu, nu nimic de genul acesta. Nu sunt aici pentru

chestiuni ce ţin de consiliu.

— Înţeleg. Atunci, cu ce vă pot fi de folos, milord?

Griff a scos din buzunar colierul şi inelul mamei sale şi le-a pus pe birou.

— Poţi să îmi spui de unde le-ai luat?

Faţa lui Palk a devenit lividă.

— Nu le-am mai văzut până acum.

— Decât să ne irosim timpul şi să intri şi în alte necazuri, nu ne spui mai bine adevărul, în loc să negi şi să minţi?

Vocea lui Griff era rece ca gheaţa.

Palk s-a uitat de la Griff la Hanna şi înapoi.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, milord.

— Ai vândut aceste piese, bijuteriile *mamei* mele, unui plasator, pe nume Gerard Loder, care, la rândul său, le-a dat unui tămăduitor de oase din Red Lion Square. Ştiu că aceste piese se aflau în posesia ta. Te mai întreb o dată şi, de data aceasta, vreau să aud adevărul.

Palk s-a foit pe scaun.

— Nu am ştiut nimic despre ele până acum vreo patru ani. Erau în posesia tatălui meu. Cuvintele au început să curgă. După ce a suferit un atac de apoplexie, în timp ce era pe patul de moarte, mi-a spus despre colier şi inel. M-a pus să-i promit că voi scăpa de ele cât mai curând posibil.

Hanna s-a aplecat înainte.

— Ţi-a spus şi cum a ajuns în posesia bijuteriilor?

Palk s-a uitat la ea. Habar n-avea cine era ea. Griff nu o prezentase.

— Răspunde-i! s-a răstit Griff.

— Nu. Dar a spus că i-au adus doar necazuri din ziua în care au ajuns în mâinile lui. Mi-a spus că sunt blestemate şi că ar trebui să scap cât mai repede de ele. Am făcut cum mi-a cerut tatăl meu. Le-am vândut unui tip care se ocupa cu astfel de negoţ. Nu ştiam cum să procedez altfel.

Griff şi Hanna au schimbat priviri. Dacă bătrânul Palk decedase, asta putea să fie o nouă fundătură.

— Ce făcea tatăl tău? a întrebat Hanna.

— Nu ştiu ce a făcut ca să pună mâna pe aceste

bijuterii, a răspuns Palk.

— Nu, întrebam ce fel de muncă a făcut tatăl tău?

— Ah, a părut Palk uşurat. A fost angajat aici. Slujba lui era să spele podelele şi să se îngrijească de focul din căminele din saloane. Puteţi întreba pe oricine de aici şi vă va spune că nimeni nu a curăţat o podea mai bine decât Fred Palk. El mi-a asigurat acest loc de muncă.

— Şi de cât timp lucrezi în spital? l-a întrebat Griff.

— Am început când aveam nouăsprezece ani, a răspuns el, adăugând serviabil, cu paisprezece ani în urmă.

— Îţi aminteşti luna în care ai început să lucrezi aici? a întrebat Griff, cu vocea încordată.

— Da, desigur. Era vară, la sfârşitul lunii iunie.

*

Griff a simţit că i se face rău.

— Nu poate fi o coincidenţă, a spus el după ce Leonard Palk a plecat să se ocupe de îndatoririle sale.

— Sunt de acord, a spus Hanna. Domnul Palk a fost angajat la aproximativ două săptămâni după ce părinţii tăi au fost ucişi.

— Ce crezi că înseamnă toate acestea?

Şi-a pus mâna peste gură şi bărbie.

— Poate că există o legătură între moartea părinţilor tăi şi acest spital. Bătrânul domnul Palk ştia despre asta şi cineva i-a cumpărat tăcerea.

— Nu poate fi Norman, nu-i aşa?

Posibilitatea ca el să fi locuit sub acelaşi acoperiş cu ucigaşul părinţilor săi ar fi fost o lovitură teribilă.

— Nu ar trebui să pornim de la prezumţia că doctorul Pratt ţi-a ucis părinţii. Ea a vorbit sigură pe ea, calmându-l pe Griff în timp ce acesta simţea cum toată existenţa îi scăpa de sub control. Oricât de mult aş dori să-l învinovăţesc.

— Totuşi, ar avea sens, nu-i aşa? Nu le era teamă de Norman, iar el i-ar fi putut lua pe amândoi prin surprindere.

Ea s-a gândit la spusele lui.

— Îmi displace foarte mult acest om, dar îl vezi capabil să folosească un cuţit… în acest mod?

— Norman este medic. S-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat, cuprins de agitaţie. El ar şti mai mult ca sigur care tăieturi sunt cele mai profunde şi mai eficiente.

Ea s-a cutremurat.

— Ştii unde a fost doctorul Pratt în noaptea în care au murit părinţii tăi?

— Mi-a spus că a fost undeva aici, în Londra, că a fost văzut de alte persoane. Îl voi pune pe detectiv să investigheze.

— Care este scenariul tău? Ea l-a privit cum mergea înainte şi înapoi prin cameră. Se pare că ai deja unul.

— Fie tatăl lui Palk este ucigaşul, fie ştia cine mi-a ucis părinţii. Acea persoană, ucigaşul, este asociată cumva cu cineva aflat într-o poziţie de conducere în acest spital. Atacatorul l-a plătit pe bătrânul Palk în schimbul tăcerii lui, dându-i bijuteriile mamei mele. De asemenea, a fost de acord să-l angajeze pe fiul lui Fred Palk, care nu avea să mai fie doar un simplu angajat care se ocupă de curăţenie.

— Este un scenariu perfect valabil. Să fii administrator înseamnă o poziţie superioară celei de om de serviciu şi de fochist.

Griff s-a prăbuşit în scaun.

— Fie am interpretat totul greşit şi nu este nimic altceva decât o coincidenţă teribilă, fie nu pun eu corect cap la cap informaţiile.

— Poate că atacatorul a fost cineva din consiliul de conducere al acestui spital, care a avut un conflict cu tatăl tău.

— Ce conflict ar putea fi atât de puternic încât să conducă la o crimă?

Ea a ridicat din umeri.

— Îi vei spune doctorului Pratt ce ai aflat?

— La ce bun? Va persista în minciună.

— Totuşi, aş fi curioasă de reacţia lui.

— O să mă mai gândesc la asta. El i-a zâmbit obosit. Cel puţin tatăl tău este absolvit de orice vină. Nu există nici

o legătură între el şi Palk sau regretatul tată al lui Palk.

— Este o uşurare. Dar nu m-am îndoit niciodată de nevinovăţia lui.

Au rămas tăcuţi o vreme, întrebându-se ce însemnătate ar putea avea această ultimă descoperire, încă reticenţi să părăsească biroul mic, fără ferestre, pentru că asta ar fi însemnat să se despartă din nou.

— Se apropie audierea în faţa comisiei. Cum te simţi? a studiat-o Griff.

— M-am pregătit cât de bine am putut. Pacienţii mei sunt gata să vorbească în favoarea mea.

— Voi fi primul care te va apăra.

— Dar tu? Cum ţi-a fost în tot acest timp?

— Am fost frământat de nehotărâre şi vinovăţie.

— Din ce cauză?

— Din cauza Selinei.

Stomacul i s-a strâns.

— Tu şi Lady Winters aţi vorbit?

— Nu încă. Dar nu va trece mult până o să ne întâlnim şi o să aflu decizia ei.

— Îţi place de ea, nu?

— Îmi place mult mai mult de tine.

— Ai protejat-o pe Selina timp de paisprezece ani. Ai fi preferat să intri mai degrabă în mormânt, permiţând oamenilor să te acuze că eşti un ucigaş, doar pentru a-i salva onoarea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Undeva în adâncul tău, cred că nutreşti nişte sentimente intense pentru Lady Winters. Ai renunţat la atâtea doar pentru a o proteja.

— Ce faci? De ce încerci să mă convingi că aş fi îndrăgostit de o altă femeie?

— Nu este orice femeie. Este cea mai apropiată prietenă a ta. Aţi împărtăşit multe experienţe, probabil te vei căsători cu ea. Ar putea fi mai uşor dacă te-ai putea reconecta cu acele sentimente de dragoste pe care trebuie să le fi simţit cândva pentru ea. Măcar puţin.

— Voi încerca.

— Evan mi-a cerut astăzi mâna.

— De ce nu-mi arunci mai bine o lamă ascuţită direct în inimă? i-a aruncat el o privire tristă.

— Nu i-am acceptat oferta.

— Dar te gândeşti la asta.

— Nu. Familia mea nu ar fi niciodată de acord.

— Şi tu nu-l iubeşti.

Bridges, sau vreun alt bărbat arab, ar fi putut să se aleagă într-o zi cu tot ceea ce reprezenta Hanna: zâmbetul natural care îl făcea pe un bărbat să simtă că a câştigat la loterie; neobosita ei eficienţă şi competenţă; atitudinea ei neînduplecată, care, de fiecare dată, îl făcuse să-i clocotească sângele; căldura trupului ei în patul lui. Un viitor soţ ar fi putut avea parte de toate astea. Însă Griff voia în mod egoist să păstreze inima Hannei doar pentru el.

— Poate că ar trebui să-i cer familiei mele să încerce să-mi găsească un soţ arab, destul de deschis la minte ca să mă lase să-mi fac meseria, a răsuflat ea prelung.

— Nu ai găsit până acum un astfel de bărbat, ce te face să crezi că o să reuşeşti acum?

— Dacă aş fi promisă altcuiva, ar putea fi mai uşor pentru amândoi să ne continuăm relaţia.

— Nimic nu este uşor în relaţia noastră.

— Nu, dar am ştiut de la început că aici se va ajunge.

— Eşti mereu atât de sigură de toate? a studiat-o el.

S-a auzit o bătaie în uşă. Palk a reapărut.

— Îmi cer iertare. Am uitat nişte hârtii.

S-a îndreptat spre birou ca să le recupereze.

— Când a murit tatăl tău? l-a urmărit Griff cu privirea.

— Tatăl meu? Din fericire, este încă printre noi.

— Mi s-a părut că ai spus că tatăl tău a murit, s-au îngustat ochii lui Griff.

— Aproape că l-am pierdut de câteva ori, dar tata este un bărbat încăpăţânat. Este ţintuit la pat, dar are o dorinţă puternică de a trăi.

*

— Aici este.

Griff a ajutat-o pe Hanna să coboare din trăsură. Veniseră direct de la spital la casa mizerabilă a familiei Palk din Wapping. Străzile erau aglomerate, iar aerul era plin de duhoarea care se ridica din canalele deschise.

Hanna privea cu teamă la casa murdară din faţa lor.

— Nu ar fi trebuit să-i anunţăm că venim?

— Nu am vrut ca Palk cel tânăr să-şi avertizeze tatăl.

O femeie mai în vârstă a deschis uşa. Au intrat într-o cameră întunecată, cu puţin mobilier. Puţinul avut al familiei Palk era strâns şi stivuit lângă un perete. Femeia, sora lui Fred Palk, a devenit cooperantă imediat ce Griff a plătit-o, în schimbul deranjului.

— Să nu staţi prea mult, i-a avertizat ea. Dormitează aproape tot timpul.

Camera bolnavului, încărcată de o atmosferă umedă şi acră, mirosea a boală şi a trupuri nespălate. Spaţiul era în mare parte gol, cu excepţia unor haine aşezate de-a valma şi a altor articole de uz casnic înghesuite într-un colţ. În lumina slabă, puteau distinge, pe un pat îngust, o siluetă fragilă acoperită cu pături. Griff a înaintat un pas, cu inima bătându-i cu putere. Venise oare momentul confruntării cu ucigaşul părinţilor săi?

— Domnule Palk?

— Cine întreabă?

O pereche de ochi cenuşii, înceţoşaţi, pe o faţă plină de riduri, îl priveau din grămada de paturi.

— Eu te întreb. Sunt Griffin.

— Vicontele?

— Da.

Lipsa aerului şi duhoarea i-au provocat lui Griff o senzaţie de greaţă.

— Îi puţin cam târziu să mă trimeţi la Newgate.

— Acolo ar trebui să fii?

— De ţi-am ucis părinţii. Da’ n-am să mărturisesc de asta.

Griff s-a simţit ameţit.

— De ce crezi că sunt aici pentru asta?

— Pen’că te-am aşteptat.

— De ce?

— De am făcut aşa ceva, am simţit o mare povară. Am avut numa’ necazuri de atunci.

Toţi aceşti ani de dubii, de căutări, fuseseră reduşi la acest moment? Mărturisirea îi confirmase cele mai grave suspiciuni. S-a forţat să pună întrebarea, deşi îi era teamă să audă răspunsul.

— Te-a pus cineva să-mi omori părinţii?

— De m-am gândit să fac aşe ceva, o fost pentru bijuterii, pentru comori. N-am fost niciodată ucigaş plătit.

— Atunci, a fost vorba doar de o spargere? A înghiţit până când a simţit că-i alunecă nodul din gât. De unde ai aflat de Ashby?

— Am fost în vizită la văru’ nevestii, care stătea în sat. Era o petrecere de nuntă. Mi-o spus că servitorii de la casa mare erau plecaţi să se distreze la nuntă. Casa era goală, aşa mi-o spus. Familia ar fi trebuit să fie în oraş şi avea să fie o treabă uşoară. Dar familia era acolo. Lucrurile o scăpat de sub control.

Griff a simţit un gust amar. Părinţii lui fuseseră măcelăriţi, familia distrusă, din cauza unor vorbe aruncate întâmplător unei persoane care se afla în trecere prin sat.

— Vrei să spui că nimeni nu te-a angajat să-mi ucizi părinţii? Ai acţionat din proprie iniţiativă?

Bătrânul a dat din cap.

— Am simţit că-i o ocazie bună şi am profitat de ea. Nu o fost ceva pus la cale cu mult înainte.

— De ce ne spui asta acum? a făcut Hanna un pas înainte.

Bătrânul a închis pentru moment ochii.

— Îi o povară să omori pe cineva.

— Şi nimeni nu ţi-a cerut să le faci rău părinţilor mei? l-a întrebat Griff din nou.

— Nu.

A simţit cum îl cuprinde o senzaţie de uşurare şi au început să-i tremure genunchii. Norman nu îi ucisese părinţii. Fostul lui tutore putea fi arogant, duplicitar şi

nemilos, dar cel puţin nu era un ucigaş. Palk a tuşit slab.

— De atunci mi-o părut rău în fiecare zi. S-ar putea să fiu un hoţ, dar nu m-am gândit niciodată că am să ajung şi un ucigaş. Dacă te face să te simţi mai bine, îmi plătesc păcatele. Nu pot să mă mai dau jos din patul ăsta. Sora-mea o trebuit să aibă grijă de mine de când o murit doamna Palk.

— Nu, a spus Griff tăios. Nu mă face să mă simt mai bine. Cum a obţinut fiul tău postul de administrator la spital?

Pe chipul uscăţiv al lui Palk s-a citit confuzia.

— Îi deştept, cred. Nu ţi-aş purta pică dacă ai vrea să mă omori chiar aici.

— Şi să-ţi curm agonia? Nici să nu te gândeşti, nu voi face aşa ceva.

Griff nu mai avea aer. Trebuia să iasă de acolo. A părăsit încăperea cu paşi repezi, traversând şi camera din faţă, cu Hanna urmându-l în grabă.

În timp ce deschidea uşa de la intrare dând de lumina binefăcătoare a zilei, a auzit-o pe Hanna vorbind cu sora lui Palk.

— Vă mutaţi?

— Da, a răspuns femeia mai în vârstă. Leonard insistă să ne mutăm într-o locuinţă mai bună. Îl plătesc bine la spital.

Au ieşit şi s-au urcat direct în trăsură. Griff s-a trântit în scaun tremurând, apoi a răsuflat prelung. Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Am aflat răspunsul pe care-l căutam. Palk mi-a ucis părinţii.

— Crezi că a acţionat de unul singur?

— Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de asta.

Ea a făcut o pauză.

— Poate că acum, odată ce ai aflat adevărul, îţi vei găsi în cele din urmă liniştea.

Privea absent pe geam.

— Sunt uşurat că povestea lui Palk îl absolvă pe Norman. Este vinovat de multe lucruri, dar cel puţin nu-l

putem acuza că ar fi un ucigaş.

— Mă bucur că asta te linişteşte.

— În rest, sincer, nu ştiu cum mă simt. Amorţit. Îmi este rău de la stomac.

Ea l-a luat de mână.

— Ai suferit un şoc.

— Nu te confrunţi în fiecare zi cu ucigaşul părinţilor tăi şi nici nu constaţi că este mai degrabă un bătrân neputincios, decât monstrul înfricoşător pe care ţi l-ai imaginat întotdeauna. El i-a strâns mâna înmănuşată. Prezenţa ta mi-a fost de mare ajutor.

Ea a ridicat mâinile lor împreunate şi şi-a lipit buzele de dosul mâinii lui.

— Nici nu mi-aş fi dorit să fiu altundeva.

Capitolul 26

Când s-a întors acasă, *Citi* şi Rafi o aşteptau în salonul din faţă.

— *Salam.*

Şi-a scos pălăria în timp ce i-a salutat. S-a oprit brusc, simţind o tensiune în aer. *Citi* era şi mai încruntată decât de obicei. Rafi avea o expresie sumbră.

— *Salam*? a spus *Citi.* Cum să putem avea parte de pace cu tine, care ne faci de ruşine familia?

Nu aveau de unde să afle că fusese cu Griff.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? *Citi* a ridicat vocea. De ce trebuie să-ţi faci de lucru cu bărbaţi *ajnabi*?

Hanna s-a încordat.

— Nu este nimic între noi.

— Atunci, ar trebui să te gândeşti să-i spui asta şi doctorului Bridges, i-a sugerat Rafi.

— Doctorului Bridges? a dat ca un pas înapoi.

— La cine credeai că se referă *Citi*? a înclinat Rafi din cap.

— Evan a fost aici? Ce a spus?

— A cerut permisiunea de a se căsători cu tine, a spus Rafi.

O senzaţie de uşurare a cuprins-o pe Hanna, simţind cum se eliberează de tensiune. Dar apoi a început să se enerveze.

— A venit astăzi aici să-mi ceară mâna?

Rafi a dat din cap.

— A venit să-mi ceară permisiunea, deoarece *baba* nu mai este printre noi.

— Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tatălui tău, a spus *Citi*, vorbind în arabă. De abia am scăpat de viconte, că te-ai şi înţeles cu alt *ajnabi*?

— Nu m-am înţeles cu nimeni.

— Mai întâi Ochi-Albaştri şi acum doctorul, a ţâţâit dezaprobator *Citi* în timp ce trăgea din narghilea, învăluindu-se într-un nor de fum. Ar fi trebuit să te forţăm să închizi dispensarul imediat ce l-ai deschis.

— Evan nu avea dreptul să vină aici. Nu am fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu eL Şi nici nu am de gând să-i accept oferta.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus Rafi. Ar fi surprinzător dacă ai accepta vreo propunere. Venită de la doctorul Bridges, a adăugat el.

— Evan nu merită să-mi pierd familia sau prietenii din comunitatea noastră. Şi apoi, pentru că nu se punea problema ca Griff să devină soţul ei şi nici nu s-ar fi putut pune vreodată, ea a continuat: Nici un bărbat nu merită asta.

*

— Nu vrei să terminăm discuţia pe care am început-o? a întrebat Evan nervos. Nu se întâmplă în fiecare zi să te cer de soţie.

Tocmai ajunseseră la dispensar şi se pregăteau pentru ziua care stătea să înceapă. Hanna s-a abţinut să nu-i dea o replică tăioasă. În perioada scursă începând cu

ziua în care Evan a mers la familia ei fără s-o anunţe şi următoarea audiere a comisiei, ea dormise puţin şi devenise destul de agitată.

— Ai măcar amabilitatea de a-mi răspunde? a întrebat-o el, pe un ton tăios.

— Este surprinzător că tu ceri din partea mea să dau dovadă de amabilitate în vreme ce tu nu ai făcut asta când a fost vorba despre mine.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am spus că familia mea nu va accepta căsătoria noastră. Şi cu toate acestea te-ai dus la fratele meu şi m-ai cerut în căsătorie, fără acordul meu.

— Am făcut-o doar pentru a ne fi mai uşor. Tu ai spus că familia ta este singura noastră piedică.

— Nu am spus niciodată aşa ceva. Dar poate că asta ai vrut să auzi. Ea s-a oprit din ceea ce făcea şi l-a înfruntat. Nu vreau să te rănesc, Evan, dar adevărul este că nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

O venă a pulsat pe fruntea lui.

— Este vorba despre vicontele tău?

A străbătut-o un val de furie.

— Nu ai nici un drept să mă întrebi despre Griff sau despre orice altceva care nu are legătură cu acest dispensar. Nu am de gând să-ţi răspund. Fusese nevoită să dea deja mult prea multe explicaţii în faţa familiei ei. Suntem parteneri la dispensar. Asta e tot. Dacă nu poţi accepta asta, va trebui să ne reconsiderăm parteneriatul.

— Înţeleg, a strâns el din buze.

Ea îl rănise, dar Evan nu avea dreptul să-i pună la îndoiala alegerile. Îşi permisese să facă asta de cam prea mult timp.

— Acum, te rog să mă scuzi, a spus el ofuscat, îndreptându-se spre ieşire.

A închis uşa în urma lui mai tare decât ar fi fost necesar.

La câteva minute după plecarea lui Evan, s-a auzit din nou clopoţelul de deasupra uşii. Hanna nu o cunoştea pe femeia plinuţă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată în haine

simple, care îşi făcuse apariţia. Femeia a scanat dispensarul, părând pierdută.

— Aici a fost o băcănie.

— Da, dar după cum puteţi vedea, acum este un dispensar.

— Da, a răspuns ea, cu o expresie tulburată pe chip. Cred că am greşit. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Nu este nici un deranj. Hanna s-a îndreptat spre ea. Sunt domnişoara Zaydan. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu vreau să deranjez. Una dintre mâinile ei frământa materialul fustei, degetele strângând şi eliberând bucăţile de stofă. Sunt doamna Florence Gould.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Gould?

— Îmi caut sora.

— Sora?

— Doamna Lockhart. Claudia Lockhart. Aceasta a fost băcănia ei. Inima Hannei a tresărit.

— Îmi pare rău. Ea a făcut o pauză, încercând să-şi găsească cuvintele potrivite. Sora dumneavoastră... ă... s-a îmbolnăvit.

— Ştiu că Claudia este moartă, a spus femeia cu o expresie blândă. Dar nu am aflat unde a fost îngropată. Nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi îngropată în cimitirul săracilor.

— Infirmiera-şefă de la spitalul unde a murit sora dumneavoastră a spus că familia doamnei Lockhart a venit după cadavru.

— Familia răposatului domn Lockhart nu fost deloc interesată să o vadă pe sora mea – fie ea vie sau moartă, şi noi, rudele de sânge ale doamnei Lockhart, am cerut spitalului să ne spună unde pot fi găsite rămăşiţele ei, dar nimeni nu pare să ştie. Sau dacă ştiu. Refuză să ne spună. Lacrimile au început să curgă pe faţa roşie a femeii. Nu ştiu pe cine să mai întreb.

— Voi încerca să vă ajut, s-a decis Hanna.

— Sunteţi atât de amabilă. Chipul femeii s-a luminat. Dar cum m-aţi putea ajuta?

— O cunoştinţă de-a mea face parte din consiliul de

conducere al spitalului. După audierea de la comisie, programată pentru a doua zi, avea să-l abordeze pe Griff pe acest subiect. Cred că îl voi convinge să ne ajute.

*

Comisia s-a întrunit în aceeaşi sală ca data trecută. Hanna era tensionată şi nu reuşea să-şi ţină nervii sub control, dar s-a străduit să rămână nemişcată şi inexpresivă. Evan o însoţea ca şi la audierea precedentă, numai că, de data aceasta, a păstrat distanţa dintre ei. Furia şi dezamăgirea se citeau pe faţa lui.

Griff, aşezat vizavi de ei, i-a zâmbit încurajator. Arăta foarte elegant într-un frac albastru cadrilat, la două rânduri, care îi punea în evidenţă culoarea ochilor.

În timp ce aşteptau să înceapă audierea, ea a început să-i cerceteze pe cei prezenţi în sală. Mansfield a intrat în urma tatălui său. Privirea Hannei s-a oprit pe o faţă oarecum familiară: domnul Lockhart, nepotul binefăcătoarei Hannei. Şi-a înclinat bărbia în direcţia ei, fără îndoială nerăbdător ca cei din comisie să se pronunţe în defavoarea ei, astfel încât să-şi poată revendica spaţiul ocupat acum de dispensar.

Atâţia oameni influenţi îşi uniseră forţele împotriva ei, hotărâţi să o vadă la pământ. Hanna îşi simţea pulsul bătându-i nebuneşte în gât. Panica ameninţa să o cuprindă. Încercă însă să se liniştească, amintindu-şi că şi ea avea oameni influenţi de partea ei.

Unul dintre ei, marchizul de Brandon, şi-a făcut apariţia în momentul în care aproape toţi ceilalţi erau deja aşezaţi la locurile lor. Avea o expresie aspră şi un costum negru de lână, croit perfect pe silueta sa puternică. Brandon a dat scurt din cap către Hanna, apoi nu a mai privit deloc în direcţia ei. Vărul ei era o enigmă. Un om cu poziţie şi influenţă, din eşaloanele superioare ale societăţii, totuşi fără a se considera unul dintre ei, fiul unei mame care se trăgea dintr-o familie de negustori arabi.

Griff a vorbit primul, descriind durerea teribilă de care

suferise şi modul în care Hanna îl tratase. Şi-a mişcat braţul, demonstrând amplitudinea mişcării pe care şi-a recăpătat-o în urma tratamentului aplicat de vindecătoarea de oase.

A urmat doamna Rutland. William, fiul ei, nu o însoţea, dar sora lui Griff a vorbit în detaliu despre cât de uşor pusese Hanna degetul băiatului înapoi, după ce fusese dislocat.

Odată ce ea şi-a încheiat mărturia, un membru al comisiei i-a cerut doctorului Pratt să facă o evaluare medicală profesională a faptelor prezentate.

— Ştiu că lordul Griffin chiar crede că domnişoara Zaydan l-a vindecat, a vorbit el pe un ton neutru. Dar, părerea mea de specialist este că rana s-a vindecat de la sine, aşa cum i-am spus atât eu, cât şi alţi medici că se va întâmpla. Cât despre doamna Rutland, şi-a dus fiul să fie tratat de domnişoara Zaydan exact în ziua în care degetul îi fusese dislocat. După toate probabilităţile, era doar învineţit şi s-ar fi vindecat de la sine într-o zi sau două. Regret să spun că, pe baza acestor două relatări, nu sunt convins că domnişoara Zaydan nu reprezintă un pericol pentru pacienţii ei.

— Să auzim şi ultimul pacient, a gesticulat nerăbdător Brandon.

Doamna Peele a intrat în încăpere.

Ochii doctorului Pratt s-au mărit.

— Doamna Peele? Este absolut neobişnuit.

— O cunoaşteţi pe această femeie? a întrebat Brandon.

— Da, desigur. Faţa doctorului Pratt s-a îmbujorat. Este menajera mea.

Brandon şi-a îndreptat atenţia către doamna Peele.

— Vă rugăm să poftiţi şi să ne spuneţi de ce aţi ajuns la domnişoara Zaydan.

Doamna Peele a aruncat o privire îngrijorată către stăpânul ei înainte de a vorbi.

— Fata mea, Annie, avea coloana vertebrală curbată. Toţi medicii au spus că nu se mai poate face nimic pentru

ea, că suferinţa ei o să fie pe viaţă.

— Înţeleg, a spus Brandon. Şi doctorul Pratt s-a numărat printre medicii care au spus că nu există leac pentru fată?

— Da, domnule, şi el.

Doamna Peele a evitat să se uite în direcţia medicului.

— Spuneţi-ne ce s-a întâmplat când aţi fost să o vedeţi pe domnişoara Zaydan?

— Mi-a spus că Annie ar putea fi vindecată. Ea i-a masat spatele, a apăsat şi a tras de corpul ei. A reuşit cumva să-i îndrepte coloana vertebrală.

— Şi cum se simte Annie acum?

Doamna Peele radia de fericire.

— Convingeţi-vă singuri.

Uşa s-a deschis şi Annie a intrat îmbrăcată în hainele ei cele mai bune, de duminică, ţanţoşă, cu spatele drept şi cu o expresie mândră pe chip. Încăperea s-a animat. Toţi au început să vorbească deodată. Câţiva medici din comisie şi-au părăsit locurile pentru a o examina pe Annie mai îndeaproape.

— Nu poate fi vorba despre nimic altceva decât despre un miracol, a spus unul dintre ei câteva minute mai târziu. Nu am auzit niciodată ca o curbură a coloanei vertebrale să fie corectată.

— Am văzut destule, a spus Brandon pe un ton plictisit. Este evident că domnişoara Zaydan ar trebui să aibă în continuare dreptul de a vindeca pacienţii pe care medicii nu reuşesc să-i trateze.

După ce s-au consultat puţin, majoritatea membrilor comisiei au fost de acord cu decizia lui Brandon. Hanna nu mai era atentă la *ce se* întâmpla în continuare în sală. Toată lumea vorbea. Lordul Payton protesta, Mansfield blestema, Lockhart striga, fiind supărat de decizia neaşteptată. Toţi detractorii ei dezamăgiţi vociferau.

Apoi Brandon a vorbit din nou şi, înainte ca Hanna să înţeleagă cu adevărat ce se întâmplă, şedinţa a fost suspendată. Şi, printr-o minune, ea a rămas o tămăduitoare de oase cu drept de practică în Londra.

Un grup mic s-a strâns în jurul ei. Griff, doamna Rutland, doamna Peele şi Annie au felicitat-o.

— Nici nu-mi vine să cred. Hanna era uluită. Nu m-am aşteptat niciodată să am parte de un proces echitabil.

Doamna Peele nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

— Acum poţi continua să ajuţi oameni precum Annie a mea.

Doctorul Pratt s-a apropiat de ei. Hanna s-a încordat, însă el nu s-a uitat la ea.

— Doamnă Peele, a spus el.

Doamna Peele a pălit.

— Da, doctore. Tocmai plecam acasă ca să mă ocup de cină.

— Nu te mai deranja. Nu mai am nevoie de serviciile dumitale.

S-a îndepărtat fără să mai arunce o privire nici unuia dintre ei. Doamna Peele era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ştiam că se va supăra. Dar a trebuit să spun adevărul. O cunoaşte pe Annie de când s-a născut. Bărbia îi tremura. M-am gândit că poate ar fi fericit dacă va vedea că s-a vindecat.

— Doamnă Peele, a spus Griff. Am nevoie de o menajeră. Sper că vei lua în considerare propunerea mea şi vei accepta să vii la Haven.

În acel moment doamna Peele a izbucnit în lacrimi, însă de data aceasta erau lacrimi de fericire. După câteva minute de discuţii, au ieşit cu toţii împreună, cu excepţia lui Evan. Hanna habar n-avea unde se dusese, dar era uşurată să scape de îmbufnarea lui. Doamna Rutland, doamna Peele şi Annie şi-au luat rămas-bun.

— Felicitări! a spus Griff după plecarea celorlalţi.

— Acest lucru nu ar fi fost posibil fără ajutorul tău.

El era cel care o adusese pe Annie la ea şi o convinsese pe doamna Rutland să depună mărturie în favoarea ei.

— Talentul tău vorbeşte de la sine, i-a aruncat el o privire plină de admiraţie.

— Doar atât timp cât un viconte şi sora lui pun şi ei umărul.

— Lumea este nedreaptă cu cei care s-au născut în alte circumstanţe decât ale mele.

— Faptul că te-ai amestecat cu cei din clasa de mijloc ţi-a oferit o altă perspectivă, nu-i aşa?

— Serviciul militar mi-a schimbat perspectiva. Dar este şi meritul tău.

— Ce mai faci? l-a cercetat ea cu privirea.

— Mă descurc. Este o uşurare să ştiu în sfârşit ce s-a întâmplat cu părinţii mei. Dar am retrăit toată tragedia de parcă ar fi fost ieri, auzind mărturisirea lui Palk. El i-a aruncat o privire tristă. Prin urmare, sunt deschis la orice subiect care mi-ar abate atenţia de la toate astea.

— Ei bine, din moment ce eşti interesat să fii distras de la gândurile tale, întâmplător am ceva pentru tine.

Ochii lui străluceau.

— Nimeni nu mă poate distrage de la gândurile mele aşa cum o faci tu.

— Nu este nimic de genul asta, l-a avertizat ea. Sora doamnei Lockhart a venit astăzi la mine.

— Şi cine este doamna Lockhart? a înclinat el capul.

— Proprietara băcăniei, cea care mi-a lăsat spaţiul pentru dispensar.

— A, înţeleg.

— Sora doamnei Lockhart nu a reuşit să afle unde este îngropată sora ei. Familia este nerăbdătoare să-i asigure doamnei Lockhart o înmormântare decentă.

— Şi cum aş putea să o ajut?

— Spitalul nu i-a oferit nici o informaţie legată de locul unde s-ar afla rămăşiţele doamnei Lockhart.

— Şi când a murit doamna Lockhart?

— Cu câteva săptămâni în urmă. Crezi că, în calitate de membru al consiliului de conducere, ai putea să-ţi foloseşti influenţa pentru a afla ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Cu siguranţă. Aş putea să fac asta acum, din moment ce sunt deja aici, A făcut o pauză, aruncându-i o

privire întrebătoare. Presupun că nu te-ar deranja dacă ai veni cu mine? Prezenţa ta m-ar ajuta, deoarece ştii mai multe decât mine despre doamna Lockhart şi despre boala de care suferea.

*

Părea evident că toate eforturile lor erau inutile. Fiecare funcţionar, medic sau infirmieră-şefă îi privea absenţi înainte de a-i îndruma către altcineva.

În timp ce vorbeau cu o infirmieră-şefă, un bărbat mai în vârstă, care ştergea podelele, s-a apropiat de ei. Fiecare pas părea un efort, de parcă ar fi cărat o greutate mare pe umeri, dar chipul bărbatului era vioi, iar expresia lui era una plină de curiozitate.

După o oră de investigaţii lipsite de succes, Hanna şi Griff au renunţat şi au plecat de la spital.

— Nu prea am avut succes. Griff şi-a aşezat pălăria pe cap. Aş putea, dacă aş trece peste orgoliu, să-i cer ajutorul lui Norman.

— Trebuie să existe un protocol pe care spitalul îi urmează atunci când oamenii mor, un loc unde ţin trupurile.

— Pst! Excelenţa Voastră!

Vocea care strigase venea dinspre o alee îngustă, chiar în timp ce treceau pe lângă ea. Hanna l-a recunoscut pe omul care curăţa podelele în spital. Ea s-a oprit. La fel şi Griff.

— Tu lucrezi la spital, i-a spus el. Te-am văzut acolo.

Bărbatul în vârstă a dat din cap.

— Io ştiu ce fac ei cu morţii.

— Vorbeşte, a băgat Griff mâna în buzunar şi a scos câteva monede.

— Nu acilea, a spus bărbatul. Mi-aş pierde slujba de mă văd vorbind cu dumneata.

L-au urmat înapoi pe aleea îngustă.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Griff în timp ce îl plătea pe bărbat

— Eu sunt Bartlow.

— Foarte bine, domnule Bartlow. Te rugăm să ne spui ce fac cu cadavrele.

— Dacă familiile nu le iau imediat, le vând groparilor.

— Doamne! a spus Griff.

Hannei i s-a întors stomacul pe dos. Doamna Lockhart fusese disecată[2]?

— De unde ştii?

— Pentru că io îi ajut să scoată morţii afar' din spital. De eşti sărac şi mori în spital, nu ai parte de îngropăciune.

— Dar femeia pe care o căutăm nu era săracă, a spus Hanna.

— Nu contează. Când oaminii nu-s ceruţi de îndat', doctorii le vând la hoţii de cadavre.

— Colegiile de medicină sunt în permanenţă în căutarea cadavrelor pentru a le folosi la disecţii, a spus Hanna.

Era o problemă bine cunoscută în comunitatea medicală.

— Nu-s niciodat' destule trupuri, a dat bărbatul din cap. Tot timpul găseşti doritori. Morţii de la Margate îs duse la Thomas.

— La Thomas? a ridicat Griff din sprâncene.

— Colegiul Medical Sfântul Thomas, a răspuns bărbatul.

— Cine hotărăşte ce cadavre merg la hoţii de cadavre? a întrebat Griff.

— Nu ştiu, s-a apropiat el, duhoarea lăsată de muncă grea, transpiraţia şi hainele nespălate asaltându-le simţurile. Hanna a făcut instinctiv un pas mic înapoi. Griff a rămas pe loc. Se zice că vine de sus.

— Ai mai spus asta vreodată cuiva? l-a întrebat Griff.

— O dată, demult, i-am zâs la un bogătaş care ave mereu un cuvânt bun pentru cei ca mine. O fo bun cu noi. L-o pus pe doctoru' Pratt să ne plătească bine.

— Şi a făcut ceva în legătură cu ce i-ai spus? l-a

---

2 Disecarea cadavrelor în scopuri medicale era ilegală în epoca Regenţei, iar medicii nu aveau acces decât la cele ale deţinuţilor care fuseseră executaţi.

întrebat Hanna.

— Nu, o murit la zece zile după ce i-am zis. El şi doamna lui. După aia, am învăţat să-mi ţin gura. Până amu.

Griff s-a albit.

— Şi de ce ne spui acum?

— Pentru că eşti băietu' lui. Privirea lui umedă a susţinut-o pe a lui Griff. Şi cred că tată-tău ar vre ca fiul lui să ştie adevăru'.

Capitolul 27

Griff s-a îndepărtat cu paşi mari, dornic se distanţeze cât mai mult de spital, de Norman şi de bătrânul spălător de podele a cărui mărturisire dusese la uciderea părinţilor săi.

Simţea cum razele soarelui îi ardeau faţa, deşi era o zi răcoroasă. Stomacul îi bolborosea şi îi dădea arsuri în piept, ameninţând cu regurgitarea. A traversat, ajungând în parc, repezindu-se pe poteca mărginită de bănci şi de flori care îl zeflemiseau cu veselia lor.

— Eşti bine? s-a grăbit Hanna să-l ajungă din urmă. Mergi puţin mai încet. Unde te duci?

Griff îşi menţinea însă ritmul alert al paşilor. Dacă s-ar fi oprit, ar fi putut să cedeze. Dacă ar recunoaşte adevărul, ar fi forţat să înfrunte inimaginabilul. Că fusese trădat de o persoană pe care o iubise, a respectase şi o admirase. Un bărbat pe care îl considerase de încredere, cineva care îl făcuse să se simtă protejat. Grotescul situaţiei îl făcu pe Griff să-şi dorească să rupă totul în cale.

— Griff! Cuvintele erau rostite aproape fără suflu. Nu pot să ţin pasul cu tine. Mă voi împiedica în fuste.

Griff s-a oprit brusc şi s-a aplecat, cu mâinile pe genunchi. Respirând lung şi profund, s-a străduit să-şi stăpânească emoţiile.

— Nu cred c-a fost uşor să auzi aşa ceva.

Vocea Hannei era foarte îngrijorată când a ajuns

lângă el.

— A fost Norman. Norman mi-a ucis părinţii.

Ultimul cuvânt i s-a desprins de pe buze ca un suspin.

Ea l-a condus către o bancă din apropiere.

— Uite, vino aici să te aşezi.

Griff nu se putea opri din tremurat.

— Nenorocitul acela mi-a ucis părinţii.

S-a aşezat lângă el, dar nu prea aproape.

— Nu ştim asta. Fred Palk a mărturisit crima.

— Da, el a făcut-o. Probabil pentru că Norman l-a plătit. Poate de aceea şi-a permis familia Palk să se mute departe de Wapping, pentru că Norman se temea că ne apropiem prea mult şi că vom afla adevărul şi a vrut să se asigure că orice dovadă a legăturii lui cu crimele dispare.

— Poţi să-mi spui de ce crezi că doctorul Pratt este vinovat? a întrebat ea cu blândeţe.

— Jurnalul.

— Ce-i cu el?

— Nu înţelegi? Am presupus că referirea aceea la Thomas avea legătură cu mine. Dar dacă nu este aşa? Dacă tata se referea la Colegiul Medical Sfântul Thomas? Locul unde ajungeau cadavrele de la Margate.

Hanna a închis ochii şi a rememorat în şoaptă cuvintele din jurnal. *Sunt îngrijorat de ce am aflat despre Thomas... Norman trebuie să fie tras la răspundere*.

— Dacă cuvântul care a fost şters nu are de fapt nici un sens? a insistat Griff. I-am acordat o semnificaţie anume, dar poate a fost doar o greşeală irelevantă, pe care tata a şters-o în timp ce scria.

Ea s-a albit la faţă.

— Dar am crezut că doctorul Pratt era în oraş când părinţii tăi au fost atacaţi.

— Probabil că Norman l-a angajat pe Fred Palk, tatăl administratorului, să-i facă treaba. S-a lăsat pe spate pe bancă şi şi-a înclinat capul pe spate, holbându-se la cerul fără nori. Fred Palk a minţit. Nu a dat peste părinţii mei din întâmplare. Norman l-a trimis la Ashby să-i omoare.

Hanna a inspirat brusc.

— *Ibn al kalb.* Dispreţul i-a însoţit cuvintele. Fiu de căţea nenorocit!

— Omul acela m-a alinat, m-a luat sub acoperişul lui, mi-a dat să mănânc. A simţit un gust amar în gură. M-a liniştit mereu spunându-mi că nu eram deloc responsabil pentru moartea părinţilor mei. Am fost atât de recunoscător pentru faptul că a avut încredere totală în mine.

— Nu pot să înţeleg. E cu adevărat diabolic.

Griff s-a ridicat în picioare.

— Griff, sta. Hanna s-a ridicat, cu o expresie îngrijorată pe chip. Unde te duci?

— Să termin ceea ce a început tatăl meu.

S-a năpustit pe potecă, lăsând-o în urmă. Era o chestiune pe care trebuia să o rezolve singur.

*

— Norman! Norman! s-au făcut auzite ca un ecou strigatele lui Griff prin casa fostului sau tutore.

A intrat pe uşa din faţă, care era descuiată. Casa era tăcută, cu excepţia zgomotului făcut de cizmele lui Griff, în timp ce verifica biroul lui Norman şi apoi bucătăria goală. Doamna Peele nu era aici. Nici Annie nu era. Reuşiseră să-şi strângă lucrurile doar în câteva ore?

Griff se dusese la Wapping să-l revadă pe Fred Palk, dar familia Palk se mutase deja, iar vecinii nu ştiau unde. Griff se întorsese apoi la spital şi aflase că Leonard Palk demisionase recent. Nimeni de la Margate nu ştia nimic despre locul unde se afla tânărul funcţionar. Dar Norman ar fi putut şti. Griff era foarte sigur că fostul său tutore se ocupase de mutarea subită a familiei.

O inspecţie rapidă a casei lui Norman i-a indicat că nu era nimeni acolo. Griff s-a hotărât să-l aştepte pe doctor. Aceasta avea să fie ultima lor întâlnire. Dar, mai întâi, trebuia să audă adevărul din gura lui Norman, să aibă confirmarea că bărbatul orchestrase crimele părinţilor săi, lăsându-l pe Griff orfan, un proscris al societăţii şi al propriei sale familii.

S-a lăsat pe un scaun tapiţat din birou, locul în care savurase nenumărate pahare de băutură după cină şi discutase cu omul vinovat de moartea părinţilor săi. Cu certitudine, nu aveau să mai fie băuturi sau discuţii antrenante.

Griff fu cuprins de un sentiment de calm. Oricât de îngrozitor, de neînţeles ar fi putut părea, aceasta era realitatea. Găsise în sfârşit răspunsul adevărat şi complet la întrebarea care-l măcinase vreme de paisprezece ani. *Norman.*

Moartea ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru acest netrebnic. Griff şi-ar fi dorit nici mai mult, nici mai puţin decât să asiste la punerea fostului tutore la stâlpul infamiei. Să-l vadă cum pierde tot ceea ce era important pentru el. Poziţia lui la spital, reputaţia lui, renumele lui în comunitatea medicală. Şi apoi, odată realizată defăimarea lui publică şi cu reputaţia făcută praf, Griff voia să-l vadă spânzurat.

A început să bată cu nerăbdare cu cizmele în covorul vechi în timp ce aştepta. Se întuneca. Unde naiba era Norman?

*

Hanna a aprins două felinare în timp ce le aştepta pe Annie şi pe mama ei să sosească. Doamna Peele trimisese vestea că Annie avea dureri groaznice, ceea ce o surprinse pe Hanna. Fata se simţea atât de bine.

A rămas până târziu la dispensar aşteptându-le. Spera că Griff avea să treacă mai târziu pe acolo. Poate că voia să vorbească şi cu ea după ce se confruntase cu doctorul Pratt. Tremura. Întotdeauna îl dispreţuise pe doctor, dar nu şi-ar fi putut imagina vreodată că era atât de malefic.

Îşi scoase din minte gândurile referitoare la doctorul Pratt. Traversând dispensarul, s-a uitat cu atenţie la ceea ce o înconjura: podelele curate şi mesele de examinare ordonate, scaunele organizate în zona de aşteptare. Efectele deciziei comisiei se făceau simţite. Acesta era

dispensarul ei. Nimeni şi nimic nu putea să i-l ia de acum. Annie lăsase un coş cu lenjerie din bumbac proaspăt spălată pentru a fi împăturită şi aşezată la locul ei, a doua zi dimineaţa.

Hanna a început să împăturească lenjeria de pat, stivuind-o cu grijă deasupra mesei de toaletă, pentru a face timpul să treacă mai uşor, până când aveau să sosească mama şi fiica.

Clopoţelul a sunat deasupra uşii.

— Aţi ajuns.

Hanna s-a întors pentru a le întâmpina pe doamna Peele şi pe Annie. Zâmbetul i-a dispărut când a văzut cine era vizitatorul.

— Presupun că ai impresia că ai câştigat, a spus doctorul Pratt.

S-a îndreptat.

— Dacă îl cauţi pe lordul Griffin, nu este aici.

— Tu eşti persoana pe care vreau să o văd.

— Nu am timp pentru asta. Aştept un pacient.

— Annie şi doamna Peele? Nu vin. Zâmbetul lui i-a dat fiori. Eu ţi-am trimis biletul.

— De ce? O senzaţie de panică a furnicat-o pe şira spinării. Orice discuţie dintre noi s-a încheiat.

— Ţi-ai fi dorit să fie aşa, nu? S-a îndreptat spre ea. Totul era bine înainte să apari în viaţa lui Griff. Genul de oameni ca tine distrug acest oraş. Străini murdari.

— M-am născut în Anglia. Aceasta este ţara mea natală.

— Cu toate acestea, nu vei fi niciodată considerată cu adevărat ca fiind una de-a locului.

— Ce vrei?

— Ţi-ai făcut mulţi duşmani.

— Orice femeie care îşi spune părerea îşi face în mod automat şi duşmani.

— Comisia a refuzat să facă ceea ce trebuia făcut. Faţa lui strălucea. Transpira abundent. Sunt aici să îndrept greşeala comisiei. Ea şi-a tras umerii, hotărâtă să nu-i arate că i-ar fi frică de el.

— Vrei să-mi faci rău?

— Proprietarul acestei clădiri îşi vrea spaţiul înapoi. Mansfield şi tatăl lui sunt dornici să te facă să plăteşti pentru dislocarea încheieturii lui Mansfield. Îşi ştergea transpiraţia de pe buza superioară cu dosul mâinii. Vor fi atât de încântaţi de dispariţia ta, încât, fără îndoială, vor face nişte donaţii consistente spitalului.

— Mi-ai face rău doar pentru a-ţi asigura bani de la donatorii tăi?

— Pentru binele suprem, categoric. Şi-a ridicat maxilarul. Margate are nevoie de fonduri. Toate aceste donaţii sunt direcţionate către spital, pentru a ajuta oamenii.

— Cu excepţia celor foarte săraci, a subliniat ea, sau a celor fără familii. Acei pacienţi pe care, în mod special, îi ajuţi să moară puţin mai devreme, ca să le poţi vinde cadavre la Sf. Thomas.

— A, ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

Ceva care părea a fi o urmă de admiraţie i-a însoţit cuvintele.

— Griff şi-a dat seama. El ştie totul. S-a străduit să nu-i tremure vocea. Şi, dacă mi se întâmplă ceva, te va suspecta imediat.

— Poate. Dar pentru restul Londrei, va fi doar un accident tragic – dispensarul ar arde cu tămăduitoarea de oase prinsă sub dărâmături. Doctorul Pratt i-a aruncat un zâmbet batjocoritor. Chiar dacă Griff m-ar suspecta, nu va putea dovedi că sunt responsabil. Relaţia noastră este deja compromisă, mulţumită ţie.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta. I-ai ucis părinţii. Asta ţi-a distrus relaţia cu Griff.

Hanna se forţa să rămână calma şi raţională. *Ibn il-haram* stătea între ea şi uşă, prinzând-o efectiv în capcană. Ar putea să-şi facă loc pe lângă ticălos, dar dacă era înarmat? Avea nevoie de un plan.

— Nu eu i-am ucis pe Jeffrey şi Caroline, a informat-o doctorul Pratt. L-am trimis pe Fred Palk.

A simţit cum i se face pielea de găină.

— Griff a avut dreptate în privinţa ta.

— Dar nu mă aşteptam să fie Caroline acolo. Nici Griff. *A fost* o tragedie.

— Dar măcelărirea tatălui lui Griff nu a fost?

El şi-a ridicat un umăr.

— Am preluat eu rolul de tată pentru Griff, în locul lui Jeffrey, dar nu am putut să ţin loc şi de mamă. Moartea lui Caroline a fost regretabilă. Din păcate, cea a soţului ei a fost absolut necesară pentru binele suprem.

— Ţi-ai asumat responsabilitatea de a decide cine trăieşte sau moare în funcţie de ceea ce consideri tu că este cel mai bine pentru societate?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Şi tu ai decis că eşti singura persoană în măsură să faci asta. Hannei nu-i venea să creadă că purta această conversaţie. Era ca şi când ar fi schimbat replici cu un infractor, chiar pe scena de la Covent Garden. Ştiam că unora dintre medici le place să se joace de-a Dumnezeu. În cazul tău, s-a dovedit a fi chiar adevărat.

— Cineva i-a spus lui Jeffrey că vând cadavre. M-a înfruntat şi a spus că se va asigura că voi fi tras la răspundere pentru presupusele mele crime. Lumina lămpii îi scotea în evidenţă strălucirea transpiraţiei pe frunte. Omul ăsta nu era în stare, pur şi simplu, să înţeleagă realităţile dure ale vieţii. Dacă e nevoie ca o mână de oameni să fie sacrificaţi pentru binele suprem, pentru progresul medicinei, atunci, lasă-i în plata Domnului. Ştii câte descoperiri medicale au fost posibile datorită studiului ştiinţific asociat cu disecţia cadavrelor?

— Multe.

— Exact. L-am rugat pe Jeffrey să-mi mai dea o şansă să mă explic. Am insistat să ne întâlnim la Ashby, unde am fi putut avea puţină intimitate. Şi-a scos ochelarii şi a întins mâna spre una dintre cârpele împăturite. Apoi l-am trimis pe Fred Palk să facă ceea ce trebuia făcut. Drept răsplată, Palk a păstrat bijuteriile furate şi l-am angajat pe fiul său pe postul de administrator. Şi-a şters cu cârpa faţa umezită de transpiraţie. L-am plătit de curând ca întreaga lui familie să

părăsească Londra, pentru a-i ţine departe de Griff şi de întrebările lui infernale.

— De ce a ucis-o Fred Palk pe Lady Griffin? Hanna s-a străduit să fie în continuare raţională, să nu cedeze sentimentului de groază care o cuprinsese. De ce nu a cruţat-o?

— Caroline a încercat să-l apere pe soţului ei. A aruncat cârpa pe cea mai apropiată masă de consultaţie şi şi-a reaşezat ochelarii pe nas. Palk a transformat totul într-un coşmar. Nu am vrut niciodată să-l las pe Griff orfan de ambii părinţi, întotdeauna mi-a plăcut băiatul.

— Ai un mod ciudat de a-l arăta. Ea s-a îndepărtat de el. Cum a intrat Palk în casă?

— Era o fereastră defectă în camera de muzică. I-am spus lui Palk unde era.

— Cu toate acestea, l-ai lăsat pe Griff să creadă că ucigaşul a intrat pe uşa laterală pe care o lăsase el descuiată. Furia a făcut-o să se sufoce. Cum ai putut să fii atât de crud?

O strălucire de nebunie a licărit în ochii doctorului.

— Nu puteam să-i spun adevărul, nu?

Hannei i s-a întors stomacul pe dos, dar s-a forţat să rămână calmă.

— Am nevoie de o băutură pentru a mă calma. Vrei să-ţi torn şi ţie una?

— Aceasta nu este o vizită de curtoazie, în cazul în care nu ţi-ai dat seama.

— Te asigur că m-am prins. Tocmai de aceea aş vrea să beau nişte whisky. În realitate, ea nu consuma nici un fel de băuturi alcoolice, dar doctorul Pratt nu avea de unde să ştie asta. Trebuie să-mi calmez nervii.

— Foarte bine. Se pare că ne-ar folosi amândurora câte un pahar de băutură.

Evan pusese whisky-ul în sertarul de jos al biroului. Dispensarul era acum aproape complet învăluit în întuneric. Hanna a întins mâna după un felinar ca să-şi lumineze drumul, gândindu-se să-l arunce în direcţia lui, în timp ce ar fi încercat să fugă.

Însă doctorul Pratt i l-a smuls din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Cuvintele îi erau încărcate de dispreţ. Flacăra a pâlpâit în timp ce felinarul se legăna.

A urmat-o înapoi la birou. Cu degetele tremurânde, a scos sticla de whisky şi a turnat câte un pahar. S-a apropiat mai mult de doctorul Pratt şi i-a oferit băutura, poziţionându-se astfel încât el să fie nevoit să-şi întindă braţul pentru a lua whisky-ul.

Când a făcut-o, Hanna a profitat de şansa ei. A dat drumul paharului, lăsându-l să se spargă pe podea şi a apucat antebraţul doctorului Pratt cu ambele mâini.

Acesta s-a împleticit, făcând câţiva paşi în spate, luptându-se să-şi elibereze braţul, să scape de ea.

— Dă-te la o parte, căţea.

Dar Hanna era puternică, graţie anilor în care se ocupase cu punerea la loc a oaselor şi articulaţiilor oamenilor. Şi, deşi doctorul Pratt nu îşi dăduse încă seama, ea avea deja un avantaj asupra lui.

Prinzându-i încheietura mâinii în mâna ei stângă, ea şi-a alunecat rapid degetul mare sub palma lui şi i-a tras braţul spre ea pentru a-l menţine drept.

— Dă-mi drumul la mână, a urlat el, încercând să se îndepărteze.

— Nu prea cred. Hanna s-a apropiat, răsucindu-i braţul până când s-a poziţionat lângă el, apăsând deasupra cotului lui, lăsându-se cu toată greutatea corpului şi cu toată forţa de care mai era capabilă. Poziţia incomodă a braţului şi a umărului l-a forţat pe doctorul Pratt să se aplece din talie, cu braţul sus în aer. Suferea şi se afla la cheremul Hannei.

Nu a avut însă parte de bunăvoinţa ei.

Folosindu-se de greutatea corpului şi exercitându-şi toată puterea, ea i-a împins în jos braţul, undeva deasupra cotului până când a auzit cum trosneşte.

Doctorul Pratt s-a prăbuşit la podea cu un ţipăt agonizant, exact aşa cum se aşteptase ea. Cu toate acestea, nu a mai observat felinarul pe care îl aruncase

peste biroul ei şi care aprinsese un teanc de dosare ale lui *baba*, pe care Hanna le avea încă de studiat.

Focul a izbucnit pe birou, alimentat de registre, iar flăcările au cuprins lemnul. Hanna s-a repezit la doctorul Pratt.

— Ridică-te, a spus ea grăbită. Trebuie să ieşim de aici.

Pratt încă gemea.

— Ce mi-ai făcut la umăr?

— L-am dislocat. Ea a încercat să-l ridice de jos. Vino!

El s-a agăţat de ea şi a tras-o în jos. S-a prăbuşit peste el.

— Vei arde aici cu mine, târfă arabă.

Tuşind şi cu ochii arzând, Hanna a încercat orbeşte să-l dea la o parte pe doctorul Pratt. Se ţinea strâns de unul dintre picioarele ei. Căldura i-a atins faţa. O imagine a lui Griff i-a trecut prin faţa ochilor şi a cuprins-o tristeţea. O să-l mai vadă vreodată?

— Mai bine nu te-ai mai agita atât, a strigat doctorul Pratt în timp ce flăcările se îndreptau spre ei. Vom muri împreună.

— *Iniqbir!* a mârâit ea, spunându-i să meargă să se îngroape în mormântul lui. Nu poţi să hotărăşti *tu* când se termină viaţa *mea.*

Cu piciorul liber, ea l-a lovit cât a putut, ţintind spre umărul lui dislocat. El s-a retras în urma loviturilor, urlând de durere, în timp ce o elibera din strânsoare.

S-a târât spre ieşire pe genunchi şi în mâini, cu fumul orbind-o. A sărit în picioare şi a alergat, lovindu-se de un perete. Nu, nu era un perete, era un bărbat.

— Hanna! a strigă Griff. Slavă Domnului! Hai să te scoatem de aici.

— Doctorul Pratt este acolo, pe podea.

— Te scoatem mai întâi pe tine. Să mergem!

Cu fumul care îi mistuia plămânii, Hanna s-a lipit de Griff în timp ce se îndreptau împleticindu-se spre ieşire. Au năvălit în stradă, iar Hanna a căzut în genunchi, tuşind şi inspirând aerul proaspăt de afară.

— Domnul Rafi este încă înăuntru, a ţipat o voce feminină panicată. Era Lucy.

Hanna a privit-o cu neîncredere.

— Nu este în dispensar.

— *Este,* domnişoară. Disperarea i-a marcat chipul tinerei. A fugit direct înăuntru ca să te salveze.

Hanna a scos un suspin în timp ce se uita la flăcările care învăluiau dispensarul.

— Nu! s-a chinuit ea să se ridice în picioare. Rafi!

Trebuia să ajungă la fratele ei.

— Rămâi pe loc, i-a poruncit Griff.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei şi a privit-o doar o clipă. Apoi s-a întors şi a fugit înapoi în clădirea în flăcări.

Capitolul 28

Hanna privea neputincioasă focul care se extindea până când a cuprins întreaga clădire cu trei etaje.

Locuitorii din apartamentele de sus ieşiseră deja afară. Dar nu era nici urmă de Griff sau de Rafi. Fumul ieşea din clădire sub forma unor nori denşi şi cenuşii. Flăcările au izbucnit pe ferestre. Căldura radia din pereţii.

Panica a cuprins-o pe Hanna, care avea lacrimi în ochi. Cum ar fi putut să supravieţuiască cineva infernului?

— Uite-i! a strigat Lucy când a apărut Griff, pe jumătate târând, pe jumătate purtând trupul moale al lui Rafi.

Hanna a alergat spre ei.

— Rafi. Hanna s-a lăsat în genunchi lângă fratele ei. Avea ochii închişi, faţa acoperită de funingine. Mă auzi?

Pleoapele lui Rafi au tremurat.

— *Yalla,* a murmurat el. Hai să mergem acasă.

Râsul ei a semănat cu un suspin de uşurare. Griff şi Rafi erau amândoi în siguranţă.

— *Yalla,* a repetat ea, lacrimile înceţoşându-i vederea. Hai să mergem acasă.

— Cum se mai simte? a întrebat-o Griff pe Hanna în timp ce închidea uşa dormitorului fratelui ei, o oră mai târziu.

— Medicul îl examinează chiar acum.

Ea părea complet epuizată şi. Deşi îşi şterse faţa, dungi negre îi acopereau bărbia şi urechea. Şi-a strâns neglijentă părul într-un coc jos, dar câteva şuviţe îi cădeau pe obraji. Sub ochii ei erau pete întunecate. Totuşi, era cea mai frumoasă apariţie pe care Griff o văzuse vreodată.

Hanna i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc că l-ai trimis pe medicul personal al ducelui de Huntington.

— Nici nu aveam cum să ţi-l trimit pe al meu. Vino să te odihneşti un pic. A condus-o către scara îngustă despre care a presupus că ducea la o mansardă. Arăţi de parcă eşti pe punctul de a leşina.

Ea s-a lăsat să cadă pe scări.

— Am avut o zi nebună.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut dispensarul. Ştiu cât de important era pentru tine.

— Mă pot întoarce oricând în biroul tatălui meu.

— Îmi place mai mult biroul tatălui tău. Îmi aminteşte de prima noastră întâlnire. Profesionalismul tău remarcabil m-a sedus din primele cinci minute.

— Nu ai lăsat să se vadă asta, tot ce am văzut a fost dispreţul tău. Şi-a trecut o mână peste faţă. Sunt dezamăgită din cauza dispensarului, dar suntem în viaţă. Tu, eu şi Rafi. Ea şi-a şters o lacrimă. Când ai dispărut în clădirea aia, am crezut că nu vei mai ieşi.

— Ar fi nevoie de mai mult decât un incendiu şi de un văr criminal ca să mă împiedice să ţi-l aduc înapoi pe fratele tău. S-a aşezat lângă ea, foarte aproape. Şoldurile lor de atingeau, căldura corpului lui amestecându-se cu a ei.

— Te-a rănit Norman?

— Nu. Ea a reuşit să schiţeze un zâmbet răutăcios care i-a umplut de căldură. *Eu* l-am rănit. I-am dislocat umărul înainte de a putea… să facă tot ce avea de gând să-

mi facă.

Griff a chicotit.

— Norman nu şi-a dat seama niciodată că nu trebuia să se măsoare cu tine.

— Ştii, mi-a mărturisit totul despre părinţii tăi.

Spaima i s-a instalat în vintre. Ea l-a luat de mână, iar el a prelungit această îmbrăţişare, primind puterea şi alinarea pe care i le oferea, în ciuda tuturor evenimentelor prin care trecuse.

— Spune-mi.

— Tatăl tău l-a confruntat pe doctorul Pratt în legătură cu vânzarea cadavrelor la Sfântul Thomas. Doctorul Pratt i-a cerut tatălui tău să se întâlnească cu el la Ashby pentru a discuta problema, însă doctorul Pratt nu s-a dus acolo. În schimb, l-a trimis pe Fred Palk la Ashby.

— Deci, toate acestea au fost adevărate. Fred Palk mi-a ucis părinţii.

— Da. Şi nu a intrat pe uşa pe care ai lăsat-o descuiată. Doctorul Pratt i-a spus despre o fereastră defectă.

— Adevărat?

— Da. Ea i-a strâns braţul. Este adevărat.

— Nu a fost vina mea.

În toţi aceşti ani, vinovăţia îl apăsase ca o menghină strânsă în jurul pieptului. În sfârşit, Griff putea să respire normal.

— Faptul că Norman a încercat să mă ţină departe de surorile mele capătă sens acum, a spus Griff. Erau hotărâte să-l găsească pe ucigaşul părinţilor mei, în timp ce Norman m-a descurajat să mă mai gândesc la crime.

— Cred că i-a fost teamă că ai putea descoperi ceva. Doctorul Pratt ştia că investigaţiile vor duce direct la el.

Amintirile despre discuţiile cu Norman i-au revenit proaspete în memorie.

— Norman a insistat mereu să folosesc laudanum pentru a-mi calma durerea de la umăr. Acum mă întreb dacă a făcut asta în speranţa că mă va aduce în stadiul în care aş fi devenit aproape inconştient.

— Cu siguranţă îl văd pe doctorul Pratt în stare să te facă dependent de el.

— De ce a venit Norman la tine în seara asta?

— A avut impresia că m-am insinuat între voi. De asemenea, credea că poate câştiga bunăvoinţa lui Mansfield şi a tatălui său eliminându-mă pe mine.

— Norman era de-a dreptul nebun. S-a frecat la ochii care-l usturau. Cum de nu mi-am dat seama până acum?

— Tatăl tău a crescut cu doctorul Pratt şi nu a observat asta. A fost medic-şef la unul dintre cele mai mari spitale de caritate din Londra şi nimeni din consiliu nu şi-a dat seama de asta.

— Nu ştiu ce aş fi făcut dacă te-ar fi rănit. I-a mângâiat mâna. Slavă Domnului că am decis să vin să te văd la dispensar. Am vrut să împărtăşesc cu tine tot ce aflasem în cursul zilei. Nici măcar nu pot concepe o lume fără tine.

Norman dispăruse. Surorile lui se întorseseră în viaţa lui. Misterul referitor la cel care le-a ucis părinţii fusese rezolvat, însă senzaţia care-l copleşea pe Griff în acest moment era de profundă recunoştinţă că nu o pierduse pe Hanna în această noapte.

Nu ar fi putut suporta gândul că nu se va mai bucura de compania ei.

— O, Griff. Ea s-a sprijinit de el. Şi-a pus braţul în jurul umerilor ei şi a tras-o mai aproape. Ce o să se întâmple cu noi?

— O să găsim noi o soluţie, a spus el hotărât. Îţi promit.

*

— Griffin. Selina şi-a turnat ciocolata în ceaşcă. Eşti nepoliticos de matinal. Ce este atât de important încât să consideri de cuviinţă să-mi întrerupi masa de dimineaţă?

Griff a dat buzna peste Selina, care lua micul dejun în camera ei de la etaj. Dar nu mai putea aştepta nici măcar un moment în plus fără să-şi pună în ordine viaţă. Începând

chiar din acest punct, de la vechea lui prietenă.

— Îmi cer scuze pentru că am dat buzna în felul acesta, dar nu-mi puteam găsi liniştea până nu clarificăm lucrurile între noi.

Ochii ei de un albastru marin s-au aprins de interes.

— Am convenit să nu ne vedem timp de şase săptămâni.

— De fapt, nu am convenit nimic. *Tu* ai stabilit aceşti termeni, iar eu am fost de acord cu această cerinţă.

— Ce s-a schimbat?

— Totul.

I s-a alăturat la masă.

— Este mai bine că ai venit. Şi-a uns cu unt pâinea prăjită. M-am decis. Nu mă voi căsători cu tine.

S-a oprit brusc.

— Poftim?

— M-am căsătorit o dată cu un bărbat pe care nu l-am iubit. Nu mai vreau să iau aceeaşi decizie a doua oară. Ea a sorbit din ciocolata ei. Ar fi plictisitor, nu crezi? Şi urăsc să fiu plictisitoare.

— De ce am impresia că nu ai avut niciodată de gând să te căsătoreşti cu mine?

— Eşti atât de încăpăţânat, încât am insistat asupra perioadei de şase săptămâni pentru a-ţi oferi suficient timp să-ţi vină mintea la loc.

— Dar dacă aş fi insistat să mă căsătoresc cu tine după cele şase săptămâni?

— Te-aş fi refuzat oricum. Prima dată mi-am ascultat părinţii şi m-am căsătorit pentru titlu şi avere. Ea a lăsat cana jos. Acum, că le am pe amândouă, dacă mă voi căsători din nou, va fi din dragoste.

— Dar mă iubeşti.

— Desigur. Dar ne iubim ca prieteni, nu ca nişte îndrăgostiţi. Şi-a luat pâinea prăjită. Acum, spune-mi de ce eşti aici.

— Trebuia să aflu care este decizia ta.

— Acum că ai aflat, poţi să-ţi vezi de tămăduitoarea ta de oase.

A luat o muşcătură din felia de pâine prăjită. El a rămas cu gura căscată.

— Este atât de evident?

— Poate doar pentru cei mai vechi şi dragi prieteni ai tăi.

— Aseară a avut loc un incendiu la dispensarul ei. Aproape că am pierdut-o.

Îngrijorarea i-a ridicat sprânceana delicată.

— Se simte bine?

— Da, dar fratele ei a fost rănit.

Selina s-a oprit din mestecat.

— Rafi? Ă... domnul Zaydan? Ce s-a întâmplat?

— A intrat să-şi salveze sora, dar a fost prins sub dărâmături de nişte bucăţi de moloz care s-au desprins din tavan. Din fericire, am reuşit să-l scot din clădire. O să fie bine.

— A avut noroc.

Selina a început să mestece din nou.

S-a lăsat pe spate pe scaun, încântat că Selina a redevenit mai degrabă o prietenă şi o confidentă, decât o potenţială soţie.

— N-ai de gând să-mi spui cât de prost sunt pentru că vreau să mă căsătoresc cu o vindecătoare dintr-o familie de negustori arabi?

— Nu, deloc. Ea şi-a tamponat delicat colţul gurii arcuite cu un şerveţel alb de in. Pot să înţeleg de ce eşti atras de ea.

— Aseară, au fost câteva momente când am crezut că aş putea muri. M-a făcut să realizez ce prost am fost că nu am luptat pentru un viitor cu Hanna, chiar dacă s-ar putea să nu mă vrea, în continuare.

— Eşti viconte. Mă îndoiesc că trebui să te străduieşti prea tare pentru a câştiga favorile iubitei tale, mai ales acum că am ieşit din competiţie.

— Ai crede că aşa este, nu-i aşa?

— Nu se întâmplă în fiecare zi ca o fată de condiţia ei să fie curtată de un viconte bogat, tânăr şi destul de frumos.

— Familia ei nu este de acord. S-a jucat cu argintăria pe masă. Vor să o căsătorească cu unul din neamul ei, un arab din comunitatea lor.

Ea a râs în hohote.

— Ce este atât de amuzant?

— Că o familie de negustori ar considera că nu ai fi suficient de bun pentru fiica lor, mai ales că cei din înalta societate cred că toată Londra se învârte în jurul nostru.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte înainte ca Hanna să-mi explice că familia ei s-ar împotrivi acestei relaţii.

— Întotdeauna mă amuză să văd cum un nobil este redus la condiţia de simplu muritor. Ceva ce se întâmplă foarte rar.

— Şi chiar te amuză mai tare decât ar fi cazul, a pufnit el.

— Este posibil aşa ceva?

— În afară de familia ei, Hanna însăşi mi-a spus în repetate rânduri că nu are de gând să se căsătorească. Este devotată profesiei ei, dar am motive să cred că poziţia ei cu privire la subiectul căsătoriei s-ar putea schimba.

— Spune-mi, cum ai de gând s-o cucereşti? a sorbit Selina din ciocolată.

Ideea îi venise în acea dimineaţă.

— O să-i fac o ofertă de nerefuzat.

— Ce interesant!

S-a ridicat în picioare. Era timpul să-şi pună planul în aplicare.

— Sper că asta va fi şi părerea Hannei.

*

După ce doctorul a plecat, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, Hanna s-a întors în camera ei să doarmă câteva ore. Când s-a trezit, era deja dimineaţa târziu. S-a îmbrăcat şi s-a dus glonţ să-l verifice pe Rafi.

L-a găsit sprijinit pe o pernă, cu pieptul gol şi cu lenjeria de pat albă strânsă cu grijă în jurul taliei. Lucy se

înfipsese lângă patul lui pentru a-l hrăni cu linguri pline cu *freekeh, o* fiertură pe bază de supă de pui, amestecată cu germeni de grâu, despre care *Citi* era convinsă că vindecă toate bolile, întrucât *freekeh*-ul era delicios, Hanna şi fraţii ei îmbrăţişaseră bucuroşi acest leac. În timp ce-i servea supa cu lingura, privirea visătoare a lui Lucy plutea peste pieptul gol al lui Rafi. Era slab, prea slab, dar asta nu o împiedica pe Lucy să-i admire silueta zveltă.

— Văd că Lucy are griji de tine destul de bine, a remarcat ea.

— Foarte bine. Rafi i-a făcut vesel cu ochiul lui Lucy. Este suficientă supă. Mulţumesc.

— Sunteţi sigur, domnule? Mai este.

Fata nu şi-a ascuns dezamăgirea că i se spusese să plece când se bucura mai mult de privelişte.

— Sunt sigur.

Lucy a zăbovit în timp ce se ridica fără tragere de inimă şi părăsea încăperea, cu vasul cu supă în mână. Hanna s-a aşezat pe scaunul de lângă patul lui Rafi.

— Arăţi bine.

— Aşa îmi spun toate fetele. Vocea îi era răguşită.

— Văd că stima ta de sine nu a avut de suferit.

El a râs, scoţând un sunet hârşâit.

— Îmi pare rău pentru dispensarul tău.

Hanna a înghiţit în sec, pentru a-şi calma senzaţia de usturime din gât.

— Sunt recunoscătoare că suntem cu toţii în viaţă.

— Totuşi, ai muncit atât de mult, iar dispensarul fusese inaugurat doar cu câteva săptămâni înainte de incendiu.

— Mi se pare nedrept. Mai ales după ce comisia a decis că pot ţine dispensarul deschis, dar nu se mai poate face nimic în privinţa asta. De abia acum începea să conştientizeze grozăvia pierderii suferite. Pot să mă întorc oricând doresc să-mi tratez pacienţii în cabinetul lui *baba.*

Dar asta o percepea ca pe un eşec după succesul ameţitor conferit de senzaţia de a-şi conduce propriul dispensar.

— Vicontele tău a fost aici.

— Da, aseară, a aprobat ea din cap. Şi-a trimis medicul ca să te îngrijească.

— A fost aici nu cu mult timp în urmă.

— Griff? A fost aici? Azi?

— A plecat acum aproximativ o oră.

A simţit un val de dezamăgire că a ratat vizita lui Griff.

— A fost frumos din partea lui că a venit să vadă cum te simţi.

— Evident că a fost dezamăgit că nu te-a văzut.

— Ţi-a salvat viaţa, eşti conştient de asta?

— Sunt conştient. Ţi-a lăsat un bilet.

— Griff? Unde?

— Pe dulap.

— Am înţeles. Hanna s-a forţat să nu traverseze în fugă camera pentru a citi mesajul lui Griff. Dar cum te mai simţi?

— Sunt bine. Trebuie să mă odihnesc. Acum poţi să nu te mai prefaci că nu mori de nerăbdare să citeşti ce este scris în bilet.

— Nu mor. Ea a sărit de pe scaun. Dar abia aştept să-l citesc. Ea a despăturit hârtia şi a citit biletul lui Griff. Vrea să mă întâlnesc cu el la spital într-o oră.

— De ce? a întrebat Rafi, dar expresia de pe chipul lui sugera că ştia exact despre ce era vorba.

— Eşti un mincinos patetic.

— Ce am spus?

— Nimic. Dar expresia aceea plină de satisfacţie de pe chipul tău spune totul.

— Dă-i drumul, atunci. Du-te să te întâlneşti cu vicontele.

Ea l-a lăsat şi s-a oprit în salonul de la intrare în drum spre Grif:.

— Cum se mai simte fratele tău? a întrebat *Citi.*

Lumina de după-amiază se strecura în cameră.

— Tocmai a terminat de mâncat supa făcută de tine, aşa că va dansa *dabke* în cel mai scurt timp.

Hanna a luat un loc aproape de bunica ei, cu gândurile împrăştiate. Incendiul îi schimbase total perspectiva asupra lumii. Se trezise deodată în faţa unor opţiuni pe care nu le-ar fi luat în considerare niciodată înainte de incendiu, nişte opţiuni lipsite de pragmatism.

— Doctorul a spus că Rafi se va recupera complet, i-a spus ea bunicii. Trebuie doar să se odihnească.

— Da. *Citi* trăgea din narghilea, cu un sentiment de uşurare pe chip. Mulţumesc lui Dumnezeu! S-a uitat la Hanna. Nu arăţi prea bine.

Citi era sinceră, ca de obicei.

— Am dormit doar câteva ore. Am stat trează toată noaptea cu Rafi şi cu doctorul.

— A murit *hayee?*

— Şarpele? O, vrei să spui doctorul Pratt. Da, cred că da.

— *Ajnabi*-ul tău l-a salvat pe Rafi.

Hanna a dat din cap, simţind un nod în gât. Nu va uita niciodată imaginea lui Griff târându-i fratele afară din clădire. De asemenea.

Nu va uita niciodată teama îngrozitoare pe care a simţit-o când a crezut că s-ar putea să nu-l mai vadă pe Griff.

— Despre viconte, a început ea. Nu vreau să te dezamăgesc, *Citi.*

— Atunci să n-o faci, a *spus Citi* în arabă.

Nu era stilul lui *Citi* să poarte discuţii profunde şi importante. O făceau să se simtă stingheră, la fel ca orice manifestare de emoţie.

— Am început să văd altfel lucrurile din viaţa mea, alegerile pe care le-am făcut sau pe care le voi face.

Citi nu a întrebat-o ce a vrut să spună cu asta, dar Hanna a sesizat că pe chipul bătrânei apăruse un semn de înţelegere a situaţiei în care se afla. S-a uitat la nepoata ei mai lung decât de obicei. În cele din urmă, bătrâna a ridicat din umeri.

— *Indari, Citi.* Nu ştiu. Sunt o femeie bătrână. Pe vremea mea, noi, fetele, făceam ceea ce ne cerea familia.

— Rafi nu a murit în incendiul ăsta datorită lordului Griffin.

— Când cineva salvează viaţa unei persoane dragi, devine parte din familie. Îi suntem îndatoraţi. *Citi* a tras lung din narghilea. Şi eşti foarte bătrână, mult prea bătrână pentru a te căsători cu un băiat arab drăguţ. Sau cu oricine altcineva. Probabil că nimeni altcineva nu te va vrea.

— Adevărat grăieşti, a strâmbat Hanna din buze.

— Când eu voi muri şi mama ta se va duce şi ea, iar fraţii tăi vor fi căsătoriţi şi vor avea familiile lor, ar fi mai bine pentru tine să ai pe cineva.

Ea s-a ridicat şi s-a dus să sărute obrazul bunicii ei.

— Mulţumesc.

*

Când a ajuns la Margate, Hanna a dat de valetul lui Griff care o aştepta.

— Bună ziua, domnişoară. Dacă sunteţi amabilă să mă urmaţi. Felix a condus-o într-o secţie de la parterul spitalului, pe care nu o mai vizitase niciodată.

— Unde mergem? a întrebat ea în timp ce ocoleau un colţ, intrând pe un coridor scurt.

— Excelenţa Sa vă aşteaptă.

S-a oprit în faţa unei uşi închise şi a deschis-o.

— Distracţie plăcută, domnişoară! a adăugat el înainte de a pleca, lăsând-o singură.

S-a aventurat înăuntru şi a observat un spaţiu destul de mare, mai degrabă gol, cu excepţia câtorva scaune împrăştiate prin cameră. Ca şi celelalte secţii pe care le vizitase la Margate, şi această cameră avea ferestre mari şi un şemineu, al cărui foc era întreţinut de cineva cu o faţă cunoscută.

— Domnule Bartlow, l-a recunoscut ea pe lucrătorul care le povestise despre hoţii de cadavre şi despre Sfântul Thomas. Ce cauţi aici?

— Nă ziua, donşoară, s-a îndreptat bătrânul. Purta

haine curate şi evident se îmbăiase de când îl văzuse ultima oară. Lucru pentru Excelenţa Sa. Bogătanul ista samănă cu tată-său, Are grijă de oaminii mai săraci ca el.

— Ce fel de munca o să faci pentru el?

— Nu pot spune, donşoară, dacă mă iertaţi, i-a aruncat el un zâmbet ştirb.

— Nu-mi poţi spune? L-a privit ieşind din cameră. De ce nu?

A zâmbit stingher, în timp ce închidea uşa în tăcere în urma lui.

— Griff? a strigat ea, sunetul izbindu-se de pereţi.

— Aici.

Ea i-a urmărit vocea până când l-a găsit aşteptând-o în faţa unei uşi închise. Toate terminaţiile ei nervoase o furnicau. Era proaspăt îmbăiat, îmbrăcat într-un frac bleumarin din lână super fină cu nasturi de alamă şi pantaloni deschişi la culoare.

— Ce căuta domnul Bartlow aici? Mi-a spus că lucrează pentru tine. Şi de ce suntem aici?

— Descoperă şi singură, a zâmbit el şi a împins uşa.

Ea a intrat într-o încăpere proaspăt vopsită într-un verde pal, cu un birou de mahon impunător şi o fereastră generoasă, cu un pervaz de piatră. Un scaun confortabil era aşezat lângă fereastră şi o vază plină de flori proaspete împodobeau masa laterală. Privirea Hannei s-a îndreptat către un desen reprezentând un schelet atârnat pe peretele din spatele biroului. Ochii i s-au mărit.

— Este Bidloo. Era pictura pe care o admirase atât de mult în colecţia privată unde o dusese Griff să o vizioneze. Ce caută aici?

În spatele lui, în colţ, a zărit o sculptură familiară, în mărime naturală, care i-a tăiat răsuflarea. Era piesa pe care o apreciase cel mai mult din colecţie. Jumătatea stângă a corpului femeii era un schelet de ceară plin de culoare, incluzând muşchi şi ligamente. Cealaltă jumătate reprezenta o femeie vie, îmbrăcată în haine frumoase.

— Ţi-o aminteşti? a întrebat-o. Te-ai folosit de ea pentru a-mi arăta muşchii şi articulaţiile umărului meu.

— Sigur că mi-o amintesc. Este magnifică.

— Frumuseţea este subiectivă, s-a strâmbat el. În orice caz, sper să am parte de mai multe lecţii practice de anatomie pe viitor. Ambele piese sunt ale tale.

— Sunt pentru mine? a făcut ea ochii mari.

— Pentru cine altcineva? Eu cu siguranţă nu le vreau. Mi-ar da coşmaruri dacă aş fi nevoit să mă uit la ele tot timpul.

— Nu pot accepta cadouri atât de scumpe de la tine.

— Sunt câteva dintre cadourile mele de nuntă pentru tine.

— Cadou de nuntă?

— Dacă eşti de acord să fii soţia mea, desigur. Am vorbit deja cu fratele tău.

— Stai puţin. Ce-ai spus? Se străduia să proceseze noutăţile. I-ai cerut lui Rafi permisiunea de a te căsători cu mine?

— Se pare că l-a mai înmuiat faptul că l-am scos afară dintr-o clădire în flăcări. A spus că oricărui om care ar intra într-un infern pentru a-i face pe plac unei femei ar trebui să i să acorde şansa de a se să căsători cu ea.

— Îţi mulţumesc că l-ai salvat.

— Şi apoi a trebuit să discut cu bunica ta.

— Ai vorbit cu *Citi*? a tresărit ea.

El a dat din cap.

— Cred că a spus ceva despre cum ai fi mult prea bătrână ca oricare alt bărbat să te mai ceară de nevastă, fie el arab sau nu. Ochii lui albaştri ca oţelul străluceau. De asemenea, mi-a dat de înţeles că sunt un prost dacă mă căsătoresc cu o femeie de douăzeci şi şase de ani, când sunt o mulţime de fete de optsprezece care abia mă aşteaptă.

— Asta sună a *Citi.* Şi-a încrucişat braţele peste piept. Dacă aceasta este o cerere în căsătorie, nu este tocmai cea mai romantică pe care am auzit-o vreodată.

— Eşti o femeie pragmatică. M-am gândit că ai aprecia o propunere pragmatică.

— Foarte bine. Să analizăm situaţia în care ne găsim.

Eu sunt o tămăduitoare de oase. Chiar dacă familia mea te va accepta cu braţele deschise, lumea *ta* nu mă va accepta niciodată.

— Lumea mea nici măcar nu *mă* accepta până acum aproximativ o săptămână. Sunt obişnuit să fiu un proscris. Mie nu-mi pasă de înalta societate, nu mi-a păsat niciodată.

— Dar nici măcar nu ştiu ce înseamnă să fiu o vicontesă. Tot ceea ce ştiu este cum să fiu o tămăduitoare de oase.

— Şi cea mai bună din toată Londra, în acest moment.

— Deci unde vrei să ajungi?

— Chiar aici, a luat-o el de mână şi a condus-o la uşa biroului. S-a uitat la plăcuţa gravată cu numele ei, atârnată de uşă, pe care ea nu o observase la început.

— Ce-i cu asta? De ce este trecut numele meu pe uşa asta?

Griff părea teribil de încântat de faptele sale.

— Pentru că acesta este biroul tău. A făcut câţiva paşi în spaţiul mare şi gol şi şi-a întins larg braţele. Toate acestea sunt ale tale.

— Ce vrei să spui? Fumul de la incendiu ţi-a afectat mintea?

— Incendiul mi-a limpezit mintea. Şi, de aceea, acum te afli chiar în spaţiul ce va fi în curând noul dispensar al spitalului Margate pentru tratamentul pacienţilor externi.

A rămas cu gura căscată.

— Poftim?

— Care va fi condus de tine şi de Bridges, dacă insişti, şi-a dat el ochii peste cap. L-am angajat pe Bartlow pentru a ajuta la curăţenie, pentru a face comisioane şi toate chestiunile de genul acesta. Este familiarizat cu funcţionarea internă a spitalului şi ar putea fi un avantaj pentru tine. Totuşi, dacă preferi să-ţi alegi singură personalul, voi găsi ceva de făcut pentru Bartlow la Haven.

— Nu, sunt de acord ca el să lucreze cu mine. Dar consiliul de conducere nu-mi va permite niciodată să deschid un dispensar aici.

Era un vis imposibil.

— Aici greşeşti, am vorbit deja cu Brandon. Din moment ce noi doi am căzut de acord asupra acestui proiect, restul consiliului ni se va alătura automat. Firește, vom angaja un nou medic principal care să fie de acord cu viziunea noastră privind Margate.

Ea a cercetat camera, imaginându-şi deja unde vor fi puse mesele de consultaţii.

— Vrei să mă căsătoresc cu tine şi să conduc un dispensar în acest spaţiu?

S-a apropiat, cu privirea tandră ţintuită pe chipul ei.

— Nu-mi pasă dacă alegi să te numeşti Lady Griffin sau Lady Tămăduitoarea de oase. Atât timp cât eşti a mea, voi fi cel mai fericit om din lume.

Din ochi au început să-i curgă lacrimi.

— O, Griff.

— Mă vei face cei mai fericit bărbat din lume? Când am realizat că era posibil să te pierd, am fost disperat. Dar, mai mult decât atât, eram nervos şi furios pe mine însumi pentru că am pierdut timpul, chiar şi pentru faptul că m-am gândit să te las să pleci.

— Şi eu am simţit la fel.

— Tu m-ai vindecat. Şi nu este vorba doar de umărul meu, ci şi de inima mea. Ai fost cea care m-a ajutat să mă întorc acasă, la surorile mele, la responsabilităţile mele. Orbecăiam prin întuneric până în momentul în care te-am văzut prima oară la cafenea.

— Chiar eşti convins cu adevărat că putem face asta?

— Dacă întrec măsura, poţi oricând să-mi disloci ceva.

— Niciodată. S-a dus spre el. Nu aş putea să-ţi fac rău.

Braţele lui puternice s-au strâns în jurul ei. Gurile lor s-au întâlnit într-un sărut flămând, dar tandru.

— Spune da, i-a şopti el la ureche. Te rog. Să nu mă părăseşti niciodată.

Respiraţia lui caldă îi sufla în ureche şi îi înfierbânta sângele.

— Da. O, da. Voi rămâne lângă tine. Pentru totdeauna.

— Mulţumesc.

Vocea lui era plină de uşurare. Ea i-a simţit muşchii relaxându-se. Şi-a pus braţele în jurul lui, savurându-i puterea şi căldura. Îmbrăţişarea lor i-a unit, începând de la piepturile lor, sânii ei presaţi de pieptul lui puternic, până spre şoldurile lor, unde i-a putut simţi erecţia apăsând-o.

— Acum, aş vrea să trecem direct la lecţia aceea de anatomie. A sărutat-o în timp ce o ducea înapoi în birou şi închidea uşa cu piciorul în urma lor. O lecţie de anatomie foarte lungă, foarte lentă şi foarte relaxată, în care să explorăm toate părţile importante ale trupului.

— Chiar aici? a spus ea cu buzele lipite de buzele lui.

— De ce nu? Acolo este biroul. El a ridicat-o în braţe. Şi ştim deja cum să ne folosim foarte bine de birouri.

— Suntem într-un spital plin de oameni, a spus ea fără suflare în timp ce el o aşeza pe suprafaţa tare şi rece. Mâna lui caldă a alunecat sub fustele ei, ajungându-i pe coapsă. Ea tremura, simţind cum toată pielea i se înfioară. Dacă dă cineva peste noi?

A sărutat-o lung şi încet.

— Le spui că vicontele te-a obligat să faci asta.

Epilog

— Unde este Griff? Hanna a cercetat saloanele aglomerate de la conacul Ashby. Sunt căsătorită de mai puţin de o oră şi mi-am pierdut deja soţul.

Mama ei a venit lângă ea.

— Încă mai sunt de părere că ar fi trebuit să te căsătoreşti cu Nabeel. Este un băiat bun.

— Hanna. Lângă ea a apărut vărul ei Adel. Sau ar trebui să-ţi spun de acum Lady Griffin? a întrebat-o el cu o infatuare exagerată.

— Poţi să-mi spui chiar prinţesă, l-a tachinat ea.

Nu era uşor să te faci auzit pentru că trebuia să acoperi muzica arabă plină de viaţă care curgea din sala de bal.

— Cine cântă muzică arabă?

— Khalo Adnan şi Umo Sameer şi-au adus oudul şi tobele. Adel şi-a ridicat mâinile la nivelul feţei şi a făcut o mişcare specifică dansului arab, cu degetele arătătoare glisând dintr-o parte în alta. Când orchestra a luat o pauză, unchii noştri au decis să profite şi să facă o demonstraţie de muzică arabă, care chiar te îndeamnă să te mişti.

— Îmi pot imagina ce impresie le-a lăsat surorilor lui Griff.

Ea s-a mişcat prin mulţime, acceptând entuziasmată felicitările şi sărutările primite pe ambii obraji de la rudele ei.

— Lady Griffin.

Cineva s-a apropiat prin spatele ei. Hannei i-a luat un moment să-şi dea seama că acesta era titlul ei de acum. După o secundă de gândire, s-a întors.

— Da?

Sora lui Griff, Lady Dorcas, a îmbrăţişat-o cu căldură pe Hanna.

— Nu am avut ocazia să îţi urez bun venit în familie.

— Mulţumesc. Ea a făcut o pauză. Îmi dau seama că nu sunt tocmai vicontesa pe care ţi-ai imaginat-o pentru fratele tău.

— Nu mi-am imaginat niciodată că cineva l-ar putea face pe Griff atât de fericit cum ai făcut-o tu. Şi, după tot ce i s-a întâmplat, fericirea lui este tot ceea ce contează. Ochii ei au sclipit. În plus, am patru băieţi foarte activi. Să ai o vindecătoare de oase în familie s-ar putea dovedi util.

— Sper că şi surorile tale vor fi de aceeaşi părere.

Deşi surorile mai mari ale lui Griff fuseseră exagerat de politicoase cu Hanna, i se păruseră, în egală măsură, reci şi distante. Lady Dorcas a bătut-o pe umăr.

— Maria şi Wini îşi vor schimba atitudinea după ce vor vedea cât de fericit îl faci pe Griff.

S-au despărţit, iar Hanna s-a îndreptat spre sala de bal, unde a descoperit că verişorii ei începuseră o rundă energică de dans *dabke,* bărbaţii în frunte, femeile la mijloc şi copiii, care învăţau încă paşii, în spatele lor. Aşezaţi umăr

lângă umăr, cu mâinile împreunate cu vecinii lor din rând, dansatorii şi-au încrucişat piciorul stâng peste cel drept de două ori, pe măsură ce rândul s-a mişcat, după care au făcut o mică săritură.

Fratele Hannei, Elias, un dansator priceput de *dabke,* conducea rândul, controlând tempo-ul. Uneori se rupea de ceilalţi dansatori pentru a prezenta mişcări mai complicate. Spre surprinderea ei, William, nepotul lui Griff, era la capătul rândului, lângă cei mai mici veri şi nepoţi ai Hannei, care încercau să prindă ritmul.

Ochii Hannei s-au mărit când a observat un alt dansator neobişnuit în rând. Griff stătea între doi dintre verişorii ei, aproape de primul rând. Ochii lui erau aţintiţi pe picioarele celorlalţi, în timp ce încerca stângaci să le copieze mişcările.

— Griff dansează?

Mama ei, care o ajunsese din urmă, a încercat să nu se arate impresionată.

— Dacă te-ai fi căsătorit cu Nabeel, ai fi avut un soţ care ştia deja să danseze *dabke.*

Hanna a sărutat-o pe mama pe obraz şi s-a dus să se alăture şirului, întrerupându-i, astfel încât să-l aibă pe Griff de o parte şi pe verişoara ei, Saba, de cealaltă.

— Aici erai, a strâns-o Griff de mână.

— Nu aş putea să te las singur cu verii mei. Cei care nu sunt obişnuiţi cu stilul nostru ne consideră un pic cam obositori.

Ea l-a ajutat să-şi perfecţioneze jocul de picioare, strigând: „Încrucişare. Încrucişare. Săritură. Încrucişare. Încrucişare. Săritură”, până când a prins ritmul. În curând dansau amândoi şi râdeau, transpiraţi şi obosiţi.

Când dansul s-a încheiat, el a furat-o din mijlocul dansatorilor.

— Hai să luăm puţin aer, a spus el şi a condus-o pe terasă.

La ieşire, Hanna a observat cum Rafi intra în sala de bal prin alte uşi ale terasei, aflate mai jos. Când s-au apropiat de terasă, Lady Winters s-a strecurat şi ea

înăuntru.

— Mirele şi mireasa. Ochii ei scânteiau. Pot să vă mai felicit încă o dată?

— Poţi, a spus Griff în timp ce treceau pe lângă ea. Avem nevoie de puţin aer. Ce făceai afară, Selina?

— Luam nişte aer, a spus Lady Winters în timp ce se îndepărta, la fel ca şi tine.

— Haide, a tras-o Griff pe Hanna, înainte să ne oprească cineva. Nu am mai fost singuri de o lună.

Hanna tânjea după atingerea lui.

— Familia mea este foarte strictă când vine vorba de clipele de intimitate ale unui perechi de logodnici. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla?

— Ştim amândoi exact ce s-ar fi întâmplat dacă tu şi cu mine am fi reuşit să rămânem un moment singuri.

A condus-o pe terasă. Era o noapte frumoasă, senină. Aerul era rece.

— E frig aici.

A condus-o într-un colţ liniştit, ferit, şi a luat-o în braţe.

— O să te încălzesc.

S-a lăsat în voia lui bucuroasă.

— Dacă ne vede cineva?

— Vor vedea un bărbat disperat să-şi sărute soţia.

Gura lui a întâlnit-o pe a ei, flămândă şi solicitantă. Ea şi-a lipit corpul de al lui şi i-a răspuns la sărut cu aceeaşi intensitate.

— Nu cred că se va termina prea curând această petrecere, a spus ea, apăsându-şi buzele de maxilarul lui şi muşcându-l uşor de ureche.

— La fel cred şi eu. I-a mângâiat sânul, buzele lui atingându-i decolteul. Cât de repede putem să-i dăm afară pe oaspeţi?

— Nu putem, a chicotit ea.

Sunetul produs de un bărbat care îşi dregea glasul a fost urmat de apariţia majordomului, care şi-a ţinut privirea concentrată asupra unui punct invizibil, în spatele lui Griff şi al Hannei.

— Ce s-a întâmplat, Wright? l-a întrebat Griff brusc.

— Este timpul să servim cina, milord şi milady.

Griff a gemut în timp ce mâna lui mângâia gâtul Hannei, trimiţând valuri de plăcere prin corpul ei.

— Ziua asta nu se mai sfârşeşte odată?

— Cu cât luăm

cina mai devreme, cu atât totul se va termina mai repede, i-a amintit Hanna.

— Excelentă observaţie. Vom veni şi noi imediat.

— Prea bine, milord, s-a înclinat Wright.

— Şi Wright?

— Da, milord.

— Câte feluri de mâncare a gătit bucătarul?

— Şase, milord.

— Serveşte rapid toate felurile. Vă voi răsplăti cu câţiva şilingi în plus pe fiecare dacă cina va fi servită în mai puţin de două ore. Un colţ al gurii majordomului s-a ridicat.

— Îi voi anunţa care sunt ordinele dumneavoastră, milord.

După ce majordomul s-a făcut nevăzut, Griff o luat-o înapoi pe Hanna în braţe. Ea s-a opus.

— Trebuie să ne întoarcem la oaspeţi, altfel mama va spune că sunt o mireasă nerăbdătoare.

— Şi asta este o problemă?

— O mireasă nu ar trebui să pară niciodată nerăbdătoare să ajungă în patul conjugal. Oamenii vor crede că este o uşuratică.

El i-a dat drumul.

— Nu aş vrea să stârnesc furia mamei tale. S-ar putea să fie şi mai dură decât bunica ta. Dar am ceva pentru tine înainte să intrăm. A scos nişte obiecte din buzunar. Un inel de aur şi un colier de safir.

Hannei i s-a tăiat respiraţia.

— Bijuteriile mamei tale.

— Nu mai sunt ale ei. El i-a luat mâna şi i-a strecurat inelul de aur pe deget. Acesta este gravat cu numele lui Lady Griffin, iar tu eşti actuala deţinătoare a titlului.

Simţea greutatea inelului pe degetul ei.

— Este frumos.

— Şi acesta îţi aparţine tot ţie. El i-a pus safirul în jurul gâtului. Este al tău de când te-am văzut pentru prima dată purtându-l la cafenea. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama.

— Trebuie să mă gândesc la o modalitate potrivită de a-ţi mulţumi.

— Ce-ar fi să nu porţi decât bijuteriile când voi reuşi, în sfârşit, să te duc în pat în scara asta?

Ea l-a privit printre gene.

— Am şi alte surprize pentru tine în scara asta.

A rămas nemişcat.

— Serios? Cum ar fi?

Ea s-a înroşit fără să vrea, când şi-a amintit că îşi epilase cu zahăr întregul corp.

— Există anumite obiceiuri în credinţa arabă prin care o mireasă îşi pregăteşte trupul pentru noaptea nunţii.

Ochii i s-au aprins.

— Ce obiceiuri?

— Va trebui să ai răbdare şi o să vezi, a refuzat ea să-i răspundă..

— Ai de gând să mă omori.

— Am putea oricând să transformăm cina într-un bufet.

— O idee excelentă! El a prins-o de mână. Hai să mergem, iubirea mea.

— Ce-i vei spune bucătarului când va afla că meniul lui minunat de nuntă este acum un bufet?

El a zâmbit, trecându-şi braţul în jurul taliei.

— O să-i spun că vicontesa m-a obligat.

Sfârşit

Nota autoarei

La începutul anilor 1800, tămăduitorii de oase erau consideraţi nişte şarlatani. Persoanele cu luxaţii sufereau adesea ani întregi pentru că medicina tradiţională nu îi putea ajuta. Cartea din 1871, *On Bone-setting*[3], mi-a fost foarte utilă pentru a descrie scenele în care Hanna îi tratează rănile lui Griff.

Alegerea profesiei Hannei a fost inspirată de Sally Mapp, o vindecătoare de oase care a devenit faimoasă în anii 1700. Sally a reuşit să prospere într-o profesie dominată de bărbaţi. Cel mai faimos caz al ei a fost cel în care a vindecat deformarea coloanei vertebrale a nepoatei lui Sir Hans Sloane, un medic şi naturalist proeminent.

În cazul în care vă întrebaţi dacă au existat cu adevărat arabi în Anglia în timpul Regenţei, răspunsul este da. Produsele din bumbac originare din Lancashire au fost exportate în lumea arabă prin Manchester. Anuarele arată că, până în 1798, existau patru case de comerţ arabe în Manchester, care erau implicate în exporturile de bumbac.

Mulţumiri speciale editorului meu, Carrie Feron, care mă învaţă câte ceva nou despre arta scrisului şi a povestirii de fiecare dată când vorbim sau schimbăm e-mailuri. De asemenea, vreau să-mi exprim aprecierea editorului asistent Asanté Simons şi tuturor celor din echipa Avon. Şi sunt mereu recunoscătoare că-l am mereu aproape de mine pe agentul meu, Kevan Lyon.

3 Despre aşezarea la loc a oaselor

Prietena mea, Megann Yaqub, citeşte tot ce scriu şi multe dintre evenimentele şi ideile povestite în aceste pagini sunt rezultatul sesiunilor noastre de brainstorming. Joanna Shupe este o prietenă veche şi mă inspiră mereu în arta scriitoricească. Sunt copleşită de generozitatea şi susţinerea lui Sarah MacLean, nu doar faţă de mine, ci şi faţă de mulţi dintre autorii de romane de acest gen. Şi nu mi-aş fi putut dori o asistentă mai bună decât Sophie Jordan pentru ziua lansării. Niciuna dintre aceste cărţi nu ar fi fost posibilă fără sprijinul constant al soţului meu Taoufiq. Îţi mulţumesc că m-ai sprijinit în toţi aceşti ani.

Şi nu în cele din urmă, voi – cititorii, bloggerii, librarii şi bibliotecarii – sunteţi cei care îmi permiteţi să continui să fac ceea ce îmi place. Vă mulţumesc că v-aţi alocat din timpul vostru pentru a petrece câteva ore cu mine prin intermediul cărţilor mele!